

Η Νεοσηαία

Χρόνια πολλά
πατέρα τῆς Νίκης!

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοὺ Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγροῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
Κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφόρου, 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχινοτάτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφόρου 19

Ἀριθ. Τεύχ. 14 - 4 Ἰανουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΛΗΝ Συναγματοῦ καὶ ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσώτερικου) Δρ 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αὐγούστου Λιρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμος, Κοινότης),
Σχολικὰς Ἐφορίας καὶ ἐπιτελεῖσιν ἐν
γίνετι ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
κ. ΣΠ. ΡΟΥΒΛΗΝ, Γεν. Γραμματεὺς Ε.Ο.Ν

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχειλίσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδοσιασμοῦ

Ο ΑΓΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξηκολύθη ἐνωμένος, ἀποφασισμένος, μεγάλως καὶ ἀκατάβλητος γιὰ τὸν νέον μεγάλον ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔξω Ἑλληνισμὸς, τὰ ἀδελφία μας ποὺ ζοῦν ἐξω, οἱ συνεχιστὰς τῶν παλαιῶν μας ἀποίκων, ἐκείνοι διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἑλληνικὴ σημαία εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλανῆτος μας, μὴ δύναμονται νὰ προσέλθουν ὑπὸ τὰς σημαίας, ἐνισχύουν τὸν ἀγῶνα μας μὲ τὰς περιουσίας τῶν.

Δίδουν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι ἔχουν, ὅπως πάντα, καὶ ἡ συνδρομὴ τους αὐτὴ εἶναι ἐξ ἴσου πολὺτις μὲ τίς θυσιὰς τοῦ αἵματος.

Ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς καὶ θεωρεῖται μὲ τὴν ἰερὰ ἰδέαν τῆς Πατρίδος, σὺν ἀκουσθῇ τῆς κτηνώδους ἐπιβουλῆς ματωμένη καὶ μεγάλως τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ ἡ μεγάλη του πίστις στὴν Ἑλλάδα ἔγινε χεῖμαρρος διωρῶν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἐστράτησαν ὅ,τι ἔχον καὶ δὲν ἔχον.

Οἱ φιλοπατρίδες Ἕλληνες χορηγοὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐβγαλὼν καὶ τὴν μοῦικάν ἀπὸ τὸ στόμα τους καὶ ἐσθῆσαν παμπύχιοι, ἀλλὰ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀρραγεῖς ἥρωες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος μας.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα ζοῦμε ἓνα καινούργιο 21. Ἀγωνιζόμεστε γιὰ νὰ ἔχουμε ὡς ἀνθρώποι ἐλευθεροί. Ἀγωνιζόμεστε γιὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν μας.

Ἀγωνιζόμεστε γιὰ νὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸν κόσμον ὅτι εἰμαστε ἀντάξιοι συνεχιστὰς τῶν Τριακοσίων, τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν Μαραθονομάχων, τῶν ἡρώων τοῦ 21.

Ἀγωνιζόμεστε τέλος γιὰτὶ εἰμαστε ΕΛΛΗΝΕΣ καὶ διότι ΕΛΛΑΣ σημαίνει ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ - ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος καὶ ἐνδοξος ἀγῶν μας.

Ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς γῆς, ὅπου κτυποῦν ἑλληνικὲς καρδίαι, καταρθάνουν ἀρχοντικὰς προσφορὰς οἱ ὁποῖες θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ συνεχίσωμεν τὸν νικηφόρο ἀγῶνα μας.

Ἐμπόροι, ἐργοῖσται, ἀντάξιοι συνεχιστὰς τῶν καπετανίων τοῦ ἀθανάτου 21, ὅλοι διδόντες, ἓνας χεῖμαρρος καταρράκτης διωρῶν καὶ προσφορῶν ἐνισχύει τὸν ἀγῶνα μας.

Καὶ θὰ συνεγίζωνται αἱ προσφορὰ αἵματος καὶ χρήματος μέχρις αὐτοῦ ἡ γαλανόλευκος σημαία κυματίζῃ ὑπερήφανη καὶ μαρτυροκαπνισμένη σὺν κοντάρι τῆς Νίκης.

ΜΑΝΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΟΡΚΙΖΟΜΑΣΤΕ ΟΤΙ ΘΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΑΝΤΑΣΙΟΙ ΣΑΣ

Συναδέλφιοι Στρατιῶται!

Σὰς ἐνομάζουμε συναδέλφους γιὰτὶ ἀπὸ τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1940 ὅλοι εἰμεθα στρατιῶται. Νὰ εἰδοθεῖ βέβαιον ὅτι τὰ ἥρωικά σας κατορθώματα ποὺ ἀντήχησαν σὺν τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ ἐκμακρὸν τὸν κόσμο ὁλόκληρο νὰ οὐκ ἐπαύθη, ἐπιπροσφύον ὅ,τι ἡμᾶς ποὺ ἡ μοῖρα θέλησε νὰ μὴν εἰμεθα πλάι σας στὴν τιμητικὴ θέσιν τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, ἀλλὰ νὰ μένωμε ἐδῶ, τὴν ὑποχρεώσιν νὰ φαῖνουμε ἀντάξιοι σας, ὅπως οἱ εἰς φαῖνουμε ἀντάξιοι τῶν ἡρώων τῆς ἱστορίας μας. Καὶ οὐκ βεβαίως καταγορηματικῶς εἶναι ὅλοι μας, ἀπὸ τὸ μικρότερον Ἑλληνόπουλον ἕως τὸν γεροντότερον παπποῦ, ἔχουμε πλήρη συνείδησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑποχρεώσεώς μας καὶ θὰ φροντισώμεν νὰ μὴ σὰς λησθῇ τίποτε, νὰ μὴ παγώσωμεν τὰ πόδια σας πᾶν ὅτῃ ἐπιχειρηματικῇ χιόνισι, νὰ μὴ ἐξυλίσσωμεν τὰ χέρια σας ἀπὸ τὴν

ἀγιάξιν τῆς Πίνου. Κι' ἀκόμη θὰ φροντισώμεν νὰ μὴ κοιμηθῶν ἡσυχὰ τὰ παιδιά σας ποὺ ἀρρήστως ἀπροστάτευτα φεύγοντας καὶ νὰ μὴ ταπεινωθῶν οἱ γυναῖκες σας -στὴν πᾶλιν τους γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ φόβον.

Νοιώθουμε βαθύτατον ἰδίαν ὅτι ἐνθ' σήμερα οἱ εἰς χύνετε τὸ αἷμα σας καὶ θυσιάζετε τὰ νιάτα σας γιὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς πολυδοκιμασμένης Πατρίδος μας, εἰμῖς δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ φαῖνουμε γλιόρτοι καὶ νὰ θελήσωμεν νὰ κρούσωμε τὴν ἀγάπην μας, γιὰ τὴν διατήρησιν τῶν ὁποίων οἱ εἰς δίνετε αὐτὴν τὴν στιγμήν τὴν ἰδίαν τὴν ζωὴν σας, καὶ νὰ οὐκ στερήσωμε ἀπὸ λίγην ἀνακούφισιν, ποὺ μπορούμε νὰ σὰς δώσωμε ἐξοδύοντας αὐτὴν χρήματα. Τὸ νοιώθουμε καλὰ αὐτὸ, γιὰτὶ εἰμεθα ὅλοι Ἕλληνες.

Ὅρκιζόμεθα λοιπὸν εἰς θὰ σταθώμεν ἀντάξιοι σας κάνοντας τὸ καθήκον μας καὶ οὐκ ἐλπίδων νὰ μένωμε ἥσυχοι γιὰ νὰ γαλειώσωμε τὴς γυναῖκες καρδίαι σας καὶ τὰ ἥρωικά κορμιά σας γιὰ τὴν νίκην ἐξόρμησι τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ἐμῖς εἰμεθα ὅλοι παρόντες καὶ οὐκ ἀχολοιούμε.

Γ. ΒΛΑΣΤΑΡΑΚΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ

Στρατιώτῃ ζοῦ ποὺ θλίβεσαι σὲ μιά γωνιά τοῦ [δρόμου, τὸν σκοτωμένο σὺν βουνὸ μὴν κλαῖς τὸν ἀδερφόν σου, ποὺ βρέθηκε χωρὶς πνοὴ μὲ τὴν δόλιν τοῦ ἐπ' [ὅμου, μὴν κλαῖς, ὁ τέτοιος θάνατος καμάρι ἰδὼν κρυφόν [σου.

***

Γέλα στρατιώτῃ μοναχῶ, ὑψώσου ὡς ἐκεῖ πάνω, ποτὲ μὴ δάκρυα, ποτὲ μὴ ραίσεις τὴν ψυχὴν σου, γέλα καὶ πῆς εἰμ' ἐτοιμος κοντὰ σου νὰ πεθῶν, μπράδου τοῦ κι' ἂν σκοτώθηκε, ὁ θάνατος τιμὴ [σου.

Τ. Τ. 850 2-12-40

Ν. ΦΑΤΣΕΑΣ
Ἀξιωματικὸς

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ὅταν ἡ Βυζαντινὴ Ἀυτοκρατορία ἀναγκαζόταν νὰ κἀν — ἀπαράλλατα ὅπως σήμερα ἡ Ἑλλάδα μας — πόλεμον, διότι οἱ διάφοροι βάρβαροι ἔγβροι ποὺ τὴν περιέκυκλωναν, τὴν ἐπιφρονοῦσαν καὶ τὴν ἐχθρεύονταν, εἶχε τὴν ἀπερίοριστη βοήθειαν τῶν παιδιῶν τῆς ποὺ τὴν βοηθοῦσαν — ὅπως τώρα — στοὺς ἀγῶνες τῆς. Ἀλλὰ παράλληλα σ' αὐτοὺς κι' ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ κάθε τρόπο βοηθοῦσε τὸ ἔθνος. Καὶ τὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία πᾶς οὐκ ἀπορία ἱερὰ ἀγῶνα ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ χρυσασμένα τῆς Ἁγίας Σοφίας διατεθήκαμε γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ἀγῶνος.

Ἐτοί καὶ τώρα σὺν πόλεμον ποὺ διεξάγει ἡ Πατρίδα μας κατὰ τῶν νεοεσθῶν ἐπὶ παράλληλῃ σὺν συνδρομῇ τῶν παιδιῶν τῆς καὶ τὴν συνδρομῇ τῆς Ἑκκλησίας μας. Ὁ ἰσὸς τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου — ὅπως τότε ἡ Ἁγία Σοφία — ἐπρόσφερε δὸν τὸν πλοῦτον τοῦ καὶ τὰ ἱερὰ ἀνθρώπινα τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Παναγίας.

Συνεγίζονται λοιπὸν καὶ ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΦΑΛΑΓΓΙΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Ἀλβανία, 30-11-40.

Δὲν θὰ μπορούσε καλὰ νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ ποὺ νοιώθουμε ὅλοι γιὰτὶ εἰμαστε σὺν Ἀλ-

βανία καὶ γιὰτὶ ἀκόμα ὁ λαὸς αὐτὸς τῆς Ἡ-
πείρου ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν γε-
νναίων!!! καὶ πρὸ παντός τιμὴν Ἰταλῶν!!!

Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ περιγρα-
φῇ ἡ χαρὰ μας, ὅταν προχθές, τὴν ὥρην ποὺ
ὅλοι μας περιμέναμε μὲ τὴν καρδιάν σὺν χέρι
νὰ πάρουμε τὴν ἐκστὴ φασολάδα, εἰδαμε εἰς
Φαλαγγίτες, Φαλαγγίτες σὺν Ἀλβανίᾳ! Στὴν
ἀρχὴ ἀπορήσαμε. Ὑστερὰ εἰδαμε ὅτι ἦσαν
μὲ εἰδικὴ ἀποστολὴν ἀπὸ τὴν Μακεδονία. Ἦσαν
νὰ φέρουν κατὶ ἐμπιστευτικὸν σὺν Στρατηγῷ
μας.

Νὰ λοιπὸν ποὺ ἡ Νεολαία, τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ
Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ἀπλώνει τὴν δρόσιν τῆς
ὡς ἐδῶ πάνω καὶ προσφέρει καὶ ἐδῶ τίς πο-
λύτιμες ὑπηρεσίας τῆς.

Χαράκαμε πολὺ ὅταν εἰδαμε τοὺς Φαλαγγίτες
μας. Ἐμῖς οἱ φαντάροι συνεισθήκαμε ὁ ἓνας τὸν
ἄλλο καὶ δὲν μᾶς κἀναι σιδήσι νὰ δοῦμε μὴ
στρατιὰ Ἑλλήνων φαντάρων νὰ παραλάνῃ. Αἱ-
σθησι δὲως μεγάλη μᾶς ἔκαναν αὐτοὶ οἱ τρεῖς
Φαλαγγίτες ποὺ εἰδαμε. Ἦσαν ἓνα ἐκκορο-
σμα τῆς ψυχῆς μας, ἦσαν μιά ἀγαλλίασι καὶ
χαρὰ γιὰ ὅλους τῆς.

Μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ στεῖλωμε τοὺς
χαίρετες μας σὺν Ε.Ο.Ν. Μᾶς δόθηκε ἡ
εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσωμε μὲ τὰ παιδιά τοῦ
Ἀρχηγροῦ μας.

Καὶ τώρα, ποὺ ἐδῶ πάνω χοντρεῖ, ἡ ὀκρί-
μας εἶναι στοὺς Φαλαγγίτες, ποὺ μὲ ἀσταμά-
τησι κι' αὐτοὶ, ὅπως οἱ στρατιῶτες μας, θὰ
περιτρέχουν τὰ πτωχὰ σιτήρια τῶν στρατιωτῶν
καὶ θὰ βρίσκουν τίς μαζάδας καὶ τὴν ἀδελφίαν
τους καὶ θὰ τοὺς παρηγοροῦν καὶ θὰ τοὺς βοη-
θοῦν νὰ περάσουν τὸν δύσκολο αὐτὸ χειμῶνα
ποὺ μᾶς ἔλαβε βλοσυρὸς καὶ τραχὺς.

Γιὰ μᾶς μὴ κλαῖτε καὶ μὴ λυπᾶστε. Ἐμῖς
μᾶς θερμαίνουμε ἐδῶ πάνω τὰ εἶδη ποὺ ἐστι-
λάν οἱ Ἑλληνοπόλες, μᾶς θερμαίνουν οἱ εὐ-
χὲς ὅλων γιὰ τὴν νίκην. Μᾶς θερμαίνει ἀκόμα
ἡ ἐπιθυμία νὰ πετάξωμε σὺν θάλασσᾳ τὴν ἀπεί-
σιο ἐπιβρομῆτα, ποὺ νόμιμος ὅτι ὁ Ἑλληνας
στρατιώτῃς ἦταν ἐκκορὴ λεία, σὺν τὰ φόβῳ
ποὺ βομβαρδίζον ἀντιλήως τὰ βορέα βομβαρδι-
στικά τοῦ!

Γιὰ σας καὶ χαρὰ σας
ΔΗΜ. ΑΛΒΕΡΤΟΣ
Ἰαζωματικὸς

ΝΙΚΗ

Γιὰτὶ βαροῦν τὰ σήμαντρα, ὅπου ἔχονε σω-
[πᾶσι
τόσον καιρὸς; Τί διαλαλοῦν καὶ φλέγουν τὴν
[ψυχὴν μας;
Γιὰτὶ χτυποῦν οἱ σάμπιγγες καὶ πᾶν δὲν ἔ-
[χουν σῆσι;
— Ἡ Κορυτσά, βροντοφωνοῦν, ἡ Κορυτσά δι-
[κὴν μας!

Νίκη! φωνάζει ὁ ἀντίπαλος, Νίκη! ἀπ' ἀ-
[κρὸν σ' ἀκρὸν.
Ἀγαλλοῦνται τὰ βουνά, οἱ λαγκαθίδες, τὰ δάση.
Κυλάει σὲ στήθην λάσιαν γλυκεῖαν χαρὰς τὸ
[δάκρυ.
καὶ κάθε πόνου στεναγμὸς μὲ μῖαν ἔχει κο-
[πᾶσι.

Χαρὰ σὺν μέγα Βασιλεῖ, σὺν μέγα Κυβερνήτῃ,
ποὺ μὲ μυαλὸ καὶ μὲ καρδίαν τώρα μᾶς κυβερ-
[νᾶνε
Χαρὰ σὺν εὐχωνόκρια μας, χαρὰ σὺν ὅλοις
[Ἀκρίται,
χαρὰ στοὺς ἥρωες τοὺς τρανοὺς ποὺ ἔλρουν
[νὰ νικήσιν.

Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ συντελεστές εις τούς όποιους όφείλονται αι λαμπραί έλληνικαί νίκαι είναι πολλοί. Μεταξύ αυτών όμως ξεχωρίζουν τρεις και όλοι οι άλλοι εις αυτούς έχουν την πηγήν των. Η βοήθεια του Θεού, η ανυπέροχτος ζωική δύναμις του λαού και του Άρνηγου ή διάνοια. Οι όρθολογιστάι είναι έλεύθεροι ν' άμφιβάλλουν όσον θέλουν. Ο λαός όμως της Ελλάδος, και πρώτα-πρώτα ο λαός ο μαχόμενος, πιστεύει άδιασεισώς ότι πνεύμα Θεού έπεσκέασεν αυτήν την γήν και όπλισε τον λαόν της με σθένος και με δύναμιν διά να έκδιώξη τον επιδρομέα. Και ο λαός έχει δίκαιον. Όταν ήρχισεν αυτός ο πόλεμος, ο πόλεμος της αυτοκρατορικής Ιταλίας των 50 εκατομμυρίων, της Ιταλίας που έτρομοκράτει την φαντασίαν του Κόσμου με τον φοβερόν στόλον, τας χιλιάδας των άεροπλάνων και τά όκτώ εκατομμύρια των λογγών της, έναντιόν της Ελλάδος, οι αισθηματικώτεροι και οι άγνότεροι από τούς όρθολογιστάς έλεγαν: «Η Ελλάς άποδύεται εις άγώνα θανάτου». Η στρατευθείσα όμως γενεά των Ελλήνων την άνέτρεφεν αυτήν την πρόβλεψιν. Μετέβαλε τον άγώνα, του όποιου όλα τά σταθμιστά στοιχεία και όλα τά άριθμητικά δεδομένα προεδίκαζον ώραιαν ίσως, αλλά θλιβεράν διά την Ελλάδα την έκθασι, από άγώνα θανάτου εις άγώνα ζωής. Οξύτερος λοιπόν κατά την νόησιν από τούς όρθολογιστάς, ο λαός, προχωρεί πέραν του σημείου πρό του όποιου σταματά η ίδια της κρίσις και ανακαλύπτει συνεργίαν Θεού εκεί όπου ο όρθολογισμός δέν βλέπει και δέν έξηγει τίποτε. Και αυτή η ανακάλυψις του γίνεται πρόσθετος πηγή άγωνιστικής θελήσεως, πρόσθετος πηγή νίκης.

Έρχόμεθα τώρα εις τον τρίτον συντελεστήν της ελληνικής νίκης. Εις τον Ιωάννην Μεταξά. Ξένου σχολιασταί έχαρακτήρισαν ως κλασσικόν τον πόλεμον τον όποιον διεξάγει η Ελλάς από της 28ης Οκτωβρίου. Έχομεν την γνώμην ότι και εις τον χαρακτηρισμόν αυτόν υπάρχει δόσις ιστορικού ρωμαντισμού. Δι' ημάς και διά τον μαχόμενον ελληνικόν λαόν εις τον σημερινόν μας πόλεμον περισσότερο από τά κλασσικά κυριαρχούν τά χαρακτηριστικά των θριάμβων της ελληνικής αυτοκρατορίας των μέσων αιώνων, τά όποια άλλως τε ούτε κατά την λαμπρότητα ούτε κατά τας συνεπείας ύστερούν άπέναντι των άγώνων του κλασσικού Έλληνισμού. Υπάρχει έν τούτοις κάτι γνησιώτατα κλασσικόν εις τον σημερινόν μας πόλεμον. Τό γεγονός ότι ο άνήρ, ο όποιος έν ειρήν ηγείτο της μεγάλης άνακαινιστικής έν τη Χώρα προσπάθειας, στρατηγεί κατ' ούσίαν του σημερινού πόλεμου. Οντως εις την κλασσικήν ιδιαιτέρας περίοδον του Έλληνισμού άφθονούν τά πρότυπα των άνδρών προς τούς όποιους έπιτυχώς θα ήδύνατο να παραβληθί η μορφή του Ιωάννου Μεταξά.

Στρατιώτης έκ μορφώσεως και επαγγέλματος, ο σημερινός Κυβερνήτης της Ελλάδος, τεχνικός του πολέμου διεθνούς κύρους, έπολιτεύθη και κατά την στρατιωτικήν και κατά την πολεμικήν του σταδιοδρομίαν με την ίδιαν κλασσικήν απλότητα των ήγετών των αρχαίων Αθηναίων. Αντιθέτως προς τούς ήγέτας άλλων λαών, οι όποιοι χωρίς καν να έχουν τό έλαφρυντικόν της έκ του στρατού προελεύσεως, έθουποίησαν τό πνεύμα του στρατός και τό πνεύμα του πολέμου, ο Ιωάννης Μεταξάς ούδέποτε έβέλχθη από πολεμικάς και κατακτητικάς φιλοδοξίας. Υπηρετήσας την Πατρίδα του ως τεχνικός του πολέμου με λαμπροτάτην απόδοσιν, ούδέποτε έληνομήνησεν ότι ο πόλεμος είναι τό έπεισοδιακόν στοιχείον της ιστορίας. Τούναντίον έπίστευσε — και τούτο κατεδείχθη κατά τρόπον μη έπιδεχόμενον άμφισβήτησιν κατά την περίοδον την προηγηθείσαν της σημερινής έλληνοϊταλικής συρράξεως — ότι μία κακή και άδικος ειρήνη είναι προτιμωτέρα από ένα πόλεμον. Η έκδοθείσα προσφάτως ελληνική λευκή βίβλος είναι η ιστορία της άγωνιώδους άγρυ-

πνίας του Ιωάννου Μεταξά επί της ειρήνης και της ειρηνικής προσπάθειας της Ελλάδος. Από της αθηνιαστικής καταλήψεως της Αλβανίας υπό των Ιταλών, από τον Άπρίλιον του 1939, η άγρυπνία αυτή δέν έπαυσεν ούτε επί στιγμήν, μέχρι της νυκτός της 28ης Οκτωβρίου. Η Ελλάς ζή τον πόλεμον από διμήνου. Άλλ' ο Ιωάννης Μεταξάς τον έβλεπε και τον έξη έπαρχόμενον κατά της Χώρας επί δεκαεπτά συνεχείς μήνας, ματαίως άγωνιζόμενος να τον άποτρέψη. Είναι άληθώς θαυμαστή η συνετή αυτοκυριαρχία, με την όποιαν καθ' όλον τό άτελεύτητον τούτο διάστημα ο Ιωάννης Μεταξάς έμάχητο, μόνος, διαλύων τας παγίδας και άποκαλύπτων τας πλεκτάνας του έχθρου. Οτι θα καταπλήξη τον ιστορικόν του μέλλοντος, περισσότερον ίσως και από τό ιστορικόν έχω με τό όποιον ο Ιωάννης Μεταξάς άπέρριψε τό Ιταμόν Ιταλικόν τελεσίγραφον των πρωϊνών ώρών της 28ης Οκτωβρίου, θα είναι η γιγαντιαία έντασις του θάρρους, με τό όποιον άντεπεξήλθεν εις τά έπινοήματα της Ιταλικής δολιότητος καθ' όλην την διάρκειαν των άτελεύτητων δεκαεπτά μηνών.

Όταν η Ιταλική θρασυτης ήθέλησε να ύπερβή τό όριον, τό όποιον ο Ιωάννης Μεταξάς έθεσεν εις τον άγώνα του διά την σωτηρίαν της ειρήνης, ο συνετός πολιτικός ήγέτης και ο δεξιότηχνης των διπλωματικών έλιγμών έδωσε θέσιν εις τον μεγαλοφυή στρατιώτην, εις τον τεχνικόν του πολέμου. Τότε όλη η συγκεντρωμένη αυτοκυριαρχία μετεβλήθη εις θυελλώδη όρμην. Υπό την ώθησιν αυτής της όρμης έκινήθησαν από όλα τά σημεία της Χώρας αΐ φάλαγγες των άνδρών προς την μεθόριον και άφου συνεκράτησαν και άνέτρεψαν τον εισβολέα, τον έξηνάγκασαν να ύφίσταται παθητικώς την μορφήν και τον χαρακτήρα του πολέμου του τελειότερου προσαρμοζόμενου προς τά πολεμικά μέσα και τούς πολεμικούς σκοπούς της Ελλάδος. Ο πόλεμος συνεχίζεται. Άλλ' η έκθασίς του έχει κριθί. Οι στρατοί του εισβολέως θα συντριβούν. Η Ελλάς έχει ασφαλίσει πλέον την νίκην της. Μίαν νίκην περιφανή και πανένδοξον, εις την Αλβανίαν. Και η τοπική ελληνική νίκη θα σημάνη την ολοκληρωτικήν καμπήν εις τον τιτάνειον άγώνα, εις τον όποιον άπεδύθησαν αι φωτειναι δυνάμεις της ιστορίας προς τας δυνάμεις του σκότους και της άδίκου βίας.

Η λύσις της αίματηράς τραγωδίας της Εύρώπης και της Οικουμένης ήτο πεπωμένον να προέλθη πάλιν από την Χώραν αυτήν, εις την όποιαν έδόθη τό προνομιόν να είναι δι' όλων των αιώνων άφετηρία των ύψηλών άνθρωπίνων έξουμήσεων. Όταν θα έλθη η εύλογημένη εκείνη ώρα θα έκτιμηθί εις όλην την αξίαν της και μία άλλη πλευρά της καταβολής του Ιωάννου Μεταξά εις την νίκην της Ελλάδος. Διότι η Ελλάς, η όποια ένίκησεν εις την Πίνδον και εις τας άλβανικάς όροσειράς, έχει μίαν ιδιότητα ιστορίαν, η όποια όλίγον κατεινήθη έκτός της χώρας αυτής και η όποια ήρχισε την 4ην Αύγουστου του 1936. Και τό νόημα της ιστορίας αυτής είναι έν. «Οτι εις τας κρίσιμους στιγμάς της ζωής των οι λαοί κρίνονται από την Ικανότητά των ν' αποφασίσουν ν' άπαρηγοούν έκουσίως τό πλήθος των μικρών άσυνόρων και χαλαροτήτων που από πλάνης και από σύγχυσιν άποκαλούν έλευθερίας διά να είναι εις θέσιν να ύπερασπίζουν και να σώζουν την μίαν και μοναδικήν, την άληθινήν των ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ. Ο Ιωάννης Μεταξάς όηρξεν ο άνήρ, ο όποιος έτόλμησε να ύποβάλη εις την Ελλάδα και τον λαόν της εις την δίαιταν η όποια έξησφάλισε την ένότητα και την άρμονίαν του έθνικού μας οίκου και έσφουρηλάτης και ήκόνισεν επί έτη τό πνεύμα της πειθαρχίας, της άλληλεγγύης και της θυσίας του μέρους χάριν του όλου. Αν δέν είχε προηγηθί αυτή η δίαιτα τό θαύμα της νίκης θα ήτο άνέφικτον και η πηγή της σημερινής ελληνικής χαράς κλειστή και στείρα.

ΜΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀνάμεσα στὰ χειρόγραφα τοῦ ἀρχείου Ἀλεξίου Φίλιου, ποὺ ἔχουν σχέση με τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ζωσιμάδες καὶ Μπαλανάιους, βρέθηκε ἀπὸ τὸ Γιαννιώτη λόγιο κ. Φ. Σεγκούνη καὶ ἕνα στιχούργημα μετ' τὸν τίτλο «Ἱστορία Βεζύρ Ἀλῆ πασᾶ Τεπελενλῆ, ἡγεμόνος τῆς Ἡπείρου, συντεθείσα παρὰ τοῦ λογιωτάτου Κωνσταντίνου Διαμάντου Τζουκαλᾶ Ἰωαννίτου 1823».

Εἶναι πράγματι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία τοῦ τυράννου τῆς Ἡπείρου, γιατί ἐγράφη ἀπὸ ἄνθρωπο λόγιο καὶ αὐτόπη.

Εἶναι ἐξ ἄλλου ἐνδιαφέρουσα γιατί μᾶς δίνει μετ' ζωηρότητα χρώματα τὴν εἰκόνα τῆς Ἡπείρου ὅπως ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχή, μᾶς ζωγραφίζει πρόσωπα καὶ πράγματα καὶ εἶναι πολυτιμότερο στοιχεῖο γιὰ λαογραφικὲς μελέτες. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ χειρόγραφο θὰ πάρουμε μερικά ἀποσπάσματα, γιατί ἀποδεικνύουν παραστατικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο στοιχεῖο, τὸ προαιώνιο ἀδάμαστο φρόνημα τῆς ἑλληνικῆς Ἡπείρου, τὴν ἀφοσίωσίν της στὴν χριστιανικὴ πίστι, τὴν πεποίθησίν της στὴν προστασία τῆς Παναγίας καὶ τὴς συμφορῆς ποὺ ὕφιστο ἀπὸ τὴς εἰσβολῆς Ἀλβανῶν ἀτάκτων.

Τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἑμμετρὴ αὐτὴ ἱστορία μᾶς ζωγραφίζει τὰ πλοῦτῃ τῆς Ἡπείρου, ποὺ τὴν κατεδίκασαν σὲ μαρασμό οἱ διαφορὲς πρεσβευτικὲς ἀποφάσεις, ποὺ τὴν ἐχώρισαν σὲ δύο παρὰ τὸ τόσο αἶμα ποὺ ἔδωσε καὶ δώσαμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες γιὰ τὴν ἐλευθερίαν της. Στὸ πρῶτο αὐτὸ ἀπόσπασμα ἱστοροῦνται ἀκόμη κοντὰ στὰ ἄλλα τὰ παθήματα τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴς εἰσβολῆς τῶν Ἀλβανῶν μετ' τὸν Χουροῖτ πασᾶ.

«Τὸ κάστρον σεργιανώντας εἶδον ταῖς
[φοθεραῖς]
μπαρούταις, κομπάρδες καὶ μπάλαις
[τρομεραῖς],
τοὺς ἔδειξε καὶ σιῆρι καὶ ὄλον τὸν
[ζαρεν]
καὶ τοὺς ἔσεργιανοῦσε μ' ὄλον τὸν
[ταπρέν].
Καὶ σὺν τοὺς πῆρε μέσα σ' αὐτὸν τὸν
[ιτζκαλιά]
τοὺς ἔκαμε νὰ φρίζουν νὰ μὴ δώσουν
[λαλιά]
Εἰς ὅλα ἀποροῦσαν τὰ τόσα τὰ καλά
κι' εἶδαν ὠροὺς φλορία βενέτικα πολ-
[λά],
ὠροὺς μαχμουδιέδες, φλορία, μπα-
[τζακλιά]
ντούπιαις τῆς Ἰσπανίας πληθος πορ-
[τογαλιά]
μισίρικα φλορία, πολίτικα φλορία
καὶ πληθος ντουκουμέδες εἰς κείνην
[τὴν μεριά]
Τοὺς πῆγε παρακάτω βλέπουν ἀση-
[μικά]
εἰδὼν τε διαφόρων ποὺ ἦταν τεχνικά,
ἀνοῖξε καὶ σεπέτια διάφορα πολλὰ
τοὺς δείχνει ὅλο διαμάντια, ζαφείρι
[ἀπ' τὰ καλά]
ρευπίνια καὶ σμαράγδια καὶ τζοβαί-
[ρικά]

ἥλιους τε καὶ τζελέγγια πολλὰ καὶ καὶ ρούχινα μακάτια, παπλώματα
[τεχνικά]
κεμέρια διαμαντένια καὶ μπέντια φο-
[θερά]
πόχαις καὶ τζουλουφρίκια ποὺ ἦταν
[τρομερά],
διάφορα μπελεζίκια καὶ μαργαριτικά
καὶ ντούπιαις καὶ τζιαπόλαις ἀπὸ τὰ
[φλορικά].

Νὰ δῶς τί ἔπαθαν οἱ Ἕλληνες γιατί
εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι πλού-
σιοι καὶ Ἕλληνες.

Γιαννιώται εἶχαν στείλει τὸ βιό τους
[τὸ καλόν]
φορέματα καὶ ἄλλα τὸ βιό τους τὸ
[ψηλόν]
τὸ στείλαν σὸν Καλλάρων διὰ νὰ φυ-
[λαχθῇ]
δὲν ἔλεγε κανένας γιὰ νὰ λιμουριασθῇ.
Ἐκ' ἦταν μαζωμένα τὰ ὑποστατικά
τῶν μαύρων τῶν Γιαννιωτῶν τὰ τζο-
[βαίρικα]
δείχνουν τὰ μονοπάτια πάντ' οἱ γοτι-
[στινοὶ]
καὶ γίνονται προδότες τέτοιοι χριστι-
[νοὶ].
Πῆγαν τοὺς ἀνεβάζουν σὲ ὤψηλὰ
[βουνά]
στοὺς Καλαρρύταις μβαίνουν μετ' ὅλα
[τὰ δεινὰ].
Καὶ σὺν ἐμθῆκε μέσα αὐτὴ ἡ λιμπού-
[ριά]
ἄρχισε γιὰ νὰ κάμῃ μεγάλη λιμουριά.
Σὺν εἶδαν Καλαρρύταις τὰ ἔσχατα
[δεινὰ]
τὸ βιό τους τὸ ἀφήνουν καὶ παίρνουν
[τὰ βουνά].
Ἔτρεχαν κι' οἱ γιαννιώται κι' αὐτὴ ἡ
[ἀρχοντιά]
σκλάβους νὰ μὴν τοὺς πάρουν εἰς τὴν
[ἀλβανιτιά].
Λιάπηδες λιμουριάζουν τὰ τζοβαίρικὰ
χρυσὰ φορέματά μας καὶ τὰ ἀσημικά
πόχεις καὶ τζουλουφρίκια καὶ μαρ-
[γαριτικά]
τζιελέκια, μπελεζίκια μετ' διαμαντικά,
φέσια μετ' μαργαριτάρια καὶ ντού-
[πιαις καὶ φλουριά]
μπέντια καὶ σκουλαρίκια τὰ πῆρε ἡ
[λιμπουριά].
Τζουμπέδες καὶ φουστάνια γκοζιόκαις
[ταῖς χρυσαῖς]
ποδιαῖς καὶ ντουλαμάδες διάφορες φο-
[ρεσιές].
Προσκέφαλα, σελτέδες, σεντόνια τὰ
[ψιλὰ]

Καὶ τί νοῦς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ νὰ ἐνθυ-
[μηθῇ]
τί στόμα καὶ τί χεῖλη νὰ τὰ διηγήθῃ;
Ἰωαννίται συμμαζωχθῆτε
καὶ εἰς τὰ Γιάννινα νὰ ἐλθῆτε

στ' ἀρχιμανδρεῖον¹ γιὰ νὰ σταθῇτε
τὸ βιό σας νὰ τὸ ἰδῆτε.
Ἐλάτε γιαννιώται κι' ἀρχοντοπούλαις
δέτε πουκάμια μετ' ταῖς πούλαις
δέτε τζουμπέδες χρυσὰ φουστάνια
χρυσοὺς τσεθρέδες ἀσπρα τουμάνια
δέτε φουστάνια σελημιέδες
καὶ ντόρτ παρμάκια χρυσοὺς τζου-
[μπέδες]

ἰδέτε ὅλους καὶ τοὺς τζιεθρέδες
ποῦχταν πούλαις καὶ ρουμπέδες
ἰδέτε κατζίμπασια καὶ τζιμπέρια
καὶ μπελεζίκια διὰ τὰ χέρια
δέτε γκοζιόκαις κι' ἀλχημπαντέδες
χρυσὰ γελέκα σταλιούς τζουμπέδες
ἐλάτε ὅλοι νὰ τὰ ἰδῆτε
πῶς τὰ πωλοῦσαν οἱ ἀλβανίται
πῶς οἱ χαλτοῦποι τὰ ἀγοράζουν
Τούρκοι ἔθραϊσι τὰ ἔαγοράζουν.
Τί λέτε τάχα μετανοεῖτε;
Τὴν περφάνειαν καταφρονεῖτε;
Ἐλπίδα πλέον εἶναι ἡ ἀγία
αὐτὴ ἡ Δέσποινα Παναγία
ἐλάτε ὅλοι πικραμένοι
Ἰωαννίται δυστυχισμένοι.
Κι' ἐσεῖς ἀρχόντισσες λυπηθῆτε
κι' ἀρχοντοπούλες μαύρα ντυθῆτε
στὴν ἐκκλησίαν συμμαζεχθῆτε
τὴν Παναγίαν παρακαλεῖτε
μικροὶ μεγάλοι ἀναστενάξτε
κι' ἀπὸ καρδιάν σας ὅλοι φωνᾶτε
ὦ Παναγία, βοήθησε μας
κι' ἀπ' τὴν σκλαβιὰν λευθέρωσέ μας.

Ὅσο γιὰ τὸ τέλος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ
ἰδοὺ πῶς περιγράφεται ἀπὸ τὸ Σεγ-
κούνη.
Κι' ἐπῆγαν ὑποκάτω εἰς τὸν Ἀλῆ πα-
[οῖαν]
τοῦ ρίπτουν δυὸ ντουφέκια τοῦ κά-
[μουν χαλασιάν]
τὸν πῆρ' ἕνα μολύβι ἀπ' ὑποκατωθῶ
κι' ἐπῆγε καὶ τοῦ βγήκε σὸ πλάτ' ἐ-
[πανωθιό].
Ἀρχισε νὰ βογγᾷ καὶ νὰ φυγομαχῇ
παιδεύεται ὀλίγον κι' ὅστερα ξεψυχεῖ.
Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

¹ Ἀρχιμανδρεῖον εἶναι ἐκκλησία μετ' ἕνα πλῆθος κελιά, τὸ ὁποῖον ἐστάθη ἀπειρακτὸν διὰ προσταγῆς τοῦ Χουροῖτ πασᾶ.

«Ὁ ἀγὼν μας εἶναι μέγας καὶ διὰ τοῦτο θὰ εἶναι τραχὺς.
Ἄλλ' ἡ σκληρότης τῶν ἀγώνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Μηδικῶν
πολέμων ἕως σήμερον οὐδέποτε ἔκαμψε τοὺς Ἕλληνες. Ὅπως
πάντοτε, λοιπόν, θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ τώρα μέχρις ἐσχάτων, διὰ
νὰ περισώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, τὰς ἐστίαις, τοὺς βωμοὺς
καὶ τὴν τιμὴν μας ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς ἔθνος. Καὶ ἡ νίκη θὰ
στέψῃ τελικῶς τὸν μεγάλον καὶ τίμιον ἀγῶνα μας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

• Η Ε.Ο.Ν. άξία τών προσδοκιών του... •

Στίς σελίδες τής κινήσεως τής 'Οργανώσεως, στο περιοδικό, είδησεογραφικά καί με μεγάλη συντομία παρατίθεται κάθε φορά σέ άπλή σκιαγραφία ή δρᾶσις τών νέων τής Ε. Ο. Ν. καί ή συμβολή των στόν Ιερό μας άγώνα. Καί ή συμβολή τους αὐτή, διδομένη ἀπό τόν πρῶτον ἐργάτην τής 'Οργανώσεως ἕως τόν μικρότερον Σκαπανέα, μέ τόν πλέον άγών ένθουσιασμόν τής νεανικῆς τών ψυχῆς, εἶναι θετική τόσο, ὥστε μέσα εἰς τήν πολεμικήν Ιαχήν τοῦ Πανελληνίου νά ξεχωρίζη εἰς σπουδαιότητα καί νά ἀποσπᾷ τήν ἐκτίμησιν καί τών Κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐντός τών ὁποίων οἱ νέοι μας ἔχουν ένταχθῇ, καί τοῦ κοινου ἀπάσης τής 'Ελλάδος, ἀλλά καί τών ἔξω τής 'Ελλάδος φίλων τής.

Ἡ ψυχαγωγία τοῦ μαχομένου καί τοῦ τραυματίου. Ἡ λαμπρά καί ὡς ἰδέα καί ὡς πραγμάτως τής Κ.Υ.Α.Μ. Ἡ συμβολή εἰς τήν 'Αεράμυναν, αἱ ἐξορμήσεις διὰ τά μάλλινα εἶδη τοῦ μετώπου, ή ὑπηρεσία εἰς τήν ἀποστολήν τών δεμάτων τών πολεμιστῶν, ή συμμετοχή εἰς τοὺς ἑράνους, ή δρᾶσις τών Φαλαγγιτῶν καί τών Φαλαγγιτιστῶν εἰς τήν ὑπαιθρον, ὅπου τά χωράφια τών στράτευθέντων ἐκαλλιιεργήθησαν κατά τὸ πλεῖστον ἀπό αὐτούς, καί τόσα ἄλλα εἶναι παράσημα διὰ τήν Ε.Ο.Ν.

Εἶναι πράγματι ὑπηρεσίαι ἄξιοι νά τεθοῦν παρά- πλευρα πρὸς ἐκείνας τών μαχομένων τοῦ μετώπου. Μέσα εἰς τὸ βραχὺ διάστημα ἀπὸ τής ἐμφανίσεώς τής ή 'Εθνικῆς

'Οργάνωσις τής Νεολαίας ἐπέτυχε πλήρως ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ 'Αρχηγός με τήν βαθεῖαν πίστιν Του ἐοτήριζεν ἐπὶ τήν 'Ελληνικὴν Νεότητα, ἀφοῦ τήν ἀνεβά- πτισε μέσα εἰς τὰ 'Εθνικά νάματα, καί τής μετέδωκε τὸν ένθουσιασμόν Του καί τήν πίστιν Του πρὸς τὰ ὕψηλά 'Ελληνικά ἰδεώδη, τήν καθωδήγησε καί τήν παρηκολού- θησε με τήν θερμότεραν στοργήν πατρός πρὸς τέκνον, ἀνδρουμένην μέσα εἰς τὰς πανελληνίους φάλαγγας. Αἱ φάλαγγες αὐταὶ ὑπῆρξαν ή κάμινος ή φλεγόμενη καί τὸ καθαρτήριο πυρ, τὸ ὁποῖον ἀπέπλυνε τὸν ρύπον τών δη- λητηριωδῶν διδασκαλιῶν καί προπαγανδῶν καί ἐπανε- φερε τήν 'Ελληνικὴν Νεότητα καί πάλιν εἰς ἑαυτήν. Ἡ Ε. Ο. Ν. ἔτσι εἰς τήν μεγάλην ἱστορικὴν στιγμήν εὐ- ρέθη πάνοπλος ψυχικῶς καί ἔδωκε καί δίδει με τήν πυρ- πολοιμένην ἀπὸ ένθουσιασμόν ψυχὴν τής, ὅ,τι αἱ νεανι- καὶ δυνάμεις τής ἐπιτρέπουν, εἰς ἐργασίαν, εἰς ἀλληλεγ- γύην καί εἰς αὐτοθυσίαν.

Μικρά ἐργάτις καί αὐτὴ τής Νίκης, ἐδικαίωσε πλή- ρως τὰς ἐλπίδας τοῦ 'Αρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει ἀποκο- ρυφουμένην τήν προσπάθειάν του καί πραγματοποιουμέ- νην κατά τὸν πιὸ γόνιμον τρόπον τήν πίστιν Του ἐπὶ τήν ἀξίαν τής νέας γενεᾶς, εἰς τήν ὁποίαν θά παραδώσῃ τήν 'Ελλάδα γεμάτην δάφνες καί Δόξαν καί Αἰγλην, διὰ τὰ συνεχίσῃ αὐτὴ ἀξίως τὸ ένδοξον ἔργον Του.

Γ. Καφς

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Σ' αὐτὸν τὸν δρόμο τὸν στρωμένο ἀπὸ δάφνες, πού περπατᾷ σήμερα τὸ "Ἔθνος μας με βήματα γοργά καί σταθερά καί με ψυχὴ καί σκέψι ὕψω- μένης ὡς τ' ἀνώτατα σημεῖα τοῦ ἡθι- κοῦ στερεώματος, σταματοῦμε καί στεκόμαστε, ἀκόμα μιά φορά, με σε- βασμό κι' εὐλάβειαν μπροστὰ σέ μιά μεγάλη κι' ἱερὴ Μορφή.

Πάνω στόν ἴδιο δρόμο, πού διαγρά- φεται πίσω μας μακρὺς καί ἀπέραν- τος ὡς τὰ βάθη τών περασμένων αἰώ- νων, βλέπουμε κι' ἄλλες δάφνες, ἀν- τικρύβουμε νά ὕψωνονται κάθε λίγο, σάν σήματα τιμημένων καί λαμπρῶν ἑθνικῶν στιγμῶν, κι' ἄλλες μορφές, πού τίς ἔχει μαρμαρώσει ή εὐγνωμο- σύνη τοῦ "Ἔθνους. Ὑπέροχοι πατριῶ- τες καί στρατηγοί, θαυμάσιοι νομοθέ- τες κι' ἀναμορφωτές, μεγάλοι σοφοί, λαμπροὶ δουλευτές τοῦ λόγου καί τής τέχνης. Τοὺς βλέπουμε με τιμὴ καί θαυμασμό, κι' αὐτοὺς καί τὸν δοξα- σμένο δρόμο πού πέρασαν. Μά αὐτὸ ἴσα- ἴσα τὸ ἀντίκρουσμα μᾶς μεγαλῶ- νει πιὸ πολὺ τήν περηφάνειαν καί τήν εὐτυχίαν πού αἰσθανόμαστε σήμερα πατώντας τὸν δικὸ μας δρόμο, προσ- βλέποντας τὴ δικὴ μας Μορφή. Γιατί οἱ δάφνες τοῦ δικοῦ μας δρόμου εἶ- ναι πιὸ πυκνές, ή Μορφή ή δικὴ μας πιὸ ἀδρῆ, πιὸ πλατεῖα καί πιὸ μεγάλη.

Ἐκεῖ ὁ ὑπέροχος στρατηγός ὑπῆρ- ξε μόνο στρατηγός. Ὁ θαυμάσιος νο- μοθέτης, μόνο νομοθέτης. Ὁ σοφός κι' ὁ τεχνίτης, μόνο σοφός καί μόνο τε- χνίτης. Οἱ λαμπρὲς μορφές τους εἶχαν ἐνοσρκῶσει κυρίως μίαν ἰδιότητα, μίαν ἱκανότητα, μιά δύναμι, πού τίς

ἀντλοῦσαν ὄχι ἀπὸ τήν γεμπουσία τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου ὀλόκληρης τής Φυλῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ διασπασμένα κι' ἀπομονωμένα κομμάτια τής ἐθνι- κῆς ψυχῆς.

Ἐδῶ, ὅλες οἱ φυλετικὲς ἰδιότητες, ὅλες οἱ τοπικὲς ἱκανότητες καί δυνά- μεις σμίχτηκαν, ἀναζυμώθηκαν κι' ἐ- νοποιήθηκαν σ' ἓνα ὁμοιογενὲς καὶ συμπαγὲς σύνολο, σέ μιά μοναδική καί τέλεια Μορφή, πού συγκέντρωσε καί συνταύτισε μέσα τής καί τὸν πα- τριῶτη καί τὸν πολεμιστὴ, καί τὸν νο- μοθέτη καί τὸν ἀναμορφωτὴ, καί τὸν σοφὸ καί τὸν καλλιτέχνη. Κι' ἀπὸ τήν ὑπέροχην αὐτὴ κοσμογονικὴ ἀναδη- μιουργία ἀναπήδησε, σάν ἀπὸ τὰ πιὸ καθαρά κι' ἱερὰ βάθη τής 'Ελληνικῆς Γῆς, ὁ "Ενας καί Μοναδικός - ὁ 'Αρ- χηγός!

Ἡ Φυλὴ, με τήν ἐξαισία διαίθεσι πού ἔδειξε πάντα στίς κρίσιμες στι- γμές τοῦ βίου τής, ἔνοιωσε τήν πα- ρουσία Του· ἀνεγνώρισε σ' Αὐτὸν τήν γνῆσιαν ψυχὴ καί σκέψι τής· ἔσανερῆ- κε μέσα στὰ μάτια Του, στὰ λόγια Του καί στίς πράξεις Του τήν πιὸ ἀ- ληθινὴν ἔκφρασι τών ἀρετῶν τής· ἀπὸ τήν ἀκτινοβολία τής καρδιάς καί τοῦ μυαλοῦ Του αἰσθάνθηκε νά ζεσταίνων- ται καί νά κυκλοφοροῦν μέσα τής γε- ροὶ καί δυνατοὶ οἱ χυμοὶ τής προαιώ- νιας ζωῆς τής. Καί σηκώθηκε. Ἐστη- σε ὀρθὸν καί σταθερὸ τὸ κορμὶ τής, στήλωσε ἴσιο κι' ἀλύγιστο τὸ πνεῦμα τής. Καί Τὸν ἀκολούθησε.

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀνασκάφτηκε ὀ- λόκληρη ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ τρανταγμὸ

τῆς ὀρμητικῆς Του ἐνέργειας. Δέχτη- κε ὡς τὰ πιὸ ἱερὰ τῆς βάθῃ τὸν θεο- σφόρο τοῦ κηρύγματός Του. Ροῦφηξε διψασμένη τὴ δροσίαν τῆς φροντίδος Του. Ἀνάπνευσε βαθιὰ τὴ ζωογόνα πνοὴ τῆς δράσεώς Του. Καί νά! Δά- φνες ξεπετιοῦνται ἀπὸ μέσα τής, καί τήν τριγυρίζουν, καί τήν στεφανώνουν· δάφνες φρέσκιες, ὀλοζώντανες, ἀμά- ραντες· δάφνες ἐθνικῆς ἐνότητος κι' ἀλληλεγγύης, δάφνες ἐργασίας, εἰρή- νης καί πολιτισμοῦ, δάφνες ἱεροῦ πο- λέμου ἔπειτα, πολέμου γιὰ τὴν τιμὴ καί τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος, γιὰ τὰ εὐγενικώτερα κι' ὕψηλότερα ἰθα- νικά τῆς 'Ανθρωπότητος.

Σ' αὐτὸν τὸν θαφνοστρωμένο δρό- μο, πού δοξασμένο καί ὑπερήφανο πο- ρεῦεται τὸ "Ἔθνος, ἀκολουθώντας τὰ βήματα καί τὸ παράγγελμα Ἐκείνου, ἂς σταθοῦμε ἀκόμα μιά φορά τώρα, με τὴν εὐκαιρία τῆς ὀνομαστικῆς γιορ- τῆς Του, μπροστὰ στὴ φωτεινὴ, τὴν ἰδρὴ καί μεγάλη Μορφή Του. Δὲν εἰκο- νίζει ἀπλῶς ἓναν "Ανθρωπο, ἓνα "Αν- δρα, ἀλλὰ ἓνα Σύμβολο, ἓνα ἱερὸ κι' αἰώνιο Σύμβολο πού ἔχει πιά στηθῇ γιὰ πάντα στὸ δρόμο τῆς Ἱστορίας, τὸ Σύμβολο τῆς 'Αρετῆς καί τῆς Δυ- νάμεως τῆς Φυλῆς μας. Μπροστὰ στὸ Σύμβολο αὐτὸ ἂς καταθέσουμε—ὅπως θά καταθέσουμε πάντα κι' ἐμεῖς κι' οἱ μέλλουσες γενεές, ὅσο θά κρατᾷ ή ζωὴ αὐτοῦ τοῦ "Ἔθνους, αὐτῆς τῆς Γῆς, αὐτοῦ τοῦ Κόσμου—τὰ πιὸ βα- θιά καί πιὸ ἀγνά αἰσθήματα εὐγνω- μοσύνης, σεβασμοῦ κι' ἀφοσιώσεως.

Μελῆς Νικολαΐδης

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

«... Κι' ἐγὼ φωτιά στὸ χέρι
πῆρα καὶ πέρα τράβηξα κατὰ τῆς Χιὸς τὰ μέρη
κι' εἶπα ἀπὸ κει, δὲ βάστηξα, μὲ χεῖλη πικραμένα:
Νά! πὼς μὲ λέν' ἐμένα».

(Ἀπὸ τὸν «Κανάρη» τοῦ Πάλλη).

Ἄναζη καὶ πάλιν ὁ δαυλὸς τοῦ Κανάρη ἡ συνέχεια ἡ ἱστορικὴ τῆς φυλῆς δὲν διακόπτεται τὸ 1821 καὶ τὸ 1940, ἀν χωρίζονται ἀπὸ ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα, συναντῶνται μὲ τὸν ἴδιο παλμὸ καὶ τὸ ἴδιο περιεχόμενο τῆς αἰώνια ἀγωνιζομένης ἐθνικῆς ψυχῆς γιὰ τὸ ὕψιλό ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας. Ἐδῶ εἰς τὰ νερά τῆς Χιού, ἐκεῖ εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος ἀναδύονται καὶ θὰ ἀναδύονται συνεχῶς Κανάρηδες καὶ Ἰατρίδηδες πρόμαχοι τῶν μεγάλων τῆς Ἑλλάδος ἰδανικῶν. Τὸ Ἑλληνικὸ ναυτικὸ, εἴτε γαλῆρες πρωτόγονες καὶ πυρπολικά λέγεται, εἴτε ὑποβρύχια τῆς τελευταίας τελειοποιήσεως, τὸ τιμὸνι του χειρίζεται ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι ποὺ καταποντίζει τοὺς Πέρσας στὴ Σαλαμίνα, τὴ ναυαρχίδα στὴ Χίο, τὰ Ἰταλικά καράβια στὴν Ἀδριατικὴ.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ «Παπανικολῆ» ὑψοῦται σὲ θρίαμβον πρώτου μενέθους, τὸν ὁποῖον ἡ Νεωτέρα Ἱστορία θὰ περιλάσῃ εἰς τὰς δέλτους τῆς «χρυσοῖς» γράμμασι. Τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν οἱ ἀκρίτες μας εἰς τὰς δὺνας τῆς Ἀχρίδος καὶ τὰς κορυφὰς τῶν Ἀκροκεραυνίων ἐκπέμπουν τὰς ἀστραπὰς τῶν ἐναντίων τοῦ εἰδεχθεστέρου ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλέον ἀναιδούς, τὸ κατόρθωμα τοῦ ὑποβρυχίου «Παπανικολῆ» ἐξεμνηστέρευσε ἐνισχύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστέλλοντο εἰς τὸν ἐχθρόν καὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἀδριατικὴ ἀντὶ νᾶ εἶναι ἀποκλεισμένη δι' ἡμᾶς, εἶναι δι' αὐτούς. Οἱ ἐν Ἀλβανίᾳ Ἰταλοὶ θὰ πειθοῦν μὲ τὸ ἀκουσμα τοῦ νέου ἄθλου μας ὅτι ἀποκόπτονται συνεχῶς ἀπὸ τὴν χώραν τῶν καὶ αὐτὸ

Ὁ Κυβερνήτης τοῦ «Παπανικολῆ» κ. Μιλτων Ἰατρίδης.

Τὸ μεγαλουργῆσαν ὑποβρυχίον μας «Παπανικολῆς».

θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατάρριψιν τοῦ ἡθικοῦ τῶν, τοῦ τόσον τσακισμένου ἤδη ἀπὸ τὰς συνεχεῖς τῶν ἡττᾶς. Ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἡρωϊκῶν μαχητῶν τοῦ μετώπου καὶ τὸ ἤδη ἀκμαιότατον φρόνημα θὰ τουηθῇ ἐτι περισσότερον καὶ θὰ νοιώσουν οἱ τοῦ μετώπου στρατιῶται μας ὅτι ἐξ Ἰσοῦ οἱ ἐν ὅπλοις ἀδελφοὶ τῶν τοῦ Ναυτικοῦ ἴστανται παρὰ τὸ πλευρόν τῶν, ὅπως καὶ οἱ τοῦ Ἀέρος, ἀμιλλώμενοι εἰς ἔργα λαμπρὰ ἡρωϊσμῶν ὡς ἐκεῖνοι.

Ὁ ἑνδοξος πυρπολητὴς Δημήτριος Παπανικολῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὑποβρυχίον μας φέρει τὸ ὄνομα, γεννήθη εἰς τὰ Ἔσπερα τῷ 1790. Κατὰ πρώτον ἐπαιδαρξήσιν εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐκρῆξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασις ἀπεστάλθη εἰς πλοῖον τοῦ Ἀποστόλη. Κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Ἐρίσσου μετέβη τῆς κατὰ τοῦ τουρκικοῦ δικρότου πυρπολικῆς ἐπιθέσεως. Κατὰ τὴν ἐν τῇ κόλπῳ τοῦ Γέροντα ναυμαχίαν, παραβόλως θρῆν κατὰ τῆς ἐχθρικής παρατάξεως μετὰ τῶν ἄλλων πυρπολητῶν ἐνέσπειρε τὸν τρόμον. Ἐλαβε μέρος εἰς πλείους κατὰ θάλασσαν συμπλοκάς καὶ ἀποδοτικὰς ἐπιχειρήσεις, καταλήσων τοὺς πάντας διὰ τὸ θάρρος του.

Ο ΜΠΟΝΑΜΑΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Χάρης εἰς τὰς δόκιμους προσπάθειας τῆς Ε. Ο. Ν. ὅσοι οἱ στρατιῶται μας στὸ μέτωπον ἔλαβον τὸν πρωτοχρονιάτικον μποιάμα τους. Ἀνωτέρω μερικεῖς εἰκόνες ἀπὸ τὰ Συνεργεῖα ποὺ ἐργάζοντο νυχθημέρον εἰς τὸ Μέγαρον τοῦ Ζαπτείου.

‘Η Μεγαλόχαρη είναι μαζί τους!...

Τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ σὰς διηγηθοῦ-
με τὸ λέει ὁ θρύλος ποὺ συμπληρώνει
τὴν ἀσυμπλήρωτη στίς λεπτομέρειες
ἱστορία μας. Μ’ ἂν κι’ ἔχη φθάσει ὡς
ἐμᾶς σὰν θρύλος μόνο, ὅσοι τὸν διη-
γοῦνται κι’ ὅσοι τὸν ἀκοῦν, τὸν πι-
στεύουν εὐκρινά, καὶ σὲ κανένα δὲν
μένει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς τὰ
πράγματα ἔγιναν ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως
τὰ θέλει ὁ θρύλος. Ὁ θρύλος ποὺ
συμπληρώνει τὴν ἀσυμπλήρωτη ἀκόμα,
στὶς λεπτομέρειες, ἱστορία μας.

Πάνε ἀπὸ τότε χρόνια πολλά. Αἰῶ-
νες δλόκληροι κύλισαν. Αἰῶνες ποὺ
ἔσθθσαν στὸ διάβα τους ὄνματα κι’
ἄλλαξαν τὴ μορφή τοῦ τόπου.

Στὸ νησί τῆς Κρήτης οἱ Ἑνετοί—
τῶν σημερινῶν Ἰταλῶν πρόγονοι ἦσαν
—προσπαθοῦσαν μὲ κάθε λογῆς τρόπο
νὰ σκλαβώσουν τὸν τόπο. Καὶ οἱ κά-
τοικοι τοῦ νησιοῦ, μὲ τὰ λίγα μέσα
ποὺ διέθεταν, προσπαθοῦσαν μὲ κάθε
θυσία νὰ διώξουν τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ
διατηρήσουν τὴν ἐλευθερία τους. Οἱ
τρεῖς ἀπὸ τίς κυριώτερες πόλεις τοῦ
νησιοῦ εἶχαν κι’ ὅλας σκλαβωθῆ, μὰ
στὰ ψηλά βουνὰ τὸ ἀέρι τῆς ἐλευθε-
ρίας ἔπνεε δυνατό. Κι’ ἐκεῖ ὁ κατα-
κτητὴς, ὅσο κι’ ἂν ὀπλωνε τὸ σιδηρό-
φρακτο καὶ βάρβαρο χέρι του, δὲν
μποροῦσε νὰ δαμάσῃ ὁλότελα τὴν ἐ-
λεύθερη ψυχὴ τῆς Κρήτης καὶ νὰ
στραγγάλισῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθε-
ρίας, ποὺ ἔπνιγε μὲ τὰ ἄνιμα μέσα του
στὶς πολιτείες καὶ τίς πεδινὲς περιφέ-
ρειες.

Σιγά-σιγά οἱ ὀρεινὲς περιφέρειες
εἶχαν γίνει τὸ κέντρο τῆς ἐλευθερίας.
Ὅλοι ὅσοι δὲν μπορούσαν ν’ ἀνεχθοῦν
τὸ ζυγὸ, ἐκεῖ κατέφευγαν. Κι’ ἀπὸ κεῖ
ἐνωγλοῦσαν τὸν κατακτητὴ. Μὰ κι’ ὅ-
ταν ἡσυχάζαν, ἡ ὑπαρξί τους, ὑπαρξί
ἀνεξάρτητη, ἐνωγλοῦσε τὸν κυρίαρχο.
Δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ ὁ δεσπότης,
πὼς σ’ ἓνα κομμάτι τόπο ὑπῆρχαν ἄν-
θρωποι ποὺ ὕψωναν τὸ κεφάλι περή-
φανο κατάντικρυ τῆς «Γαληνοτάτης»
κοσμοκρατίας. Καὶ κάθε τόσο πά-
σχίζαν οἱ κατακτηταί, πότε μὲ τὴ βία,
πότε μὲ τὸ δόλο — ἄνιμο δῆλο ποὺ
πάντα χρησιμοποίησαν οἱ κάτοικοι τῆς
ἰταλικῆς χερσονήσου— πότε μὲ παρο-
χὰς κι’ ἄλλα δολώματα, νὰ ὑποτά-
ξουν τοὺς ἀτίθασους ἐκείνους ἄντρες,
ποὺ τὸ κεφάλι τους κι’ ἡ ραχοκοκκα-
λιά τους ἔμεναν ἀκαμπτα μπροστὰ τὴν
ὀλικὴ βία τῆς ἰσχυρότερης δύναμης
ποὺ γνώρισε ὁ μεσαίωνα.

Ἐκεῖ πάνω στ’ ἀντερείσματα τῶν
Λευκῶν ὀρέων, ἀπὸ χρόνια ὑπῆρχε μιά
ἀπὸ τίς τέτοιες φωλιές τῶν ἐλευθε-
ρων Κρητῶν. Ἐνας συνοικισμός. Ἐ-
να χαμένο μέσα στὰ βουνὰ μετογάκι.
Δὲν ἦταν σωστὸ χωριό. Βαντὲ τὸν λέει
ἡ παράδοσι. Ἡ ἱστορία τὸν ἔχει ξε-
χασμένο, λησμονημένη κι’ ἡ τοποθε-
σία καὶ τ’ ὄνομά του σήμερα. Σ’ αὐτὸ
τὸν συνοικισμό εἶχαν καταφύγει με-
ρικοὶ ἀπὸ ὅσους γλύτωσαν ἀπὸ κά-
ποιαν ἀπὸ τίς πολλὰς ἐπαναστάσεις
κατὰ τῆς «Γαληνοτάτης». Ἀμνηστεύ-

μένους τοὺς εἶχε ὁ Δόγης. Κι’ ἐκείνοι
προσπαθοῦσαν νὰ φτιάσουν ὅπως - ὅ-
πως τὴν κατεστραμμένη ζωὴ τους, μὴ
ξεχνώντας ποτὲ καὶ τὴν δολιότητα τοῦ
κατακτητοῦ. Δὲν ξεχνοῦσαν τὸ γάμο
στον Ἀλικιανό, ποὺ μὲ τόση ὑπουλό-
τητα ἡ ἐπίσημη Ἑνετία εἶχε ξεπα-
στρέφει ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τῆς,
ἔναν ἀπὸ τοὺς δίκους των. Κι’ ἦσαν
ἔτοιμοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ὁ ἄν-
δρες ἐκείνοι. Ἀποφασισμένοι νὰ θυ-
σιάσουν τὴν ζωὴν τους, μὰ ὅχι νὰ ζή-
σουν σκλάβοι καὶ νὰ ὑποστοῦν μαρτύ-
ρια κι’ ἐξευτελισμούς.

Ὁ χειμῶνας, ἓνας χειμῶνας σκλη-
ρός, εἶχε ἀπλώσει λευκὸ τὸν μανδῦα
του σ’ ὅλες τίς ψηλὰς κορφὰς τῆς Μα-
δάρας. Οἱ ἑορτές τῶν Χριστουγέννων
εἶχαν περάσει καὶ πλησίαζε ἡ ἑορτὴ
τῶν Θεοφανείων. Οἱ κατακτητὲς ἐτοι-
μασαν τὸ σχέδιό τους. Θὰ ἔφταναν
στὸ χωριὸ κρυφά, τὴν νύκτα, τὴν ὥρα
τῆς λειτουργίας τῶν Θεοφανείων καὶ
θὰ κατέσφαζαν τοὺς ἡρωικοὺς ἀνθρώ-
πους ἐκείνους ποὺ ἀμέριμνοι θὰ βρι-
σκόντουσαν στὴν ἐκκλησία. Ἐν ἄ-
νάγκη καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία. Δὲν
θᾶταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ βεθῆλω-
ναν τὸ ναὸ οἱ Ἑνετοί—πρόγονοι τῶν
Ἰταλῶν εἴπαμε ἦσαν.

Ξέγνοιαστες οἱ νοικοκυρὰς ἐτοίμα-
ζαν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ πανηγυρίσουν
τὴν μεγάλη γιορτὴ. Κι’ ἄντρες, ξέ-
γνοιαστοὶ κι’ αὐτοί—καιρὸ πολὺ εἶχαν
οἱ ἐχθροὶ νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν— δὲν
φανταζότανε κανεὶς πὼς κείνη τὴν ἡ-
μέρα θὰ διᾶλεγαν γιὰ νὰ τοὺς ἐκδι-
κηθοῦν.

Ἡ μπόμπα ξέσπασε ἀπὸ βραδύς.
Ἐνα τσοπανόπουλο ἔφερε τὴν εἰδησι.

Ἐνα τσοπανόπουλο εἶδε πλῆθος Ἑνετῶν.

Καθυστερημένο σὲ μιά πλαγιά ποὺ εἶ-
χε κᾶει γιὰ κυνήγι, εἶχε ἀντιληφθῇ
θόρυβο παράξενο μέσα στὴ στενὴ χα-
ράδρα. Ὑπωπετεύθηκε καὶ παρακολού-
θησε. Καὶ ἀντιλήφθηκε πλῆθος Ἑνε-
τῶν ποὺ ἐνοπλοὶ προχωροῦσαν μὲ προ-
φύλαξι κατὰ τοῦ συνοικισμοῦ. Ἀ-
κουσε μάλιστα καθαρά νὰ λένε πὼς
ἔπρεπε νὰ περιμένουν πρῶτα τὴν καμ-
πάνα τῆς ἐκκλησίας, γιὰ σύνθημα.

Ρωτήθηκε καὶ ξαναρωτήθηκε τὸ
τσοπανόπουλο.

- Τοὺς εἶδες μωρέ;
- Δὲν εἶμαι στραβός!
- Τοὺς ἀκουσες;
- Οὔτε κουφὸς εἶμαι.
- Ἦσαν πολλοί;
- Πάμπολλοι.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Κάτι κακὸ
σχεδίαζαν οἱ Ἑνετοί.

- Νὰ φύγουμε, εἶπε κάποιος.
- Ὅχι! Ὁ ἀντισταθοῦμε.
- Μὰ εἴμαστε λίγοι.

—Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἡ Μάνα τοῦ
Χριστοῦ εἶναι μαζί μας.

Κι’ ἐνῶ ἡ καμπάνα θροντοῦσε οἱ
χωρικοὶ ἔτοιμοι εἶχαν πιάσει τὰ πό-
στα ἀπ’ ὅπου θὰ περνοῦσαν οἱ ἐχθροί.

Ἐνα ἄγριο καὶ πεισματάρικο μα-
κελιὸ ἄρχισε, μόλις οἱ ξέγνοιαστοὶ
ἐχθροὶ παρουσιάσθηκαν στὴν εἰσοδο
τοῦ συνοικισμοῦ. Ὁ ἀγῶνας ἦταν ἀνι-
σος. Ἐκείνοι ἦσαν πολλοί. Οἱ ἀγωνι-
στὲς τῆς ἐλευθερίας λίγοι. Μὰ μόλις
ἄρχισε ἡ μάχη, ὅλοι εἶδαν μιά λευκο-
φόρα νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ
νὰ βαδίζει ἀτάραχη πρὸς τὴν πλευρά
τῶν Ἑλλήνων.

—Ἡ Παναγία εἶναι μαζί μας, φώνα-
ξαν. Γιούργια καὶ τοὺς φάγαμε.

Καὶ πραγματικὰ τοὺς ἔφαγαν. Ὁ-
ταν χάραξε ἡ κρύα αὐγὴ τὰ κουφά-
ρια τῶν Ἑνετῶν ἦσαν ξαπλωμένα στὶς
χαράδρες. Λίγοι γλύτωσαν. Ὅσοι
οκέφθηκαν νὰ φύγουν ἔτρεξαν ν’ ἀ-
ναγγεῖλουν τὴν συμφορὰ τους στὸν
ἀρχηγό τους.

Ἡ Παναγία τρὺς εἶχε τιμωρήσει.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο διηγεῖται ὁ θρύ-
λος. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ. Ἡ ἱστορία
δὲν μιλεῖ γι’ αὐτό. Μὰ τί ἀνάγκη. Ἐ-
πειτα ἀπὸ τόσοις αἰῶνες μιλεῖ μιά
ἄλλη ἱστορία, ἡ ἱστορία ποὺ γράφε-
ται ἐκεῖ ἀπάνω στὰ κατάλευκα ἀπὸ
τὸ χιόνι βουνὰ τῆς Ἀλβανίας. Κι’ ἐκεῖ
πολεμᾶνε γιὰ τὴν ἐλευθερία τους οἱ
ἀπόγονοι ἐκείνων ποὺ ὑπῆρξαν κάποτε
τῶν Ἑνετῶν σκλάβοι, τοὺς ἀπογόνους
τῶν Ἑνετῶν. Κι’ αὐτοὶ μὲ δόλο ἤλ-
θαν νὰ μᾶς σκλαβώσουν. Καὶ ὕβρισαν
τὴν Παναγία πρὶν προβοῦν στὸ ἐγκλη-
μά τους, ὅπως ἀμέτρητες φορὲς τὴν
εἶχαν βροῖσει κι’ οἱ πρόγονοί τους. Καὶ
μάχεται μαζί μὲ τοὺς στρατιώτες τῆς
Ἑλευθερίας ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ
καὶ μαζί τους νικᾷ καὶ τώρα, ὅπως
καὶ τότε, ὅπως πάντα...

Ι. Β.

Σταναζοῦν οἱ Σπαρτιάτισσες

Ἀνεπάντεχος ἦταν ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἀγροτικού ταχυδρόμου ἐκεῖνο τὸ Σάββατο στὸ μικρὸ ἀπὸ-κεντρο χωριὸ τῆς Μάνης. Ἡ φωνὴ τῆς καραμουζίκας τοῦ μέσο σὲ λιγα λεπτά τῆς ὥρας γάργαρε στὴ ροὺ γὰ τοὺς λίγους γέροντες καὶ τὰ παιδιὰ, ποὺ βρίσκονταν κελιτὴ τὴν ὥρα στὸ χωριό. Κάποια πολὺ σοδαρὰ εἰδησιὰ ἄφερνε σίγουρα δὲ διασείεαι.

*Ήταν Σεπτέμβριος του 1912.
"Όλοι είχαν άκουσει πως μέρα
μέ τη μέρα έτοιμαζόταν ο πό-
λεμος. Κι' όλοι τρέχοντας να
πάθουν τα νέα ξαναθυμήθηκαν
από τη διάδοσι.

— Πόλεμος, ἀδελφία, ἐπιστρά-
ταισι! φώναξε ὁ κατασκοπισμέ-
νος καὶ βουτηγμένος στὸν ἰδρώ-
τα ἀγγελιαφόρος. Τὰ παλληκά-
ριά νὰ ἐτοιμαστούν. Σὲ σαραν-
ταποχτὴ ὥρες πρέπει νὰ δώσουν
τὸ παρόν!

— Δόξα σοι, ὁ Θεός! Βγήκε ἀπ' ὅλα τὰ γεροντικά στήθεια μ' ἀνακούφισι. Κι' ὅλοι σταυροκοπήθηκαν δακρυσμένοι.

— Καπετάν Γιώργη! φώναξε
μὲ τρομουλιασθὲν φωνὴ ὁ μάρ-
τυς. «Ὅπου καὶ νάναι σὲ
λίγες μέρες θ' ἀκούσῃς μίσα
στὸν τάφο σου, ἐκίει παύου στὴ
Μακεδονία μου, νὰ καλαιδέῃς τὸ
μανιατικό ντουφεκι.

Ο καπετάν Γιώργης ήταν γιος του αδελφού του μάρτυρα Λα. Αεζέντης λιγερόκορμος, ανδροπόλοχαγος του στρατού μας, είχε σκοτωθή εδώ κι' έξι χρόνια αρχηγός ανταρτικού σώματος στη Δυτική Μακεδονία.

“Όλοι σάν άκούσαν τ’ όνομα
του ήρώα τους έμειναν σιωπη-
λοί, μ’ άφανη συγκίνηση. “Ή-
τανε τ’ ό καμάρι του χωριού του.
“Ή γενιά του δοξασμένη. “Ο πα-
τέρας του, καπτανός, σκοτώθη-
κε σ’τά 1897 στήν “Επανάστασι
τής Κρήτης. “Εκεί είχε πολεμήσει
κι’ ό παππούς του, καπτανός κι
ό ίδιος, στήν άλλη μεγάλη
“Επανάστασι, σ’τά 1866. Οι πρό-
γονοί του, μαζί μ’ τόσους άλλους
Μανιάτες, είχαν δώσει ένα σκλη-
ρό μάχημα σ’τόν “Ιμπραήμ σ’τά
1826, σ’τόν Πολιορκηφό.

—Τὰ παλληκάρια μας θὰ κά-
μουν ὄρκο στ' ὄνομά σου! Μουρ-
μούρισαν ὅλοι σφουγγίζοντας τὰ
δάκρυά τους.

Την άλλη μέρα γίνεται κοινό
σ' όλο τ' χωριό. Τό κάθε σπίτι
θάφερνε ό,τι είχε την εύχαριστή-
σι να φάνε και να πίνουν και
να χορεύουν και να τραγουδή-
σουν όλοι μαζί.

Θ' ἀποχαίρετοῦσαν ἴποι τὰ δέκα
πέντε παλληκάρια, ποὺ θὰ ἐξ-
ακουῖσαν νὰ μετρηθοῦν μὲ τὸ
χρῶ, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ νίκη.
Ὅλοι οἱ μαλαμῆτες θὰ δίδαν
τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης ἐκεῖ στὴ
ρούγα, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν σπ-
ομο. Κι' ὄχι δάκρυα! Ὅστε γυ-
ναίκες μὰτι νὰ μὴ βουρκώσουν
τραγούδια καὶ γέλια μοναχὰ γιὰ τὴ
μεγάλη γιορτή, ποὺ ἐφημέρωνε.
Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἀποχαίρειτοσαν
ἔνα φιλὶ ἀπ' ἑλούς καὶ ντουφε-
κιὰς γιὰ τὸ κατεῖοδιό.

Και τὸ γλῆντι ἀρχίνησε πρὶν
ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Γλῆντι, ποῦ δὲ
μικρὰ ἀρχαῖα δοξαζόμενα καί-
ρους, τοὺς Σπαρτιάτας καὶ ἐν-
Σπαρτιάτισσας, Μητέρας χεῖλι
δὲν τρεμοόλισσε. Γυναίκας ἀνα-
στεναγνύς δὲν ἀκούσθηκε. Ἄνε-
σθης πόδι δὲ σάσπισε στὸ χορὸ
τὸ ἀντρίκι γλῆντι δὲν ἐδόθη
ὅστε νὰ μὴ σιγῇ. Ντροπὴ

ἀσυγχώρητη στον άντρα ή τη γυναίκα που θα λιπομυχοῦσε μία τέτοιαν ὥρα.

Τὰ παράγνια ἀντιλαλήσαντι ἀ-
πὸ τὰ ἡρωικά τραγουδία, καὶ ἱ-
στορίζουν ἀγώνες καὶ πάληκα-
ριεὺς καὶ θυσίαι τῆς μαρτυροκα-
πισμένης χώρας.

“Αν όμως καλοπρόσχε κανείς, θα ξεχαρήσει τρεις γυναίκες-φύλς απαρμένες. Την καπτανίσσο (έτσι ωνομαζόταν απ’ όλο τ’ χωριό ή μόνο τὸν καπταν Γιώργη) καὶ τὴν δύο καπτανόπουλς, τὴς κόρες τῆς, τὴ Βούλα καὶ τὴν Ἐλένη. Μὲ ὀνειρῶσαν κι’ ἀξιοπρέπειά κατόρθωσαν νὰ ἀρβούν τὸ σαράκι, ποὺ ἔβροκε σὰ σωθικὰ τοὺς. Μὰ τὸ χορὸ καὶ τὸ τραγούδι μὲ τρόπο τ’ ἀποφύγαν. Κανείς δὲν πρόσχε τὸν καθὺν τοὺς, γιὰτὶ κανείς δὲν μπορούσε νὰ ὀπισθεύῃ πὺς δὲ δειλιάσαν γυναίκες μιὰς τέτοιας ἡρωικῆς νειάς.

Συγγενείς στενοί τῶν τριῶν
θλιμμένων γυναικῶν φεύγαν γιά
τόν πόλεμο. Μά ὁ πῶς στένος ἀπ’
όλους, ὁ δίκος τους, ὁ γυῖός κι’
ἀδελφός, ὁ Δημητράκης. Ἐλπίσε
μακριά αὐτή τήν ἀγία ὥρα, πού
ἡ Πατρίδα προσκαλοῦσε ὅλα τὰ
παῖδια τῆς Ὑ ἀγωνιστοῦνε γιά
τήν νίκη τῆς. “Ἐλπίσε στήν ‘Ἀλε-
ξάνδρεια, ὁπᾶλλῃλος, σ’ ἔνα
πόλοστο συντοσίτη, πού ἦταν
καί φιλός τῶν πατέρων του, ὅπου
δούλεψε γιά τ’ ἀνακουφίσῃ τὸ
σπίτι του.

Μα όλα αυτά δεν τα συλλογι-
ζεται καμιά από τις τρεις γυ-
ναίκες. Θα προτιμούσαν να ήταν
σήμερα 180. Έτοιμος να ξεκινή-
ση με τ' άλλα παλληκάρια, κι-
ας τους έλειπε και το ψωμί.

—Μάνα, σάν τὸ μάθῃ, θά τρέ-
ξῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Σιγοφι-
θύρισε ἡ Βούλα, ποὺ διαβάζε
τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς στὸ πρό-
σωπο τῆς μόνας τῆς.

— Ἀκόμα δὲ θά τοῖμαθε, συμπλήρωσε κι' ἡ Ἑλένη.

— Σήμερα έπρεπε νάναι 180!
Ήταν η ξορή, αλλά με τρεμου-
λιαστήν φωή άπάντησις τής κα-
πετάνισσας.

Ὁ ἥλιος πῆγαινε νὰ κρουθῇ
πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Ταυγῆ
του. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τελειώ-
νῃ γένει, γιὰ νὰ κατινυθώσουν
τὰ παλληκάρια. Μὴτὰ θάφευ-
γαν, γιατί πρωτ-πρωτὶ θὰ μάρ-
καρην ἀπὸ τὸ Γύθειο. Κι' ὅς ε-
κεῖ ἔχην τέσσερις ὥρις ποδα-
ρόδρομο.

Οι τρεις γυναίκες αγωνίζονταν να συγκαταστήσουν ως το τέλος την αγωνία τους. Με τη κουράγιο ν' αποχαριττήσουν τόσους άλλους κι' ο δικός τους να ληψι-
μακριά ασφαλισμένοι από κάθε κίνδυνο; Ή γενιά τους είχε καμάρει πως πάντα ήταν πρώτη και καλύτερη σε τέτοιες περι-
στάσεις.

Καὶ καὶ Σταματοῦν οἱ χο-
ροὶ καὶ τὰ τραγοῦδια. Ἡ με-
γάλη στιγμή φτάνει. Θεέ μου,
δῶσε κουράγιο στὶς τρεῖς γυναι-
κες καρδιές, ποὺ χτυποῦν τόσο
δυνατά, λὲς καὶ θὰ σπάζουν.

Ξαφνικά τραγουδία αντιλαλήσαν στην αντίετρα ράχι. Όλοι μείνανε άφωνοι. Δύο τρεις άντρες φωνές τραγουδούσαν. Πρόσεξαν λίγο ακόμα. Οι άγνωστοι έληθσαν από γωριά.

— Ποιὸς νῦναι τέτοιαν ἔρα;
Ἄνοισται ὅλοι γ' ἀνθρωπίνῳι.

— Μάνα, ὁ Δημητράκης μας!
Ξέσπασε χαρούμενα ἡ Βούλα,
κι' ἔβγαλε ἄφαντη τρέχοντας τὰ
τόν ἀπάντησιν. Ἀπὸ κοντὰ ἔτρε-
ξε κι' ἡ Ἐλένη. Τίς ἀκολούθησαν
κάμποσα παλληκάρια καὶ κορί-
τσια.

Ἡ καπετάνισσα ἔμεινε ἀκίνητη
κι' ἀμίλητη, σάν νά μὴ τὸ πί-
στευε. Μὰ σὲ λίγα λεπτά τὸν
εἶδε καὶ τὸ πιστέψαι. Τὸν ἔφαζε
στὴν ἀγκαλιά της, τὸν γέμιζε
φιλιά κι' ἕνα βάρος σά βουνὸ ἔξ-
φυγε ἀπὸ τὴ στήθια της.

— «Ἦλθες λοιπόν, παιδί μου: Εὐλογημένη ἡ ὥρα, πού σ' ἔφε-
ρε. Ὁ Μεγαλοδύναμος δὲν τὸ θέ-
λησε νὰ ντροπιασθῇ ἡ γενιά μας.

“Όλοι καλοδεχόνταν τούς νεο-
φερμένους, τὸ Δημητράκη, τὸ Λε-
ωνίδα καὶ τὸν Κώστα, καὶ τοὺς
καμάρωναν, ποὺ προφτάσανε ἀ-
πὸ πρὶν στὴν ὁδῶν.

«Η ειρήνη πώς ο πόλεμος είναι σίγουρος, είχε ακουστεί από τότε και στην Αλξαντρεία. Κι όλα τα Έλληνοπούλα, τ' άδειοι να κρατήσουν ντουφέκι, τ' άποφάσιζαν να γυρίσουν στην Πατρίδα, έτοιμα ν' ακούσουν την προσαγγελία της. Μαζί με τους άλλους γυρίσει κι' ο Δημητράκης με τους δυο φίλους του, Μασή, μέχρι Εμφεπάρκαρι στο Γυβέιο. Ούτε άφασα δέν κάθισαν να πάρουν. Και να τους πρόφτασαν απάνω στην ώρα.

—Παιδιά, τὰ πόδια μας ἀν-
τέχουν τὰ γυρίσαμε συντροφιά!
Θύναξε ὁ Δημητράκης.

— Θά σᾶς πᾶμε μὲ τὰ μουλάρια. Εἶπαν οἱ γεροντότεροι. Θα εἰσάσῃτε πολὺ κουρασμένοι.

—“Οχι, “Οχι, διαμαρτυρή-
σαν κι οι τρεις.

Κι' αλήθεια χαρμιά κούρασε
δὲ δειχνάνε. Στρώθηκαν στὸ φα-
γοπότη, τραγουδῆσαν μαζί με
τοὺς ἄλλους δυο-τρία τραγού-
δια, ἔσυρε κι' ὁ καθένας τοὺς
τὸ χορὸ καὶ νά τους! Πρώτοι
καὶ καλύτεροι.

Όλοι δὲ χόρταιναν τὰ τοῦ
βλέπουν. Μὰ πῶς πολὺ ἀπὸ οὐλοῦ
ἡ καπετάνισσα.

Και να τους δέκα έφτά λεβέν-
τες σ'η σειρά, για να δώσουν
και να πάρουν το φιλέ του χωρι-
σμού από μικρούς και μεγάλους.

— "Ελα, καπιτάνοσσα! φώναξε
ὁ παπᾶς. Μ' ἔλο σου τὸ δικησ
πρῶτη νὰ τοὺς δώσης τὴν ἐν-
γὴ σου.

Ὁλόισια καὶ λίγηρὴ μ' ἔλα-
τά ἐξηνταπέντε χρόνια της προ-
χωρῶ με βῆμα σταθερό. Σιμώνε-
να - να, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ γυμ-
της, τὸν φιλάει καὶ τοῦ εὐχετα-
με φωνὴ κροστᾶλλινη, λές καὶ
τοὺς στέλνει γιὰ γαμπρούς.

— Στο καλό και με τη νίκη!

“Έπειτα παραμερίζω λίγο, αλλά με τρόπο, που να αντικρύζω τις μητέρες, τις γυναίκες και τις αδελφές, που μια-μια έρχονται να αποχαιρετήσουν τα παλληκάρια.”

Τὰ μάτια της ἀστράφτουν μὲ
μιά δυνατὴ λάμψη, πού φανερώ-
νει μιὰν αὐστηρὴν κροσταγὴ. Καί
καρφώνονται στὰ μάτια τῆς κα-
θεμιᾶς, πὺλ ἀντικρύζει. Αἰς κα-
ζηταὶ νὰ τοὺς μεταδώσῃ τὴ δι-
κὴ τῆς ἀσέφασι, καμμιά νὰ μὴ
δακρύσῃ.

Και προσπερνάν οι Μανιάτισ-
σες κι' οι Μανιατοπούλες και δί-
νουν και παίρνουν το φιλι τοί
ἀποχωρισμού, ἀκλόνητες, ἀδά-
κρυτες. Και τους δίνουν για φυ-
λαχτό την εὐχή τους με φωνή
κρουσάλληση:

—Στο καλό και με τη νίκη!

— Μανσ, ο Δημητράκης μας, ξίσπασε χαρούμενα η Βούλα, κι
έβρινε τσίγοντας.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

5^Η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου α' 1-8)

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἀγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου, ἐμπροσθέν σου· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ. Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται, καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὅπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ὀσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον. Καὶ ἐκήρυσσε λέγων· ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἰμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ. Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

Ἀπόστολος (Β' πρὸς Τιμόθεον δ' 5-8)

Σὺ δέ, τέκνον Τιμόθεε, ἦψε ἐν πᾶσι, κακοπάθῃσιν, ἔργον ποιῇσιν εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησιν. Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφύετο. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσασαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀποκείται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὃς δικαίος κριτὴς, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπητοῖς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ὁ Τιμόθεος, ὁ ὁποῖος εἶχε χειροτονηθῇ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἐφεσον, εἶχε τὴν ἀντιμετώπιση ἀπειρῶν κινήσεων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν ἀρχὴν τοὺς εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς εἰδωλολατρείας καὶ προσέτι εἰς τοὺς διαφόρους τότε ἐμφανισθέντας ψευδοδιδασκάλους, ποὺ μοναδικὸ σκοπὸ εἶχαν νὰ διαστρεβλώσουν τὴν ἀθὴν χριστιανικὴ διδασκαλία. Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Παῦλος συνιστᾷ εἰς αὐτὸν διὰ τὸν ὅτι κατὰ τὴν σωτηρίαν τὸν χριστιανὸν τῆς Ἐκκλησίας του. Τοῦ λέγει προσέτι νὰ καταστήσῃ τέτοιον τὸν ἑαυτοῦ, ὥστε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ τὸν ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα. Μὲ τὰς τρεῖς μονάχα λέξεις ἔφη ἐν πᾶσι ὁ Παῦλος τοῦ λέγει ὅτι πρέπει διαρκῶς νὰ προσέχη, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὸν ἑαυτοῦ τὸν ὑπόδειγμα τελείου χριστιανοῦ.

Αἱ λέξεις ὅμως αὐταὶ τοῦ Παύλου πρέπει ἀπὸ κάθε χριστιανὸ νὰ ἐφαρμόζονται. Δηλαδή ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ προσέχουν διὰ τοὺς κινήσεις ποὺ τοὺς περιβάλλουν. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ παρασύρονται ἀπὸ τὴν ἀπιστία, ἡ ὁποία σήμερα πρὸ πάντων τοὺς περιβάλλει. Οἱ διάφοροι πειρασμοὶ τῆς ἁμαρτίας, ποὺ διαρκῶς μᾶς περιστοιχίζουν καὶ μᾶς ἀπειλοῦν πρέπει νὰ μᾶς βρίσκουν βράγχους ἀκλονήτους, ὥστε καμμιὰ ἐπίδρασι νὰ μὴ μπορούν νὰ ἔχουν ἐπ' αὐτὸς μᾶς. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος συνιστᾷ προσέχον. Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς πρέπει νὰ διαφυλάττῃ τὸν θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ἔχει, δηλαδὴ τὴν ψυχὴν του, ἀμόλυπτον καὶ ἀκίλιδτον πάντοτε.

Προσέτι ὁ Παῦλος λέγει εἰς τὸν Τιμόθεον ὅτι εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ὁ καλὸς χριστιανὸς ἔχει νὰ διεξαγάγῃ ἕνα διαρκὲς ἀγῶνα. Νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἐλαττωμάτων του. Νὰ ἀγωνίζεται ὅπως ἀποκτήσῃ κάθε χριστιανικὴ ἀρετὴ. Νὰ ἀγωνίζεται ὅπως μέχρι τοῦ θανάτου του κρατῇ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Θεὸν ἀκλονήτων. Ἀλλὰ πόσον εὐγενὴς καὶ ὁσιώδης εἶναι ὁ ἀγὼν αὐτὸς κάθε χριστιανοῦ! Ὁ ἀγὼν αὐτὸς εἶναι ἀσύγκριτος πρὸς κάθε ἄλλο ἀγῶνισμα τοῦ σώματος. Μὲ τὰ ἀγωνίσματα αὐτὰ ἐπιτυγχάνεται βέβαια κάποια σωματικὴ ἀνωτερότης. Ἀλλὰ μὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ χριστιανικοῦ ἐπιτυγχάνεται ψυχικὴ ἀνωτερότης, ἡ ὁποία ἐξυγιανίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν πλησιάζει ὅσον εἶναι δυνατόν πρὸς τὸν Θεόν. Ποία ὅμως ἀμείδι ἐπιφυλάσσειται διὰ τὸν νικητὴν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος; Γι' αὐτὸν, μᾶς τὸ λέγει καθαρὰ ὁ Ἰδιὸς ὁ Παῦλος, ἐπιφυλάσσειται ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, δηλαδὴ ἡ κληρονομία τῆς ἀθανάτου δόξης.

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ Οἰκουμένῃ, καὶ τὸ φῶς σου, Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς. Πόσους αἰῶνες τὸν ἐπερίμενε ἡ ἀνθρωπότης! Χιλιάδες χρόνια εἶχαν περάσει. Βυθισμένος ὁ κόσμος στὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας, ἐποθοῦσε τὸ φῶς. Σκεπασμένος κάτω ἀπ' τὰ βαριά κι' ὀλόμαυρα σύννεφα τῆς ἀπογνώσεως, ἐδιψοῦσε τὴν ἀνατολὴ τῆς Ἐλπίδος. Βαριά πληγωμένος στὴν ψυχὴ, ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἐκαρτεροῦσε τὸν χορηγὸ τῆς ἀληθινῆς κι' εὐτυχισμένης ζωῆς.

Μιά καινούργια θρησκεία, μιὰ νέα πίστις, ἕνα εὐαγγέλιον φωτὸς καὶ λυτρώσεως, ἕνας φωτιστὴς καὶ ἐλευθερωτὴς, νὰ ὁ πόθος ὁ βαθὺς τῆς προχριστιανικῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ μαζὶ κι' ἡ ἀπαραίτητη ἀνάγκη τῆς.

Κι' αὐτὰ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον ὁ Ἰησοῦς. Τὴν καινούργια θρησκεία, τὴν ἀληθινὴ καὶ ἀπόλυτη θρησκεία τοῦ πνεύματος. Τὴ νέα πίστι, τὴν πίστι πρὸς τὸν Ἕνα, τὸν ἀληθινόν, τὸν τριαδικόν Θεόν. Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ φωτός. Τὴ διδασκαλία ποὺ ἐξυγιανίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ δια φωτίζει τὸ πνεῦμα καὶ ἐκπολιτίζει τὸν κόσμον.

Εἶναι τὰ μεγάλα, τὰ κοσμοϊστορικά γεγονότα, ποὺ ἐνθυμεῖται σήμερα ὁ χριστιανικὸς κόσμος, στὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων. Γιατὶ τὴν ἡμέρα τούτη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, μὲ τὴ βάπτισί Του στὸν Ἰορδάνη, κάνει τὴν ἐπίσημη ἐμφάνισί Του στὸν κόσμον, σὰν Διδάσκαλος καὶ Λυτρωτὴς καὶ Μεσσίας.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὕμνωντας τὸ χαρμόσυνο τοῦτο γεγονός, ψάλλει τὰ λόγια ποὺ σημειώσαμε στὴν ἀρχή: Ἐπεφάνης σήμερον τῇ Οἰκουμένῃ, καὶ τὸ φῶς σου, Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὕμνουντάς Σε.

Ἄλλ' ἂν ὁ Λυτρωτὴς ἦρθε στὸν κόσμο, ὁ κόσμος ὅμως δὲν τὸν ἐδέχθηκε ἀκόμη ὀλόκληρος.

Μεγάλα ἔθνη μένουν μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως του. Ἀλλὰ πάλι ἔθνη τὸν ἐγνώρισαν, τὸν ἐπίστεψαν, ἀλλὰ στὰ τελευταῖα χρόνια τὸν ἐλησμόνησαν, κι' ἐβάδισαν δρόμους ἀντίθετους πρὸς τὸ θέλημά Του.

Χρειάζεται λοιπὸν νὰ ξαναστρέψῃ ὁ κόσμος πρὸς Αὐτὸν τὴν ψυχὴ του. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀκουστῇ καὶ πάλι στὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου. Νὰ ξανακούσῃ ὁ κόσ-

μος, κι' ἐκείνοι ποὺ τόχαν ξεχάσει, πῶς μόνο ἡ ἐπιστροφή στὸν Χριστὸ κι' ἡ παραδοχὴ τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε Αὐτός, μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν σωτηρίαν.

Τὸ δικό μας ἔθνος εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀπεστάτησαν, ποὺ ἀρνήθηκαν τὸν Ἰησοῦν. Στις στιγμὲς μάλιστα τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, τοῦ σημερινοῦ, ἡ πίστις μας φάνηκε σὲ μεγαλειώδη ἐκδήλωσι καὶ μὲ θερμὴ τόση, ποὺ ἐξέπληξε τὸν κόσμον. Τὴν πίστιν ὅμως αὐτὴν, ποὺ εἶναι ἕνα θεῖο δῶρον πρὸς τὸν ἐλληνικὸ λαόν, πρέπει νὰ τὴν διατηρήσουμε καὶ νὰ τὴν αὐξήσουμε σὲ μεγαλύτερο ἀκόμη βαθμό. Καὶ πρέπει νὰ τὴν κηρύξουμε παντοῦ, νὰ φανῇ καὶ ν' ἀκουστῇ μὲ ἔργα καὶ μὲ λόγια ἡ πίστις μας αὐτὴ. Νὰ τὴν ἀκούσουν ὅλοι οἱ λαοί. Ὅπως ἄλλοτε τὸ ἔθνος μας εἶχε τάξει τὸν ἑαυτοῦ τὸν σὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ κι' ἔγινε κήρυκας τῆς πίστεως, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ καὶ σήμερα.

Πι εὐτυχία, ἂν χάρις στὸν ἐλληνικὸ λαὸν μπορέσῃ κι' ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης νὰ πῇ: «Τὸ φῶς σου, Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς!»

Α. Ι. Γκιᾶλας

Όλοκληρη η κορφή εκείνη είχε ντυθεί με άσπιλη όμορφιά. Και το Ίδαν δεν ομνίζεται για ιδιαίτερα όραση. Γυμνό, φαλακρό, γκρίζο οφάνεται κατακαμένο το καλοκαίρι, άγριο και τραχύ το χειμώνα. Τώρα η κορφή εκείνη, μία από τις πολλές, που σαν ακανόνιστοι κλώνοι ανεβαίνουν προς το θολό ούρανό, είχε πάρει κάτι το γιορτινό. Ήταν σαν μία τραχεία και άσκημη κοπέλλα που ώμορφηνε γιατί φόρεσε κάτι που ταίριαζε στον τύπο της. Κι' η κορφή εκείνη, η σκληρή και άπτοση, ντυμένη τώρα στο χιόνι αποχτούσε κάτι το μαλακό. Χωρίς αυτό φαίνονταν σαν μία πελώρια πέτρινη άξίνα της προϊστορικής εποχής που άπειλοδσε κάθε στιγμή να σκίση το φέρεμα τ' ουρανού.

Πριν από κάμποσους μήνες, έσως νάναι και χρόνια, στήθηκε εκεί άπάνω με πολύ μόχθο και κόπο και άπαιρο γόημα ένα Ι-ταλικό φυλάκιο. Οι δημουργοί του όταν το τελείωσαν, το καμάριων θεωρώντας το για άνίκητο. Κι' αυτό γιατί από την άλλη μεριά έλασε το γκρεμίνος του δονάτου όπως το έλεγαν στη γλώσσα τους. Άποτομα σαν με μαχαίρι κομμένη κατέβαινε η κορφή προς την ελληνική πλευρά. Χάνονταν μέσα σε μία χαράδρα, που στο βάθος της βούλιζε βαριά και μουντά ένα όρημικό παρακλάδι του Διεβλή. Στα χίλια έφτακόσια μέτρα πέτρας και γρανίτη κάπου κάπου έζυμνιζε ανάμεσα στις στενές σχισμές κάποιο πρινίρι ή ένα άγριο κοτσίνι. Έκει ούτε και τ' άγριο-κάτσικα μπορούσαν να στερνώσουν πόδι. Γιατί ένα μικρό παραπάτημα θα τα κύλαγε στο φαράγγι και θα έβγαζε νεκρά πριν ακόμα φτάσουν κάτω.

Έκει άπάνω λοιπόν ζούσαν ήσυχτοι κι' άμειρνοι οι πενήντα Ίταλοι που είχαν έρκειοθή να φυλάγουν την κορφή έτοιμοι με τα βαριά κανόνια τους να τσεκίσουν κάθε προσπάθεια εισβολής στον κάμπο της Κορυτσάς. Οι άποφωλίες εκεί του Ίσαν και της Μάροδας ήταν άρρωτωμένες σαν τους άσσοακούς. Και τί δέν είχαν κάνει οι Ίταλοι εκεί άπάνω; Τις είχαν στήσει και παραγεμίσει με πυροβολεία και πο-

λυβολεία, με σπουδαίες μόνιμες όχυρώσεις.

Χιονίζε, χιονίζε στις κορφές. Και στις χαράδρες και στον κάμπο έπεφτε άδιάκοπη βροχή. Μακριά πηδώντας από κορφή σε κορφή αντίλαλοι των κοινοιών σμίγανε με τις βροντές, που σαν θυμωμένες για τον ανταγωνισμό μούγκριζαν στών παραγγιών τις στενωπές. Μέσα στο άσφαλιωμένο από την όρηνη της φύσης και των ανθρώπων φυλάκιο μακριά κάπνιζαν μερικά Άλπινι το μωροδάτο σιγαρέτο τους. Έκει άπάνω ως τα τώρα δέν τους έλειπε τίποτε. Τους έστειλαν μόλις άρχισε ο πόλεμος πάνω σ' αυτή την κορφή με μπόλικά τρόφιμα και πυρομαχικά, με ραδιόφωνα και μπιρ-νιτίνες και κανείς δέν τους ενώχλησε τώρα και δυό βδομάδες.

Τα χοντρά έζωλα καίγανε σ' ένα είδος τζάκι φωτίζοντας μαλακά τους τοιμεντινούς τοίχους. Θάλεγε κανείς ότι οι άνδρες εκείνοι ανέθηκαν χιονοδρομοί όριζάτες με τα σκι τους στην κορφή και περνούσαν τη νύχτα μέσα στο βουνό στο καταφύγιο περμίνοντας να πέρσση η χιονοθύελλα για να τελειώσουν την έκδρομή τους. Τέσσερες πέντε στρατιώτες συζητούσαν κοντά στη φωτιά.

— Βαρέθηκα να περιμένω δω πάνω. Μας έπανε πως σε δέκα μέρες το πολύ θα είμαστε στην Άθήνα, πως θα σερβιανίζεμε κάτω από τις στήλες του Παρθενώνα και θα γλυκοκοιτάζαμε τις Κορυτσίδες... Έλεγε με παράπονο ο Βόλπιο Τσέτινι, το χαϊδεμένο παιδί της παρίας.

— Φαίνεται πως δέν σου άρέσει το σκι. Πως γράφτηκε όμως τότε στο τάγμα το δικό μας; Παράξενο κιόλας. Έσύ από τη γλυκιά λίμνη του Κομο να γραφής στους Άλπινι. Πως; Πως...

— Πρώτα πρώτα, φίλε μου, γιατί μου έπανε πως οι Άλπινι θα πέρσουν τ' Άλβανικά βουνά κι' αυτό θα είναι πρώτοι που θα μπειν στην Άθήνα. Βλέπεις έχω έναν έρωτα εκεί κάτω...

Γέλασαν οι άλλοι δυνάτα. Παρ' όλγο ο Βόλπιος να θυμώση και να τσακίση το κα-

Ο ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

νάτι με το κρασί, που στέκονταν άδειο πάνω στο χοντρό έζωλινο τραπέζι. Έτσι συνήθως έδινε τόπο στο θυμό του ο νεαρός Βέλπις. Πρόφρασε όμως ο Μάριο Μάιντα τσαγκάρης από τη Σικελία κι' άρπαξε το κανάτι. Η γροθιά κατέθηκε στο τραπέζι και μόνο το χέρι του θυμωμένου Άλπινι ένοιωσε την όρη του.

Δέν πιστεύετε ίσως τσακάλια του όρνου, πως μπορεί να ξεκινά ένας Άλπιν από μακριά μόνο και μόνο για να έρθ αυτό που ζητά η καρδιά του...

— Έπειτα πρέπει να το ξέρετε... η γενιά των Τσέτινι ήταν από ανέκαθεν δύσκολη στα γούστα της... έκλεκτική σε μεγάλο βαθμό...

— Έσύ με μία χειρονομία οο-εαρή από την τσέπη του μία χρυσή ταμπάκικρα! Την άνοιξε και την πλησίασε στην αναλαμπή της φωτιάς.

— Για ρίξε μία ματιά εδώ... μία μοναχά...

— Έσκυψαν τα τέσσερα κεφάλια πάνω από το μικρό εκείνο κομφοτήνιμα.

— Μιό κάρο, αυτή είναι μία πολύ όραση σιμόρα ξεφώνισε ο Μάριο.

Κι' έσπρωχναν ο ένας τον άλλον για να ρουφήσουν τη ζουγροφιά, που ήταν με ζωηρά χρώματα γαργαμένη στο σκέπασμα της σιγαροθήκης. Μία γεμάτη άσπληνη ζωγραφιά.

Θριαμβευτικά τώρα γιατί κίνεσε τόσο το ενδιαφέρον των συντρόφων του ο Βόλπιος έλεγε:

— Ο ταγματάρχης μας λέει ότι όλες οι Άθηνάϊες έτσι ώρα-εξεί είναι και πως κανένας μας θα μπορού σαν νικητής να διαλέξη το λαφύρο του. Νά, γι' αυτό γράφωκα Άλπινι.

— Όρα... έξέβα Άλπινι... ξεφώνισαν με κόκκινα πρόσωπα και οι πέντε. Στην Άθήνα...

Στην Άθήνα...

Περπατούσαν μία νύχτα και μία μέρα σε κατ'άσφακα και βουνοσχισμές. Ο γυλιός τους βάραινε και κάθε τόσο στέκονταν για να τον τινάζουν από το βάρος του χιονιού. Πηγαίαν και οι πέντε σιωπηλοί σαν συγκεντρωμένοι στον έσωτερικό τους κόσμο. Βάδιζαν οσοφοί μέσα στο χοροπήδημα του χιονιού σαν άσπρα φαντάσματα. Λες κι' είχαν έσπρικα ξεχωρίσει από τους άκίνητους βράχους, που η σιχαχάν με τα παράξενα λευκά τους σχήματα και περπάταγαν βράχια κι' αυτό το χιονισμένα μέσα στην πετρώδη πλαγιά. Θαιμωμένοι από τη γύρω λευκότητα γυρίσε στους άλλους ο ποιητής της παρίας, όπως έλεγαν το νέο παιδί από την Πρέβεζα.

— Έτσι μας βοηθάνε και τα άμυχα. Ήτοθκαν τ' άσπρα τους και μας προστατεύουν. Μας συνοδεύουν και μας κρύβουν. Ματι δέν μπορεί να μας ξεχωρίση από αυτά.

— Και σίγουρα πως σε κα-θένα απ' αυτά κρύβεται μία ψυχή των δικών μας.

Γιατί εδώ αγωνίστηκαν πριν από είκοσι όχτώ χρόνια άκριδώς

τον ίδιον καιρό, το Δεκέμβρη του χίλια έννακόσια δώδεκα, ή τρίτη, ή πέμπτη και ή έκτη με-ραρχία με τον στρατηγό Δαμιάνο, που κατατοσκίαν τον Ίζα-έιτ πασα με τις δέκα πέντε χιλιάδες του, άνιφερε ιστορικά ο δάσκαλος.

Οι άλλοι τρείς πλησίασαν ν' ακούσουν την κουέντα.

— Μα τι κραινω κι' εγώ; Και σήμερα θα πάμε μπρός. Είπε ο Άσος από το Ζαγόρι, ο Τάσος ο βοσκός και τώρα δεκαένας του πεζικού έπαι άνδραγαθία.

— Δέν πάμε ντε μοναχοι μας. Τηράτε χιλιάδες και χιλιάδες γύρω μας. Όσοι χύσαν το αίμα τους τότες.

— Άλτ! άνάπαυσις, σήμειν ο λοχαγός Μαρής, που είχε άναλά-δει από χδές αυτή τη δύσκολη επ'χειρήσι.

Λέδες πρωί ξεχώρισαν από τον προχωρημένο τους λόχο με μια διαταγή του ταγματάρχη να προσπαθήσουν με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία να άναρριχθουν στο ύψωμα εκείνο του Ίσαν και να φέρουν πληροφορίες για την κατάσταση του και τη δύναμή του. Για να φτάση όμως κανείς στο ύψωμα εκείνο των χιλίων έφτακόσιων μέτρων έπρεπε να έιναι πιο κατοίκι από τα κατοίκια. Όμως ο Τάσος ο βοσκός από το Ζαγόρι παρουσιάστηκε άμείως στην κλήση του ταγματάρχη που ζητούσε έθελοντές γι' αυτό το τόλμημα. Ήτανε τόσο βέβαιος για τα πόδια του.

Κάθισαν κι' οι πέντε μαζί με-νοι σε μία άπάνευη γούθα και κάπνιζαν από ένα Παπαστράτο, όπως έλεγε ο Τάσος, που τους πρόσφερε ο λοχαγός. Τριγύρω θάτανε άπόλυτη ησυχία όταν δέν την τάραιαν από κάπου μακριά οι όποκιφες των κοινοιών βρον-τες.

Ο λοχαγός γύρισε για μία στιγμή προς τα άπάνω το κεφάλι του κι' άνατρίχισαι. Άπρό-σιτη στέκονταν η κορφή μπροστά τους. Σάν νάθελε να τους πείση πάνω στα κεφάλια. Πως θα μπορούσαν λοιπόν αυτοί οι πέντε να μάθουν τι γίνεται εκεί πάνω; Σάν κάστρο άσπρόστο φαίνονταν ο χιονισμένος τοίχος.

Ο Τάσος ο τσοπάνος σαν να μάντεψε τη σκέψη του λοχαγού του:

— Έτσι φαίνεται κακιά ή κορφή, μα δέν είναι κύρ λοχαγέ. Μη χολιάς κάτι θα γίνη...

— Ναι, φίλε μου, πρέπει και να γίνη. Πρέπει ν' άνοιξουμε το δρόμο από την άλλη μεριά. Πρέπει ν' άχρησιόσουμε τα πυροβό-λεια τους εκεί άπάνω, είτε σιγά ο λοχαγός. Κι' έπειτα πρόσθε-σε άργα σαν συλλαβιστά: Ή θα το πετύχουμε ή δέν θα γυρί-σουμε.

— Ή θα το πετύχουμε ή δέν θα γυρίσουμε, άπάντησαν μονο-φωνής και οι άλλοι τέσσερες σαν νάπαρναν τον πιο σπουδαίο στη ζωή τους όρκο.

Το πρόσωπο του λοχαγού φω-τίστηκε. Ήξερε πως ώδηγούσε όχι μόνο τέσσερες άλλα έκατον φορές τέσσερες ψυχές. Τόσο ή.

(Συνέχεια στη σελίδα 384)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

Οι καινούργιες ένδοξες σελίδες που γράφουν ο στρατός μας, ο στόλος μας και η αεροπορία μας, μας ξαναφέρνουν ζωηρούς στη μνήμη άλλους ένδοξους καιρούς. Μας ξαναζωντανεύουν τους αγώνες που έκαμε ενωμένος πάλιν ο Έλληνισμός πρό 27 χρόνων κάτω από την αρχιστρατηγίαν του Βασιλέως Κωνσταντίνου. Μας ξαναφέρνουν ολοζώντανες έπικές εικόνες, εικόνες νικών και θριάμβων. Ο Βασιλιάς εκείνος ο θρυλικός ήταν επί κεφαλής του Έθνους και στο πλάι του ο σημερινός μας Βασιλιάς Γεώργιος έπαιρνε το πρώτο ένδοξο βάπτισμα του πυρός! Έπικοί χρόνοι, άξέχαστοι! Όσοι οί σημερινοί μας αγώνες φαίνεται πως τους ξεπερνάνε εκείνους τουλάχιστον εις καρτερίαν. Γεγονός είναι πως κι εκείνοι όπως κι' οι τωρινοί είχαν τον ίδιο σκοπό, την τιμή και την έλευθερία.

— Έπήγαιναν έμπρός πάντα και γι' αυτό έσκοτώνοντο. Μά ευτυχώς τώρα στο τέλος του πολέμου δεν είχαν γαλόνια... Πριν με τα γαλόνια δίναν στόχο στον έχθρό. Τώρα όμως όλοι τάβγαλαν. Όλοι είχαν γίνει άνθυπασπιστά. Τό ίδιο έγώ που είμαι

**Ή Κ.Υ.Α.Μ. σάς ζητά
κάλτσες. Προπάντων
κάλτσες! Πλέκετε
κάλτσες και μόνον
κάλτσες!**

νέας δεν τό φαντάζεται... Τό είδα τό στρατηγείο του Βασιλέως Κωνσταντίνου στο Λιβούνθο. Ήταν ένα παληό-σπιτο, σχεδόν έρειπωμένο. Τα τζάμια του ήταν σπασμένα και αντί τζαμιών στα παράθυρα ήταν κολλημένες έφη-ερίδες... Εκεί μέσα ελργάζετο ο Στρατηλάτης Βασιλεύς. Εκεί είχε τό βασιλικόν στρατηγείον και από εκεί δ ηύθυνε τον νικηφόρο πόλεμο!

Σε χαρτιά κιτριμισμένα, μά και στα βάθια της μνήμης μας, ζούν οι έπικοί εκείνοι καιροί. Και ξανάρχεται τώρα στη μνήμη μας και στην έπικαιρότητα μιά ολοζώντανη πολεμική αφήγηση ενός φίλου μας άνθυπασπιστή. Ο δεύτερος βαλκανικός πόλεμος είχε τελειώσει. Οι τραυματίες των τελευταίων μαχών του εξακολουθούσαν ναρχωνται στην Άθήνα. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο φίλος άνθυπασπιστής. Έφυγε έπιλοχίας. Κι' έγύριζε μ' ένα γαλόνι περισσότερο και μ' ένα παράσημο: μιά σοδαρή πληγή στο άριστερό χέρι.

— Πώς πάει ή πληγή σας; τον ρωτήσαμε.

— Είχα τό άτύχημα νά χτυπηθώ με σφαίρα ντούμ - ντούμ... Μου έσπασε τά κόκκαλα του άριστερου χεριού και τά δάχτυλά μου είναι τελείως αναίσθητα.

Τόν παρακαλέσαμε νά μās διηγηθί πώς έτραυματίσθη. Και μās είπε:

— Νομίζω πως είμαι ο τελευταίος τραυματίας των πολέμων μας. Έτραυματίσθηκα την τελευταία στιγμή της τελευταίας συμπλοκής του πολέμου, την ημέρα που γίνηκε ή έκεχειρία. Ήμουν στο σώμα του Κοντογούρη. Πολεμώντας ήρωικά ο άθανάτος αυτός λοχαγός μας σκοτώθηκε και πάνω στη Τζουμανιά. Άλλ' ή έπίθεσίς μας εξακολούθησεν άγρια. Η σύγκρουσις ήταν άληθινά λυσσώδης. Οι αξιωματικοί μας σκοτώνονταν ένας-ένας... Φαντασθήτε ότι στο τέλος έφτασα νά διοικώ όλόκληρο τό λόχο μου, έγώ ένας άνθυπασπιστής!... Έξασφα όμως τρώγω κι' έγώ αυτή τη σφαίρα στο χέρι τη στιγμή ακριβώς που διεκόπτετο αυτή ή τελευταία σύγκρουσις του πολέμου...

— Μά πως έσκοτώθησαν τόσαι πολλοί αξιωματικοί; έρωτήσαμε.

άνθυπασπιστής, τό ίδιο και ο λοχαγός μου, ο συνταγματάρχης, οι στρατηγοί... Όλοι άνθυπασπιστές!

— Και ο Βασιλεύς;

— Μάλιστα. Και ο Βασιλεύς, ο ήρωικός στρατηλάτης Κωνσταντίνος, κι' αυτός... άνθυπασπιστής! Έπειδή έτρεχε παντού, έπειδή έξετίθη στη φωτιά, είχε θγάλει κι' ο Βασιλεύς τά γαλόνια του στρατηγού και μετεμορφώθη σε άνθυπασπιστή. Πολλές φορές μάλιστα έτσι, χωρίς γαλόνια, τον έβλέπαμε ξαφνικά στο πλάι μας... Μέσα στη φωτιά! Αφοσον μέσα στίς σφαίρες!... Ήταν άξιοθαύμαστος, αλλά και άξιολάτρευτος ο Βασιλιάς μας για την άφέλεια και για την στρατιωτικήν του απλότητα. Στο στρατόπεδο έζούσεν απλούστατα και μιλούσε με όλους. Άλλά και στο στρατηγείο του ήταν απλούστατος, όσο κα-

Έρωτήσαμε κατόπιν τον τραυματίαν άνθυπασπιστήν που είδε τελευταία φορά τον Στρατηλάτη Βασιλέα.

— Ήρθε και μās είδε τραυματιέ-νους, μās είπε. Μετά την τελευταία συμπλοκή, αφού γίνηκεν ή έκεχειρία, όταν μās μετέφεραν από τό Λιβούνθο, ήρθε νά μās ιδί. Μας έχαίρετσην όλους έναν-έναν. Και μās έρώτησε για τά τραυμάτα μας και για την κατάστασί μας. Μ' έρώτησε κι' έμέ:

— Πού έτραυματίσθη;

Και μιλεί ο Βασιλεύς γρήγορα - γρήγορα, αλλά καθαρά και έπιθλη-τικά.

Τού είπα τότε ότι έχω τραυματίσθι κατά την τελευταία συμπλοκή στο άριστερό χέρι.

— Είναι διαμπερές τό τραύμα; μ' έρώτησε κατόπιν.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, και με σφαίρα ντούμ - ντούμ - άπήνησα.

Και ο Βασιλεύς μ' έδιαφέρον, με αγάπη, έκοίταζε καλά τό τραύμα μου και μου είπε:

— Νά πάτε άμέσως νά κοιτάξετε την πληγή σας. Μην την αφήνετε.

Και σάν μās άφηνε μās έκαμεν άκόμα μιά τελευταία σύστασι με δυνάτη φωνή:

— Παιδιά, νά κοιταχτήτε! Σας χρειάζομαστε άκόμα!

— Σας χρειάζομαστε άκόμα!

Ή φωνή αυτή του Βασιλέα - Στρατηλάτη άντηγεί άκόμα... Οι παλιοί τραυματίαι των άλλων πολέμων θυμούνται ζωηρά την παραγγελία του Κωνσταντίνου.

— Σας χρειάζομαστε άκόμα!

Και άκόμα και... μās χρειάζεται. Χρειάζεται την ύνεα μας, τη δυνάμει μας, τά νειάτα μας. Όλα όφείλουμε νά τάγουμε έτοιμα

— Πού έτραυματίσθη;

Φ Γιοφυλλη

Όταν ύστερα από τό 1821 ηλευθερώθηκε ἡ Ἑλλάς, ὀργανώθηκε ὁ ἑλληνικός στρατός κατά εὐρωπαϊκόν πρότυπον. Ἐγίνε τακτικός στρατός, καί τήν φουστανέλλα πού ἔφοροῦσαν οἱ πολεμιστές τοῦ 1821 τήν ἀντικατέστησε τό παντελόνι. Χάριν τιμῆς ὅμως καί γιά νά ἰσχύρουν βουλειαί καί οἱ ράπται ἑγχώριον ἐνδύμασιών καί οἱ τοαροῦχοποιοί καί αὐτοί πού κατασκευάζουν κάπτες, καί γιὰτί πολλοί ἐθεώρουν μασκοράεμα τό παντελόνι, πού τό ἔλεγαν «φράγκικο», καθιερώθηκε ἕνα μέρος τοῦ στρατοῦ μας νά φορεᾷ φουστανέλλα.

Ἦσαν καὶ εἰς τὸ ναυτικὸν οἱ βρακοφόροι. Οἱ νησιῶται καὶ οἱ παρὰ τοὺς ἑσθροῦς βρακίαι. Οἱ ναυτικοὶ ἦσαν βρακοφόροι. Καὶ τὸ πολεμικὸν μας ναυτικὸ ἀπέτελεσθη ἀπὸ βρακοφόρους. Ἀργύρηαι καὶ αὐτοὶ τὰ βάλλον παντελόνια. Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ναῦται τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐφό-

Ὁ ἅγιος εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ
πνεῦμα ἡ θερμότητος τοῦ φωτός
καὶ τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς Γῆς. Αὐτοῦ
τῆς παρουσίας σου δὲν ἦτο δυνατόν
να ἀναπτυχῇ ἡ ζωὴ ἐπὶ
τῆς Γῆς.

Το παρθεύονος από τον πλά-
ντην και του όποιου ζώμεν και
κινούμεθα, τον βλέπομεν αρκετά
και εις την πραγματικότητα
το οποίο είναι η αιτία της
προβλήσεως αυτού, τα οποία
δεν διανοησάμεν του άλλου εί-
δος εκπαιδεύσει. Και αυτό είναι

Ὁ ἴσχυος συγκρινόμενος με-
τὰ τὸν γέν. τῆς Ἀλφίης ἡ κίχνη
κατὰ μέσον ὄρον εἶναι 1234
μέτρα, τὰ 22 ἄνδρες τῆς 22 ἴσ.
κίχνης, καὶ τοίνυν, παρὺ-
ς τῆς 22 πλάτους μεγάλος.
Ἐξ αὐτοῦ, ὅς ποτε τὴν
Γα. ἡ μάτη τοῦ ὅρου ἴ-
σοται πρὸς 109 γήττους ἀκτι-
νός.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Ἥλιου εἶναι

ρου κοντά βρακιά. Σιγά-σιγά και όσο έπερινούσεν ο καιρός αντικαθίστατο η ναυτική βράκα με το γαλάζιο πανταλόνι, που αποτελεί μέχρι σήμερα την στολήν των ναυτών του βασιλικού ναυτικού.

“Ας γυρίσωμεν ὅμως εἰς τὸν τοσούτου δυνάμει τοῦ νομοῦ τοῦ σήμερα εἶναι εἰς τὰ στόματα ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Τὰ δευτερεύοντα αὐτὰ παιδιὰ γράφουν νέας σελίδας δόξης εἰς τὰ βουνὰ τῆς Βορείου Ἡπείρου καὶ τῆς Ἀλβανίας. Τὸ παροῦχι ἐνέχει σύμβολον ἐθνικόν. Ἡ φυσιογνωμία ἀντιπροσωπεύει τὴν σημαίαν. Ἡ

σοῦτα τοῦ θεοῦ καθὼς κινεῖται ἡ
λεκτρίζει τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν.

“Όλοι οί Έλληνες πολεμοῦν μέ τήν ἴδια καρδιά. Ἀλλά ὁ τσολιάς θεωρεῖται ἕνα σύμβολον. Ὅσαι λέγωμεν τσολιάς, ἐννοοῦμεν πλεόν τόν ἑλληνικόν στρατόν. Θεωροῦμεν τόν φουσταελοφόρον στρατιώτην ὡς ἀντιπροσωπεύοντα κατ' ἐξοχήν τόν Ἕλληνα. Εἶναι ὁ Ἕλλην στρατιώτης σεμνός, ὀλιγαρκής, ἀνθεκτικός, φιλότιμος, εὐσεβέστατος, ἐθουσιώδης. Ἐχει πρωτοβουλίαν καί ἀγαθότητα. Εἶναι εὐγενής καί ἄνθρωπος καί ἱπποκάλτους, φέρεται πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους κατὰ

τρόπον ἀδελφικόν. Πρέπει νὰ ἐννοήσω-
μεν διὰ καλλίτερον ψυχικὸ ὕλικόν ἀπὸ
τὸν "Ἑλληνα δὲν ὑπάρχει. Εἰς τὸν ση-
μερινὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς φυλῆς αἱ
ἀρεταὶ τῶν "Ἑλλήνων ἐφάνησαν ὑπέρ-
ταται. Ἐγυρισσαμεν πίσω εἰς τὴν ἐπο-
χὴν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὴν
ἐποχὴν τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θεο-
μοτυλῶν καὶ τῶν Πλαταιῶν καὶ εἰς
ἐποχὴν τοῦ 1821, "Ὅλα αὐτὰ σήμερα
τὰ ἀντιπροσωπεύει μία λέξις. Ἡ λέ-
ξις «ἰσολιάς». Εἶναι ὡς φαίνεται πα-
λαιότατη ἡ λέξις, διὰ τὴν τελευταίαν
ἐποχὴν. Ὁ "Ὀμηρος ἀναφέρει εἰς τὴν
«Ἰλιάδα» τοὺς Σελλούς. Ἀνιπτόπο-
δες, χαμαινεῖναι, ἐμπόλητοι καὶ κοιμά-
μενοι εἰς τὴν γῆν χωρὶς στρώμα, θεω-
ροῦνται οἱ Σελλοὶ ὡς οἱ πρόγονοι τῶν
σημερινῶν Ἑλλήνων. Οἱ ἱστορικοὶ καὶ
οἱ γλωσσολόγοι λέγουσιν διὰ τοὺς Σελλοί,
ποῦ ἔχουν τὸ διῶμα τοὺς καὶ Ἑλλοί,
καὶ οἱ Ἕλληνες εἶναι ἡ ἴδια φυλὴ. Ὅτι
ἀπὸ τοὺς Σελλοὺς ἢ Ἑλλοὺς περιήλ-
θον οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες. Ἐμεναι
οἱ Σελλοὶ γύρω ἀπὸ τὸ ματεῖον τῆς
Δωδώνης τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἥπειρον.
Σιγά-σιγά ἀπὸ ἐκεῖ ἐξηπλώθη ὁ Ἑλ-
ληνισμὸς πολιτικῶς εἰς μεγάλην ἑκα-
σίαν καὶ ἐκυρίαρχησεν ἐκπολιτιστικῶς
εἰς τὸν κόσμον. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες
εἶναι ἐκπολιτιστικὴ φυλὴ καὶ οὐ φυλὴ
κατακτητικὴ.

Ἡ ὁμοιότης καὶ ἡ συγγένεια τῶν ὀνομάτων Σελλός καὶ Τσολιάς δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶναι τυχαία.

[illegible]

Κ Φωλταγίς

ΑΙ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

1978 4 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 10

Ο όγκος του Ήλιου είναι 1.301.000 φορές μεγαλύτερος από τον όγκο της Γης. Και ό α διάμετρος του Ήλιου είναι 109 φορές μεγαλύτερη της διαμέτρου της Γης. Η απόσταση από τη Γη προς τον Ήλιο είναι 149.600.000 χιλιόμετρα, δηλαδή περίπου 8 λεπτά και 20 δευτερόλεπτα φωτός.

για την απόκτηση της Γης κατά
327.270 ε=246.

[illegible]

με πολυτροπον
 ρουνα τα μετα
 Αρον και τα
 + διακοσμητικα
 ειναι διακοσμητικα
 ειναι εις την ψην.
 πρὸ αὐτοῦ οὐδενος

1. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 2595. 2596. 2597. 2598. 2599. 2600. 2601. 2602. 2603. 2604. 2605. 2606. 2607. 2608. 2609. 2610. 2611. 2612. 2613. 2614. 2615. 2616. 2617. 2618. 2619. 2620. 2621. 2622. 2623. 2624. 2625. 2626. 2627. 2628. 2629. 2630. 26

[illegible]

[illegible]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

42.

(Συνέχεια)

— Λίγο νερό... "Αν είχαμε λίγο νερό...

— Για να βρίσκονται ζώα στο νησί, σημαίνει πως κάπου θα βρίσκεται καμιά πηγή...

— Εκτός αν πίνουν από εκείνο που στερνιάζει στις κουφάλες των βράχων άμα βρέχει.

Βάλθηκαν ν' αναζητούνε την πηγή ή τη λακκούβα σκέφθηκαν άλλωστε πως και το πιο κατάλληλο μέρος για να στήσουν καρτέρι στ' αγριόγιδα θάταν εκεί...

Κατέβηκαν σε μία χαράδρα όπου βρήκαν και δροσούλα και ίσκιο... και εκεί σε μία γωνιά είδαν ν' απορρίψη κάτι σά σωρός από πέτρες...

— Δίχως άλλο ανθρώπου χέρι της έχει μαζέψει... παρατήρησε ο Γρηγόρης. "Ας πάμε να δούμε από κοντά... Μήπως το νησί άραγε είναι κατοικημένο...

Πλησίασαν περισσότερο...

— Είναι τοίχος λοιπόν αυτό που απορρίζει... είπε ο Δημήτρης.

— Και ο τοίχος θδαι καμιάς καλύδας κι' ή καλύδα θάχη βέβαια και τον αφέντη της ή τους αφέντες της... και πρέπει να ξέρουμε ποιοι είναι και ποιές διαθέσεις έχουν, πριν πάμε να τους πούμε την καλημέρα μας, πρόσθεσε ο Γρηγόρης.

Είχαν ακούσει πως πολλοί κουρσάροι που δούλευαν για λογαριασμό τους, είχανε τα καταφύγια τους σε κάτι τέτοια ξερονήσια άπομερα, όπου φέονανε τους σκλάβους των, ως δτου τους μετακομίσουν στο μεγάλο σκλαβοπάζαρο του Χάντακα, ή φυλάγανε τους θησαυρούς των εκεί, για να τους προφυλάξουν από τους τίμιους συναϊέλφους των. Ήταν λοιπόν πολύ πιθανόν να βρίσκονται μπροστά σ' ένα τέτοιο καταφύγιο και να ήρθαν σε στιγμή που ο Ιδιοκτήτης ήτανε μέσος ή περιδιάδαζε κάπου στο νησί... ή είδε το βυζαντινό καρτέρι που άραζε κι' έστησε καρτέρι.

"Ως τόσο τίποτα υποπτο δέ φαινόταν γύρω.

Ξαφνικά ένας ίσκιος σηκώθηκε στην άλλη άκρη της χαράδρας εκεί κατά τους βράχους της άκρογιαλιάς.

— "Ο Μιχαήλ" είπε σιγανά ο Γρηγόρης.

— Πάνε χαμένες όλες οι προφυλάξεις μας.

Να τον φωνάξουν δέν ήταν φρόνιμο. Περιμεναν λοιπόν να δουν τί θα συμβή σε περίπτωση που ή καλύδα είχε και τον κάτοικό της, έτοιμοι ως τόσο, αν παραστή ανάγκη, να τρέξουν να βοηθήσουν το φίλο τους.

"Ο Μιχαήλ δλότελα ξένοιαστος τραβά κατά κεί. Τα χοντρά του παπούτσια γλυστρούσαν πάνω στις πέτρες.

— Δές τον, είπε ο Δημήτρης. Πάντα ο ίδιος... Θαρρεί πως βρίσκεται στα κτήματα της Χρυσοδέργαινας.

"Ο Γρηγόρης δέν απάντησε... "Ολη του ή προσοχή ήταν εκεί κάτω...

Στο μεταξύ ο Μιχαήλ είχε φτάσει στην καλύδα και χάθηκε πίσω από τον άσπρο τοίχο.

— Έμπρός τώρα πιά δέν έχει κανένα ιόνημα να καθώμαστε εδώ πέρα...

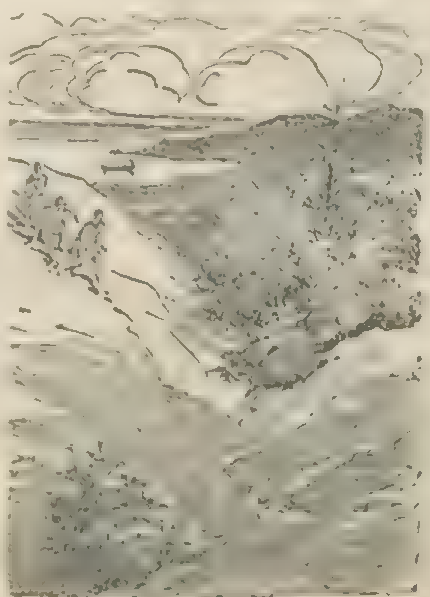
"Ετρεξαν να τον συναντήσουν...

"Αμα πλησίασαν ξαφνιάστηκαν...

Μοιάζα πέτρες σωριασμένες τη μία πάνω στην άλλη βρήκαν, έτσι που να κάνουν ένα πρόχωμα ενάντια στον άνεμο και τη βροχή... Πίσω άνοιγε το στόμα μιάς μεγάλης σπηλιάς.

— Βοσκοί θά μένουν στο νησί, ή θά έμεναν πριν, είπε ο Δημήτρης. Κι' εδώ πέρα χωρίς άλλο μάντριζαν τα πρόβατά τους.

"Ως τόσο ο Μιχαήλ θά είχε προχω-

Κατέβηκαν σε μία χαράδρα.

ρήσει μέσα, γιατί δέ φαινόταν πουθενά... Τόν φώναξαν. Οι φωνές τους αντίλαλθαν σά σε πηγάδι...

Βγήκε και τούς έγνεψε να τον ακολουθήσουν. "Από τον τρόπο του κατάλαβαν πως έτρεχε κάτι έκτακτο.

Τό έδαφος ήταν κατηφορικό. "Όσο πήγαιναν τό σκοτάδι πύκνωνε και καθώς τα μάτια τους ήσαν από τό δυνατό φως, δέν έβλεπαν τίποτα... Σιγά σιγά όμως συνήθισαν... Βρέθηκαν σ' ένα μεγάλο άνοιγμα στα σπλάχνα του βράχου, άψηλό πολύ και έτσι πού να σχηματίση μιά τετράγωνη σάλα αρκετή για να χωρέση άνετα ως πεινήντα άνθρωπους.

"Ενα μεγάλο τζάκι στο βάθος με πολλή στάχτη και μισοκαμένους δαυλούς άπάνω. Και δλόγυρα εδώ κι' εκεί ντιδάνια χαμηλά από κυπαρισσό-ξυλο πού μοσκοούριζε τον άέρα της σπηλιάς... Τα ντιδάνια ήσαν στρωμένα με χαλιά, τό ίδιο και τό πάτωμα.

Δέν έσήκωνε δεύτερη γνώμη. Δίχως άλλο βρίσκονταν στο καταφύγιο κανενός κουρσάρου. "Επρεπε να ψάξουν κάθε γωνιά με προσοχή. Ποιός ξέρει τί μπορούσε να βγη από μιά τέτοια εξέταση. Σκέφθηκαν να πάνε στο μέρος πού ήταν άραγμένο τό καράβι για να πάρουν άναμμένα δαδιά και να γυρίσουν πίσω.

"Η σκέψη φάνηκε σωστή και την έδωσαν άμέσως σ' έներγεια.

Πηγαίνοντας κουδούνιζαν.

— Θαρρώ πως πρέπει να την κρατήσουμε μυστική αυτή την ίστορία" είπε ο Μιχαήλ.

Διότι ή άποψη ήσαν κρυμμένοι εδώ και κανένα θύμα τόσ άπο δόξα να πεί, ο δέ Δημήτρης...

— "Ο άγε της πόλεως θησαυροί για τις δάτα να βρούμε τίποτα πληροφορίες σχετικάς με την άποστολή μας παρατήρησε ο Γρηγόρης.

Τό τσούρμιο του καρabiού είχε βγη στην ξηρά, έξδν από μερικους πού μένανε στη θέση τους. "Αναφαν φωτιά στα βράχια με θάμνους και έτοιμάζανε τό μεσημεριανό τους φαγητό.

— Βλέπω γυρίσατε με άδειαν γέμια... τους φώναζε ο καρabiόκυρης μόλις τους είδε. Και κάπως γρήγορα. Μή τυχόν είδατε κάτι υποπτο από κείνη τη μεριά;

"Ο Γρηγόρης του διηγήθηκε τα καθήκαστα.

— Όυτε λέξη σε κανένα... Πολύ σωστά σκεφθήκατε. Δέν είναι άπίθανο να είναι κρυμμένα κουρσά στή σπηλιά. Συμφωνώ... Μά τούτοι εδώ πέρα δέν πρέπει να τό μυριστούν. Τό χρήμα ξελογιάζει τον άνθρωπο και ξυπνάει μέσα στην καρδιά του τον πειρασμό, πού λουφαίζει. Μπορεί να μη σκανταλιστούν δλοι, μά δέκα, είκοσι... Και κάθου γύρευε ύστερα. Τό κακό θά τραβήξη και τους άλλους, κι' αν γίνει κάτι τέτοιο, κανείς πιά δέ θδαι βέβαιος πως θά κάμουν τό χρέος τους. Πάρετε λοιπόν δαδιά και πηγαίνετε μόνοι σας... "Εγώ θά μένω κοντά στο καράβι μου... "Ως τόσο δέ και να σ' έβλεπε ξανά ο άγε της πόλεως, στή πόλη, ή στην άποστολή, ή στην άποστολή, ή στην άποστολή...

"Αν είχα ή άποψη ήσαν κρυμμένοι εδώ και κανένα θύμα τόσ άπο δόξα να πεί, ο δέ Δημήτρης...

("Ακολουθεί)

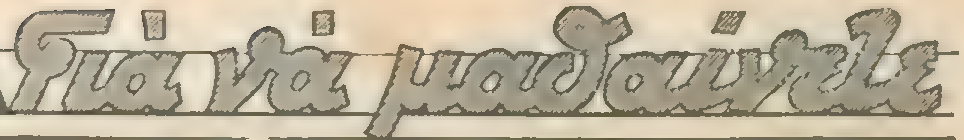

(Σταχυολογήματα περιγραφών από το Μέτωπο του ιδικού μας και ξένου Γύτου)

Διασκεδάζοντας

ΕΝΘΥΜΙΑ

Είπ' ὁ γαίδαρος...

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία φεύγουν γιὰ ταξίδι.

Μπήκαν στὸν σιδηρόδρομο καὶ τὴν στιγμή πού ξεκίνησε:

— Διάβολε, φωνάζει ὁ κύριος, ξέχασα ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου ἓνα γράμμα μὲ σημαντικὰ ἔγγραφα πού ἔπρεπε νὰ ταχυδρομίσω. Στὴν πρώτη στάσι τοῦ τραίνου θὰ τηλεγραφήσω στὴν ὑπηρετρία νὰ τὸ ρίξῃ σ' ἓνα γραμματοκιβώτιο.

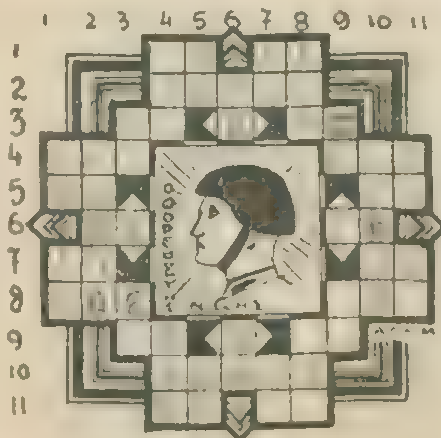
— Πάντοτε ὁ ἴδιος θὰ εἶσαι, τοῦ λέει ἡ κυρία, ἀφορημένος καὶ ἀπερίσκεπτος.

Ῥότερα ἀπὸ δυὸ ὥρες στὸν πρώτο σταθμό:

— Ἀκουσε ἀγαπητέ μου, λέει ἡ κυρία, τώρα πού θὰ τηλεγραφήσῃς στὴν ὑπηρετρία, γράψε τῇ ἐπὶ τῇ εὐκαιρία νὰ κλείσῃ τὴν βρύση τοῦ μπάνιου!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὅριζοντίως: 1) Ἀριθμητικὸν — Δικά σου. 2) Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μωυσέως. 3) Σύμφωνον τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου — Προτροπικόν. 4) Καταφατικόν — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. 5) Αἰ — Αἰγυπτιακὴ θεοῦ τοῦ ἡαίου. 6) Τῆς δουλειᾶς. 7) Ἦτο. 8) Τὸ ὅτι. 9) Τὸς. 10) Δὲν εἶναι ἐνοχοί. 11) Μάρτυς τῆς ιστορικῆς — Κλωστή, νῆμα (καθ.).

Καθ' ὅτι: 1) Δεικτικόν (δημοτ.) — Ἦτο. 2) Θεῶν ἀρχαίων. 3) Ἀλφὶν, ἡ ὁποία ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας. 4) Ἐάν (ἀρχ.) — Εἰς (ἀρχ.) — Ἐἰς τὰς. 5) Ἡ πρώτη λέξις τοῦ 11 ὁριζοντίως — Μόριον τοῦ μέλλοντος. 6) Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς — Ἀρμονία (δωρ.). 7) Ἐπίθετον περιφώνου Ἀγγλοῦ συγγραφέως — Ἀρμονία (πληθ.). 8) Προθέσις δι-σύλλαβος — Πρόθεσις. 9) Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς — Ὑποθετικόν. 10) Δίδεται ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ὅτι θὰ ὑποστηρίξουν μὲ ἀφοσίωσιν τὴν πατρίδα των. 11) Δικά σου — Ὅχι (γαλλιστ.).

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Αἶνιγμα

Τὸ θωρῶ δὲν μὲ θωρεῖ τοῦ μιλῶ δὲν μὲ μιλεῖ κι' ὅταν τὸ καλοκοιτάξω μ' ἀποκρίνεται σωστά.

Τί εἶναι:

Χ. ΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τετράγωνον

..... 1η σειρά: Βγάζει
..... τὸ ἡφαίστειον. 2)
..... σειρά: Χαρτὶ τῆς
..... τράπουλας. 3η σει-
ρά: Οἰκιακὸν ζῶν. 4η σει-
ρά: Μία τῶν Ἡπειρῶν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Χ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Ποιὸς θὰ μᾶς πῇ...

Ποιὸς μπορεῖ νὰ μᾶς πῇ ποιὸ ρῆμα εἶναι ἐκεῖνο πού εἶναι σύνθετο μὲ ὅλες τὶς προθέσεις, ἐκτός τῆς προθέσεως ἀντί:

Α. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἦταν ἓνας πατέρας κι' εἶχε τρία παιδιά. Καὶ κίνησαν τὰ παιδιά νὰ πᾶνε στὸ ταξίδι.

— Ἀφοῦ πάτε στὸ ταξίδι, τοὺς λέει ὁ πατέρας τους, ἀν ἀνταμώσετε κάνα τσοπάνο μὲ ροῦσα γένεια, νὰ μὴν τὸν κάνετε περὶα' θὰ σᾶς γελᾶσῃ καὶ θὰ σᾶς πάρῃ τὰ λεπτὰ.

Καὶ τὰ παιδιά πῆγαν στὸ ταξίδι. Κι' ἀφοῦ κάνανε πολλὰ χρήματα, γύρισαν πάλι νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τους.

Στὸ δρόμο βρίσκουν τὸν τσοπάνο τὸ ρουσσογένη καὶ πιάσιν κουδέντες μαζί του. Γυρίζει ὁ μικρότερος καὶ λέει στὸ μεγαλύτερο:

— Δὲ θυμάσαι τὰ λόγια τοῦ πατέρα μας; Σῆκω νὰ φύγουμε, νὰ πᾶμε στὸ σπίτι.

— Ὅχι, τοῦ λέει ὁ τσοπάνος, ἐμεῖς ἔχουμε σύστημα, ὅποιος θὰ πῇ περισσότερα ψέματα, αὐτὸς θὰ κερδίσῃ τὰ χρήματα τῶν ἄλλων.

— Ἀντεῖ! τοῦ λένε τὰ παιδιά.

— Ὅχι, τοὺς φωνάζει ὁ μικρότερος, δὲ θυμάστε τὰ λόγια τοῦ πατέρα μας; Νὰ μὴ ποῦμε ψέματα θὰ μᾶς τὰ πάρῃ τὰ λεπτὰ!

Κι' ἄρχισε ὁ τσοπάνος νὰ λέῃ πρῶτος:

— Εἶχαμε σαράντα μελίσσια. Μία μέρα μοῦ λέει ὁ πατέρας μου: «Νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὰ μελίσσια!» Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὰ μελίσσια κι' εἶπε μία μελίτσα. «Πατέρα, τοῦ λέω, λείπει μία μελίτσα».

λεῖπει;» (εἶχανε ὀνόματα οἱ μελίτ-
σες). Καὶ βγήκα σ' ἓνα βουνό ν' ἀγναντέψω νὰ βρῶ τὴ μελίτσα, κι' ἀγναντέψα τὸ πέλαγος. Εἶδα ἐκεῖ ἓνα νησί. «Πῶς νὰ κάω νὰ πᾶω μέ-
σα ἐκεῖ στὸ πέλαγος;» (κι' ἦταν ἡ μελίτσα μέσα στὸ νησί). Ψάχνω στὴν τσέπη μου καὶ βρίσκω μιά καρύδα. Ἀνοίγω τὴν καρύδα, τρώγω τὸ φα-
γί της, παίρνω τὸ τσοφλί της καὶ μπαίνω μέσα καὶ πᾶω στὸ νησί. Στὸ νησί βρίσκω τὴ μελίτσα κι' εἶχε πολὺ μέλι. Σκέφτομαι ἀπὸ νὰ βάλω τὸ μέλι. Παίρνω κι' ἐγὼ δυὸ βουβαλοτόμαρα καὶ τὰ γιομίζω μέ-
λι, καὶ τὰ βάζω στὴν καρύδα καὶ πᾶω στὸ σπίτι. Ἀντεῖ! πέστε κι' ἐ-
σεῖς τώρα παιδιά.

Ἀρχισε τὸ πρῶτο παιδί:

— Ἐμεῖς εἶχαμε πρόβατα τ' ἀρμέγαμε τὰ πρόβατα καὶ φτειάχναμε τυρί κι' ὅποιος πινούσε ἀπὸ τὴ στά-
νη, τοῦ δίναμε κι' ἔτρωγε.

— Ὅχι, οὐ, τοῦ λέει ὁ τσοπάνος ἀπ' αὐτὰ εἶχα κι' ἐγώ.

Κι' ἄρχισε ὁ ἄλλος, ὁ μεσαῖος:

Εἶχαμε ἀμπέλια καὶ κάναμε στα-
φύλια καὶ πῖναμε κρασί, ρακί κι' ὅποιος ἐρχόταν, τοῦ δίναμε ρακί.

— Ὅχι, ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐμεῖς, εἶχα κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ. Ἀντε, εἶπε ὁ τσο-
πάνος στὸ μικρότερο παιδί, πές κι' ἐ-
σὺ τώρα. Κι' ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ μι-
κρότερος.

— Ὅταν γενήθηκε ὁ παπποῦς μου, ἦμουν δώδεκα χρονῶν παιδί, καὶ δὲν εἶχαμε ψαλίδι νὰ τοῦ κόψουμε τὸν ἀφάλο. Πῆρα κι' ἐγὼ τὸ ζῶο, τὸ καθάλλικα, καὶ πᾶω νὰ βρῶ τὸ ψαλίδι γιὰ νὰ τοῦ κοψοῦμε τὸν ἀφάλο. Στὸ δρόμο ἔκοψα ἓνα πεπόνι, κι' ἔπρεπε ἓνας σπώρος του στ' αὐτὸ τοῦ ζώου, καὶ φύτρωσε, καὶ πῆγε ἴσια ἐπάνω στὸν οὐρανό. Σκα-
λώνω κι' ἐγὼ στὴν πεπονιά, καὶ ἴσια ἐπάνω τὸν ἀνήφορο, καὶ πῆγα στὸ θεῖο. «Τί ζητᾷς ἐδῶ;» μοῦ λέει ὁ θε-
ός. «Ψαλίδι, νὰ κόψω τοῦ ἀφάλο τοῦ παπποῦ μου». Κάνει ἔτσι, τὸ ζῶο, καὶ κοδίζεται ἡ πεπονιά, κι' ἔτσι γα-
μω κατὰ γῆς. «Πῶς νὰ κατέβω τό-
ρα πίσω ἐγώ;» Ἀπλῶς στὴν τσε-
πη μου καὶ βρίσκω ἓνα κουδάρι. Τὸ ἀπόλυσα μονό, δὲν ἔφθανε κάτω τὸ ἀπόλυσα διπλό, ἔσωσε καὶ περισσι-
ψε δέσε καὶ κομπόδεσε, ἔσωσε καὶ περισσεψε. Ἐφθασα λοιπὸν κάτω, καὶ πῆγα νὰ πᾶω στὸν οὐρανὸν πέρα. Ἐκεῖ βρίσκω μιά ἀλεπού κι' ἔτρωγε ἓνα ἀρνί. Παίρνω κι' ἐγὼ λιθάρια καὶ τὰ χτυποῦσα, μα δὲν ἐνοιώθε ντίπ τὰ λιθάρια τοῦ πεφταν στὸ κορμὶ της. Τότες ἀρταξω κι' ἐγὼ τὴ γυναῖκα, μιά της δίνω, τὴ βαρῶ, καὶ κακκι-
σι τέρα. Καὶ μοῦ τιτᾷ ἓνα γραμ-
μα ἡ ἀλεπού.

— Τί εἶπε τὸ γράμμα μέσα; τοῦ λέει ὁ τσοπάνος.

— Νὰ φύγῃ ὁ τσοπάνος, νὰ παρῇ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ πρόβατα του.

Κι' ἔφυγε ὁ τσοπάνος καὶ κῆραν τὰ παιδιά τὰ μνηστῆρά τους.

ὁ κῆπος τῶν

Τὰ δῶρα πού μᾶς στελλουν ἐκ ἴνοι..

Ἀπὸ τὸ μέτωπο πῆρα ξ-
να σωρὸ γράμματα αὐτὲς
τῆς ἡμέρας. Τὰ περισσότε-
ρα εἶναι ἀπὸ στρατιῶτες
παιδιά τῆς Ε.Ο.Ν., μὰ καὶ
ἀρκετὰ ἀπὸ ἄλλους ἥρω-
κοὺς πολεμιστὲς. Σὲ ὅλα
αὐτὰ τὰ γράμματα μὲ πα-
ρακαλοῦν νὰ εὐχαριστήσω
ὅλους τοὺς συναγωνιστὲς
καὶ συναγωνίστριες, μὰ ἰδι-
αίτερα τοὺς Σκαπανεῖς καὶ
τῆς Σκαπάνισσας πού μὲ τό-
σο ἐθουσιασμὸ ἔδωκαν τὰ
παιγνίδια τους καὶ τὰ γλυ-
κά τους στὰ παιδιὰ τους
πού μᾶς ἀφῆκαν ἐδῶ γιὰ νὰ
κάνουν ἐκεῖνοι τὸ μεγάλο
ἔργο πού ἀκόμη συνεχίζουν.
Ἐκεῖ πάνω σὺν ἀτετοπούλια
πετοῦν ἀπὸ κοροφὴ σὲ κορ-
φὴ, ἀπὸ ράχη σὲ ράχη καὶ
ἀπὸ ρευματιά σὲ ρευματιά
κυνηγᾶνε ἀλύπητα τοὺς ἴ-
ταλοὺς καὶ παίρνουν χωριά
καὶ πολιτείες Ἑλληνικὲς
τοῦ ἦσαν σκλάβες ὡς τώρα
διδόταν τους τὴν ἐλευθε-
ρία τους.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς γεωαι-
ους μας αὐτοὺς μοῦ γρά-
φει: «Πές τους ὅτι γιὰ τὴν
προστασία καὶ τὸ ἐνδια-
φέρον πού δείχνουν οἱ μι-
κροὶ Σκαπανεῖς μας, ἡ Ἑλ-
λάδα, ἡ καλὴ μητέρα ὅλων,
θὰ τοὺς εὐλογῇ καθὼς εὐ-
λογεῖ κι' ὅλους ἐμᾶς πού
πολεμάμε. Ἐμεῖς ἀπὸ δῶ
πάνω δὲν μπορούμε νὰ τοὺς
στείλωμε δῶρα σὺν ἐκείναι
πού αὐτοὶ ἔδωκαν στὰ παι-
διά μας. Τὰ δικά μας δῶ-
ρα τὰ στείλαμε στὸ Βασι-
λέα, στὸν Ἀρχηγὸ μας καὶ
σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες.
Καὶ αὐτὰ εἶναι μιὰ σειρὰ
ἀπὸ θριαμβοὺς καὶ ἀπὸ ἡ-
ρωϊσμοὺς πού λέγονται Κο-
ρυτσά, Ἀργυρὸ καστρο, Μοσχόπολις, Πρεμετὴ, Ἀγ.
Σαράντα, Χειμάρρα καὶ ἀ-
κόμη θὰ προστεθοῦν κι' ἄλ-
λα διόματα, κι' ἄλλοι ἥρω-
ισμοὶ κι' ἄλλα κατορθώμα-
τα ὡς πού νὰ σὲς φέρωμε
μιὰ Ἑλλάδα γεμάτη Δά-
φνες καὶ Δόξα, αὐτὴν πού
θὰ παραλάβετε σεῖς οἱ μι-
κροὶ, νὰ τὴν κάμετε πρὸς Με-
γάλη, πρὸς Ὁραία, πρὸς Δυ-
νατὴ...».

Ἔτσι τελειώνει ἕνα ἀπὸ
τὰ πολλὰ γράμματα πού
πῆρα.

Στὸ προσεχές θὰ σὰς
γράφω τὴν ἀπάντησι πού
ἔκανα ἐκ μέρους ὅλων μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Καθημερινὲς σκηνές

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Προχθὲς σὲ κάποιο Νοσοκο-
μίο πού θιρακίζονται τραυματί-
αι μας, ἕνας μικρὸς Ὀμιλὸς
ἀπὸ Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανί-
σες φορτωμένους μὲ τσιγαρά,
γλυκά, φρούτα, ἐφημερίδες καὶ

βιβλία ἐξήγησι τῆς ἀδεια ἀπὸ
τὴν Προϊσταμένη ἀδελφὴ Νοσο-
κόμο νὰ τὰ μοιράσῃ σὲ κάποιο
θάλαμο.

Ἡ Προϊσταμένη ἀδελφὴ, ἀφοῦ
τοὺς συνεχάρη τοὺς ὡδήγησε στὸ
θάλαμο κι' ἀρχισαν νὰ μοιρά-
ζουν κατὰ σειρά τὰ δῶρα τους.

Σὲ ἕνα κρεβάτι ἦταν πλα-
γιασμένος ἕνας τραυματίας σκι-
πασμένος ὡς τὸ λαῖμό μὲ τὶς
κουφτέρες. Ὁ μικρὸς Σκαπα-
νίας πού τὸν ἐπλησίασε τὸν ἐ-
καλημέρισε καὶ ἀπλώνοντας τὸ
χέρι του ἔδιδε τὸ πακέτο μὲ τὰ
δῶρα.

Σὰς ἔφερα ἕνα μικρὸ δι-
πλὸ μὲ ὀλίγα δῶρα καὶ σὰς το
ρελάρισε νὰ τὰ πάρει.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἴ-
πε ὁ τραυματίας, μὰ δὲν μπορῶ
νὰ τὰ πιάσω.

— Γιατί; ἐρωτῆσε ὁ Σκαπανι-
ας.

— Γιατί, παιδί μου, δὲν ἔχω
χέρια...

— Καὶ τί έγιναν τὰ χέρια
σας; ἐρωτῆσε καταπληκτὸς ὁ
Σκαπανίας.

— Τὰ ἔδωκα στὴν Πατρίδα, εἴ-
πε μὴδυνῶς ὁ τραυματίας.

Ὁ Σκαπανίας δακρύσπαστος,
ἐπλησίασε καὶ τὸν φίλησε καὶ
μαζὶ ἀκούμπησε τὸ δέμα στὸ δι-
πλὸν τραπέζι.

— Τί μπορῶ ἄλλο νὰ κάμω
για σὰς; τὸν ἐρωτῆσε πάλι ὁ
Σκαπανίας.

Ἐπὶ τὸ πάλι, ἀπὸ τὴν γυ-
νάικα πού ἦταν τραυματίας, εἶναι
νὰ τὰς δώσω τὰ ἀξίως στρα-
τιῶτες τῆς ἡμετέρας γυναι-
κῆς ἀντιτάσσονται νὰ τὰς δώσω
τὴν ἀνταρτικὴν ἀντὶ τὰ χέρια
ποῦ ἔχουν ἔχει καὶ οὐράλη-
ρη τὴν ζωὴν μας.

Μὰ εἰστε βέβαιος ὅτι θὰ
γίνω, εἶπε ὑπερήφανος ὁ Σκαπα-
νίας καὶ ἐπροχώρησε νὰ μοιρά-
σῃ τὰ ὑπόλοιπα δῶρα του.

Οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ
Σκαπάνισσαι ὅλης τῆς
Ἑλλάδος ἀντιμετώπι-
σαν θιμωρῶντες δεήσεις
δια τὴν ὕψαιαν καὶ εὐ-
ημερίαν τοῦ καλοῦ Πα-
τριᾶ ὅλων τῶν παιδιῶν
τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ, μὲ τὴν εὐκαιρί-
αν τῆς προχθεσινῆς ὀ-
νομαστικῆς ἐορτῆς του.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

4. (Συνέχεια)

Μὰ κεῖ δὲν μπόρεσε ν'
ἀνακαλύψῃ τίποτε ἄλλο
παρὰ δυὸ τρίχες ἀπὸ βο-
δινὴ οὐρά καὶ 12 τρίχες
ἀπὸ κεφάλι οὐρακουτάγ-
κου.

Πέντε μέρες καὶ πέντε
νύχτες εἶχαν περάσει καὶ
τὸ ἔργο τοῦ περίφημου
Σερλόκ Χόλμς τῶν ζώων
δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε
ἕνα πόντο. Ἀπὸ ὥρα σὲ
ὥρα, ἀπὸ λεφτὸ σὲ λεφτὸ
ἡ ῥῆμη του ξέπεφτε.

Ὅμως αὐτὸς διατηροῦ-
σε πάντα τὴν ψυχραιμία
του καὶ τὴν πεποίθησι πού
εἶχε στὸν ἑαυτὸ του. Κλει-
σμένος μέσα στὸ γραφεῖο
του γύριζε ἀπάνω κάτω

καταστρώνοντας τὰ και-
νούργια του σχέδια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή κά-
ποιος χτύπησε τὴν πόρτα.

Ἦταν ὁ κύριος Νομάρ-
χης.

— Κύρ Μπούλη, εἶπε, ἔρ-
χομαι νὰ σ' ἀποχαιρητή-
σω. Ἀποφάσισα νὰ δώσω
τὴν παραίτησί μου. Ὑ-
στερα ἀπὸ τὰ σκάνταλα,
βλέπεις, πού γίνανε στὶς
20 τοῦ Φλεβάρη στὸ χορὸ
τῆς Νομαρχίας καὶ μάλι-
στα ἀφοῦ δὲν κατάρθωσα
νὰ πιάσω τοὺς κλέφτες,
δὲν μπορῶ νὰ μείνω πιά
στὴ θέσι μου. Ἐχάσα τὴν
ἐμπιστοσύνη τοῦ Ὑπουρ-
γοῦ. Θ' ἀποτραβηγτῶ σὲ
κάποιαν ἀκρὴ στὴν ἐξοχὴ
καὶ θὰ ζήσω ἐκεῖ μὲ τὰ
μικρά μου εἰσοδήματα.

Τὴν ὥρα πού πού μιλοῦ-
σε ὁ κύριος Νομάρχης, ὁ
κύρ Μπούλης τὸν κοιτοῦ-
σε μ' ἐπιμονὴ καὶ προσπα-
θοῦσε νὰ βαθύνῃ μέσα
στὴν ψυχὴ του. Αὐτὸ τὸ ἐ-
πίμονο κοίταγμα τοῦ ἀ-
στυνομικοῦ ἔκαμε τὸ Νο-
μάρχη ν' ἀνατριχιάσῃ.

— Ἀλλὰ δὲν μπορούσα,
ἐξακολούθησε, νὰ φύγω
πρὶν περάσω νὰ σ' ἀποχαι-
ρητήσω καὶ νὰ σου πηγ-
θῶ καλὴ ἐπιτυχία. Πρε-
πεῖ, φλήθεια, ὕστερα ἀπὸ
τὴ φλήμη πού ἔχεις νὰ τονέ-
τσάκωσῃς ἀπὸ τὸ λαῖμό
τὸν ἀρχηγὸ αὐτῆς τῆς
συμμορίας.

— Θὰ τὸ πληρώσῃ ἀκρι-
βὰ. Θαρρεῖς πὼς θὰ μοῦ
ξεφύγῃ;

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Κάνετε λάθος, κύριε
Νομάρχα, γιατί ὁ ἔνο-
χος...

— Τὸν ξέρετε;

— Κάτι περισσότερο. Τὸν
κρατῶ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ

κύρ Μπούλης χτύπησε μὲ
τὸ πόδι του ἀπάνω στὸν
ὤμο τοῦ Νομάρχη, πού ἔ-
καμε ἕνα δυνατό τίναγμα
πρὸς τὰ πίσω.

Γέλασε δυνατὰ.

— Θεέ μου, ἐξακολούθη-
σε, ὅτι λέω πὼς τὸν κρα-
τῶ... εἶναι τρόπος τῆς ὀ-
μιλίας.

Φάνηκε πὼς δὲν ἔδωσε
καμμιὰ προσοχὴ στὸν τρό-
πο πού τοῦ προξένησε...

Ὁ κύρ Νομάρχης πῆρε
βαθιὰ βαθιὰ τὴν ἀνάσα
του.

— Λοιπόν, ἔχετε γειά,
κύριε, εἶπε, καὶ τὸ νοῦ
σας... μὴν πάρετε στρα-
δὸ δρόμο.

— Θ' ἀκολουθῆσω τὴ
συμβουλὴ σας. Καλὴ ἀν-
τάμωσι κύριε Νομάρχα...

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ
κύρ Μπούλης στάθηκε λί-
γὴ ὥρα καὶ συλλογίστηκε.
Διάβολε, ἔκανε. Ἦ-
μουν βέβαιος πὼς ἦταν ὁ
ἴδιος ὁ Νομάρχης τῆς Γου-
ρὸν πόλης πού ἔκανε αὐ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ
ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΗΣ

(Έκ της Διευθύνσεως Περιφερειακής
Υπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου
Βασιλίσσης Σοφίας 23)

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.
ΛΑΡΙΣΗΣ

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ
ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν συμβολὴν τῆς
Ε.Ο.Ν. εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν εὐχυσίαν
την τῶν δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν οικο-
γενειῶν των κάρηνοι οἱ καλοὶ θαλασσι-
καὶ θαλασσιπλοῖται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ
πολέμου.

Τὸ ἡμερολόγιον πωλεῖται ἀντὶ 50 δραχμῶν. Ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. θα ἀποσταλοῦν 7.000 τίτλοι τῆς πολεμικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως τῆς «Νιολαίας» εἰς τὸ μέτωπον διὰ τὰ διανεμηθῶν εἰς τοὺς ἡρωικοὺς μας πολεμιστάς.

— Τὸ V Γράμμα. — Τὸ Δ Α Σ Α, κα-
τακλιόμενα ἐν ὁμαλίᾳ, ἀπὸ οὗτοι
στα φωνήεντα τοῦ ὅτι, να τοπο-
θετοῦν καὶ ἑξῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ ὅτι
ἐν σταδίοις ἑξήκοντα.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΑΣ

Τέλος αἱ θαλαγγίτισοι ἐβοήθησαν τοὺς τραυματίας μας διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλλογραφῆς τῶν.

«ΜΕΣ· ΑΝ· ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΗ ΦΩΤΙΑ»

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Επίσης προσφέρουν διαφορά γίνη οι ελίς
Εύχρηστα. Αν 2 τμήματα Δ
Υ 5000. Αφαιρούν 120 τμήματα
καλώς, 78 ζεύγη γάντια
κακόλ. μία τσιτσιτίδα. Υ 120

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Δείας και Θρησκευμάτων 114 πουλόδερ, 228 φανέλλες μάλλινες, 330 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, 13 ζεύγη γάντια μάλλινα, 20 κασκόλ, 2 ζωνάρια, 1 κουκούλα, 44 κουδέρτες, 13 σετόνια, 8 εσώδρακα, 2 υποκάμισα, 25 μαξιλαροθήκες, 42 πετατέες, 3 μανδήλια, 15½ οκάδες καρόδια, 119 πακέτα τσιγάρα, 1 βιβλίον, 4 κουτιά σπρίτ και 15 χαρτοφακέλους. Π.Υ.Α.Μ. Πρωτευούσης 2.220 ζεύγη κάλτσες, 6.000 κουκούλες, 700 πουλόδερ, 670 φανέλλες, 620 εσώδρακα, 1.300 κασκόλ, 650 ζεύγη κάλτσες, 80 κουκούλες, 210 πουλόδερ, 140 φανέλλες, 150 εσώδρακα, 130 κασκόλ, 60 ζεύγη γάντια και 80 ζωνάρια.

Διά τὸ δέμα τοῦ Στρατιώτου προσέφεραν οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσά:

Ἐπίσης οἱ Μαδὰς Γεώργιος δρχ. 210 γιὰ τρία δέματα, Δοκμετόγλου Πρόδρ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Λεοντίδου Γεώργιος δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Περούνακης Ἰωάννης δρχ. 3.000 γιὰ τεσσαράκοντα δέματα, Πετρινός Εὐάγγελος δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Μπότ. Ἀνδρ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Φουριέτας Δημήτριος δρχ. 280 γιὰ τέσσαρα δέματα, Διαμαντοπούλου Ἀλεξάνδρα δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Καλλινίκου Μαρία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Μαρούλης Κωνστ. δρχ. 840 γιὰ δώδεκα δέματα, Α. Ε. Αὐτοκινήτων «Ελλάς» Ἀθ. Βουτορά δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Σταμάτης Γεώργιος δρχ. 1.050 γιὰ δέκα πέντε δέματα, Γιαννάκης Καναζώτης δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Κλινική Τασίας Θεοφιλῆτος δρχ. 270 γιὰ τέσσαρα δέματα, Παυλάτου Ἀλέξ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Λιάκος Ἰωάν. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Μαρία καὶ Διον. Βερζαζιά δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Γαλιανὸν Χριστίνα δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Σκριβάνου Ἀντωνία δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Γιαννοπούλου Νέστορ δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Γεωργιανίδης Μιχ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Καρόλης Νικόλ. δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Τασόσης Γεώργ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Ἀναγνωστοπούλου Σοφία, δρχ. 210 γιὰ τρία δέματα, Ζαμπάνης Διον. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Πεννοσιδης Γαβ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Σταμούλης Μιχ. δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Φαλαγγίται Πετ. καὶ Εἰρ. Ἀννίνο δρχ. 420 γιὰ ἑξὶ δέματα, Μαρίκα Θεοφίλου δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Γερτρούδη Κων. Βλάση δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Ἄννα Κορανάκη δρχ. 280 γιὰ τέσσαρα δέματα, Λαμπρινάκου Κούλα δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Χουτζούμη Βέρα δρχ. 1.400 γιὰ ἑκοσὶ δέματα, Αναστασίδης Ἀναστ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Παπαγεωργίου Διμή. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Βλάσης Κωνστ. δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Κωστόλης Ἥλίας δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Τζαννίνο Παναγ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Κανελλόπουλος Κωνστ. δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Παπαδοπούλου Χριστίνα δρχ. 150 γιὰ δύο δέματα, Κόλιας Ἀλέξ. δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Λεοντίδης Νεοκλῆς δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Καλογιάννης Ἀνδρ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Τομπούλου Κωνστ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Τομπούλου Δανάη δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Θωμάδου Ἐλισάβετ δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Ἰωαννίδης Κλεόδουλος δρχ. 420 γιὰ ἑξὶ δέματα, Ἀργυρίου Ἀργ. δρχ. 490 γιὰ ἑπτὰ δέματα, Ἐφημερίς «Βραβυθῆ» δρχ. 770 γιὰ ἑνδεκά δέματα, Μπουδίας Βαχάμ δρχ. 210 γιὰ τρία δέματα, Τετένες Γεώργ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Μαυροῦδης Ἀντ. Γούναρη δρχ. 210 γιὰ τρία δέματα, Σαρανταίνης Ἰωάν. δρχ. 280 γιὰ τέσσαρα δέματα, Χρόνης Δημήτριος δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Ἀνδρικόπουλος Διμή. δρχ. 490 γιὰ ἑπτὰ δέματα, Περντινός Γεώρ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Ἀρβανίτης Ἰωάν. δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Ἐλιού Ἀναστ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Πριγκιπίσση Ἀλίκη δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Γιαννακοπούλου Θάνος δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Λεονάρδου Ντέμης δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Ἐπιθεωρητὴς Δημοτ. Σχολ. Γούρτινος δρχ. 4.000 γιὰ πενήντα δέματα, Ἀκόλας Βίκτωρ δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Γενίδουκα 70 γιὰ ἓνα δέμα, Γενίδουκα καὶ Θ. Μπουρατίνο δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Βαφειάδου Μαρία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Παρσένκης Ἥλίας δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Δημάκη Μαρία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Ἀναστασίδης Θεμιστ. δρχ. 280 γιὰ τέσσαρα δέματα, Καρδελάρης Καρ. δρχ. 500 γιὰ ἑπτὰ δέματα, Μεταξῆς Ἀγγέλος δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Ἀφρονίδου Ζωή δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Μούλης Κωνστ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Τρικούπη Μαρία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Τρικούπης Σπυρ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Ἀργυράκη Ποπη δρχ. 140 γιὰ δύο

δέματα, Ζέντε Μεταξία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Δούκας Γεώργ. δρχ. 140 γιὰ δύο δέματα, Κωνσταντακάτου Ἀγγέλου δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Τεττεροπούλου Ἐρατώ δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Καραγιώργης Ἥλίας δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα, Πούλου Μιχαήλ δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Παπαυστρατίου Κωνστ. δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Τσαγγάρη Ἄλφα δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα, Μιχαηλίδου Κορνηλία δρχ. 50, Καμνίνο Ν. δρχ. 700 γιὰ δέκα δέματα, Πατη Μαρία δρχ. 70 γιὰ ἓνα δέμα καὶ Ἥλίας Καραγιώργος δρχ. 350 γιὰ πέντε δέματα.

Ὁ 4ος Ὑπομητὺς Θηλέων προσέφερε 25.165 δραχμάς, ἢ κ. Φωφῶ Ασούδη 1.000 δρχ., ὁ κ. Γεράσιμος Χαροκόπος 1.000 δρχ., ὁ 4ος Ὑπομητὺς Θηλέων Πειραιῶς 5.106 δρχ. καὶ ὁ κ. Γεώργιος Νόνης διὰ λογαριασμοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἐστίας 70.000 δραχμάς.

Εἶδη προσέφερον οἱ κάτωθι:

Κατόστημα Μπεχλιανίδου 1994 ρεκάμας τῶν χαρτιῶν δια τὸ «Τεῖγαρο τοῦ Στρατιώτου». Κα Παπαστεφάνου 8 ρόμπες διὰ τοὺς τραυματίας, 3 κουδίστριες, 18 κουμπία, Κα Στάντζου 7 χλαίνας καὶ 7 κουκούλες. Κα Τσιούρη Ἐλένη 4 ζεύγη κάλτσες, 4 κουτιά τσιγάρα, Κος Σουχαρούκω 12 πιζάμες μάλλινες. Οἶκος Γεωργιάνα 14 χλαίνας. Οἶκος Μαργαρίτη 300 κουτιά σιγαρέττα. Κα Ἄννα Σιγικρίδου 2 ζεύγη κάλτσες, Σόλλογος Γενίον 11 πουλόδερ, 8 ζώνες, 13 ζεύγη κάλτσες, 29 ζεύγη γάντια, 2 εσώδρακα, 132 παλὰ παιδικά, 118 φορματάκια, 24 φορματάκια ἀγοριῶν, 14 υποκάμισα ἀνδρικά, 6 φορματάκια κοριτσιῶν, 2 φορματάκια ἀγοριῶν, 5 φορματάκια κοριτσιῶν, 2 φουότες, 1 κουστοῦμι παιδικό, 2 φορματίες ναυτικά παιδιῶν, 1 σακκάκι παιδικό, 1 παλτό κοριττοῦ, 1 φορματίς πιζάμες ἀνδρικές, 1 γιλέκο, 1 υποκάμισο ἀνδρικό, 3 πουλόδερ, 1 φουότα, 2 εσώδρακα, 1 κουκούλα, 1 μπέρδι, 1 πανταλόνι ἀγοριῶν, 26 ζεύγη κάλτσες παιδικές, 12 ζεύγη κάλτσες ἀνδρικές, 2 ζεύγη γάντια, 2 κυλότες κοριτσιῶν, 1 βαλίτσα, 1 ζιλέ, 9 υποκάμισα, 1 ζεύγος γάντια. Ἐπίσης περιουσιολέγησαν διὰ τοῦ κ. Καστανίδη 88 κουτιά σιγαρέττα καὶ 136 σιγαρέττα χύμα.

Μιμηκόπουλος 250 φύλλα χαρτῶν, 10.000 καρτέλλες, Χαροπόπου Αἰγίου Α. Ε. 200 φύλλα χαρτῶν, 8.000 καρτέλλες, 5.000 ἡμιφύλλα πολυγράφοι. Δις Χακροπούλου Περ. Θηλ. Συν. Π.Υ.Α.Μ. 9 πουλόδερ, 1 ζωνάρι, 11 ζεύγη κάλτσες, 2 ζεύγη γάντια, 1 ὀκὶ μαλλί, 2 πακέτα, κ. Παργιανός 1 βαρελάκι κονιάκ 18 ὀκάδες, κ. Βαλαριώτης Σπύρος 2 κουδέρτες, κ. Διονυσίου Ρέκος 1 κουκούλα, 1 ζεύγος κάλτσες, Κα Λαδοπούλου 2 φανέλλες, 1 ζεύγος κάλτσες, Δις Κουτσούδη 1 ζεύγος κάλτσες, κ. Βανής Γεώργ. 240 φύλλα παλαιῶν κονιάκ, κ. Βογιατζίδης Νικ. 50 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, κ. Κων. Κάπας 25 φανέλλες, κ. Καραμπήρης 60 κουτιά σιγαρέττα. Δις Καίτη Ἀργυροπούλου 21 τεμάχια παιδικὰ ἐνδύματα. Ὁ 11ος Ὑπομητὺς Θηλέων περιουσιολέξε 4 κουδέρτες, 2 φανέλλες, 1 εσώδρακα, 3 κασκόλ, 3 κουδάρια μαλλί, 6 πακέτα τσιγάρα, 2 ζεύγη κάλτσες, διὰ τῶν κινωτῶν περιουσιολέγησαν 297 κουτιά σιγαρέττα. Ὑποδιοίκησις Νότου 20 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, 12 πουλόδερ μάλλινα, Δις Νεστορίδου 13 κουκούλες, 3 ζεύγη γάντια, 4 ζεύγη κάλτσες. Τὸ Περίπτερον Πλατείας Συντάγματος 145 ζεύγη κάλτσες, 37 ζεύγη γάντια, 7 ζώνες, 1.356 μικρὰ κουτιά σιγαρέττα, 102 μεγάλα, 133 ὀκάδες σῦκα, 110 πουλόδερ, 455 ζεύγη κάλτσες, 40 βαμβακερές κάλτσες, 120 ζεύγη γάντια, 69 κασκόλ, 7 ζώνες, 7 κουκούλες, 100 μανδήλια, 50 πακέτα σῦκα, 27 ὀκάδες σῦκα, 200 δράμια καρόδια, 6 κουτιά μπισκότα, 12 κουτιά μέντες, 2 κουτιά λουκουμία, 13 πλάκες σοκολάτας μεγάλες, 5 μικρές σοκολάτες, 175 δράμια καραμέλλες, 1ος καὶ 10ος Ὑπομητὺς Θηλέων Πειραιῶς 306 πακέτα σιγάρα, 21 τεμάχια σαποῦνι, 2 δωδεκάδες σπρίτ, 4 μολύβια, 150 κόλλες, 2 κουτιά κονιαρέδες, 1 κουτί γλυκό, 2 πακέτα λουκουμία, 10 τσιππὲς σῦκα, 1 τετραδίου, 1.234 βιβλία, 7 πακέτα σῦκα, 12 ζυρφακία, 4 ὀκάδες σταφίδες, 1 βαλίτσα, 3 πακέτα μακαρόνια, 2 πακέτα καραμέλλες 8 μπουτίλλες κρασί, 5 μπουτίλλες κονιάκ, 2 μπουκάλια μπύρες, 3 μπουτίλλες μαυροδάφνη, 1 μπουτίλια ρακί καὶ Περιοδικά.

Μαρία Γουναροπούλου ἓνα πουλόδερ καὶ δύο ζεύγη κάλτσες, Περιφ. Διοικήσις Ἀρ-

ρέων Πρωτευούσης δέκα τρία πακέτα τσιγάρα, ὁ. Χαράλαμπος δύο φύλλα Μπράντου μία φύλλη κρασί Σαμώτικο, Βαλίζη μία ζώνη μάλλινη, 21ος Ὑπομητὺς Θηλέων Πρωτευούσης ἓνα ἀντισκηῖον, ἓνα κρεβάτι, τεσσαράκοντα ζεύγη κάλτσες, ἑξ. πουλόδερ, δέκα ἑξ. εσώδρακα, ἑκοσὶ ἑπτὰ φανέλλες, δέκα κασκόλ, ἓνα παλτό γυνῶν, τέσσαρα ζεύγη γκαίτες, ἑξήκοντα μία κουδέρτες, ἓνα πλῆγμα, ἑξ. υποκάμισα, δώδεκα παιδικὰ κίδη καὶ μαξιλαρία, τρεῖς μπόγους μαλλί, ἓνα στρώμα, ἑξ. προσοφία μία μαξιλαροθήκη, ἑξ. υποκάμισα, ὀκτώ γιλέκα, ἑπτὰ σακάκια, ἑξ. ζεύγη κάλτσες, ἑνδεκά πανταλόνια, ἓν γιεύγος ζάντια, ἓνα μπόγο μεγάλο μαλλί, πέντε πουλόδερ, δύο ζεύγη γάντια, τέσσαρα ζεύγη κάλτσες, πέντε κουκούλες καὶ βιβλία, 12ον Τάγμα Θηλέων, 112 πακέτα τσιγάρα, δύο μεγάλα πακέτα τσιγάρα, ἓνα μεγάλο πακέτο τσιγάρα ἀνοικτό, τέσσαρες ὀδοντοπαστες, ἓνα σαποῦνι, Ἄννα Κατακουζηνῶ μία μάλλινη ζώνη.

Ἀρκιτὰ εἶδη περιουσιολέξαν ἐπίσης ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀττικοδοιωτίας.

Διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. προσέφερον ὅπερ τῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας καὶ τῶν οἰκονομῶν τῶν οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς εἶδη:

Ὑποδιοίκησις Βορρά: 6 ζεύγη κάλτσες, 6 κασκόλ μάλλινα, 1 ζεύγος γάντια, 2 κουκούλες μάλλινα, 1 ζεύγος γάντια, 2 κουτιά τσιγάρα, 1 ὀκὶ σῦκα, 10 πακέτα σῦκα, 3 κουτιά πურτία, 4 περιοδικά. Προσωπικὸν Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης: 14 ζώνες (ζωνάρια μάλλινα) 6 ζεύγη γάντια, 1 κουκούλα, κ. Καμπιτσόπουλος: πουλόδερ μάλλινα, 1 ζεύγος κάλτσες μάλλινες, 1 ζεύγος γάντια πύτινα, Θεόδωρος Θεοφάνης: 1 ἐπανωφόρι παιδικό, 1 φουότα παιδική, 1 ζκέτα μάλλινη, 2 κασκόλ, 2 σακάκια ἀνδρικά, 1 ζακέτα παιδική, 1 πανταλόνι ἀνδρικό, 1 ζεύγος γάντια παιδικά, 4 ζεύγη κάλτσες ἀσπρίες, 5 ζεύγη παπούτσι, 1 ζεύγος σοσόνια παιδικά, Κόκαλη Νίκη: 1 φανέλλα μάλλινη, 1 κουκούλα μάλλινη, 1 ζεύγος γάντια, 1 ζεύγος κάλτσες ἀνδρικές μεταχειρισμένες. Ὑποδιοίκησις Νότου: 1 πουλόδερ μάλλινο καινούργιο, Παπαδοπούλου: 4 ζεύγη κάλτσες μάλλινες 22 πετατέες, 4 κασκόλ καινούργια, 2 κασκόλ παλαιά, Γεώργιος Μαυροπούλου: 2 ζεύγη κάλτσες μάλλινες, Μαρίκα Κοζάκη: 301 βιβλία περιοδικά, Γιαννοῦλα Λερμητιάς: 12 πακέτα τσιγάρα, Εἰρ. Βλαγκάλη: 3 ζεύγη γάντια. Εὐφρ. Μπάκα: 2 ζεύγη γάντια μάλλινα, καινούργια, 2 ζεύγη κάλτσες μάλλινες καινούργιες, 3 πουλόδερ μάλλινα καινούργια, Σοφία Ἀλιεζόγλου: 2 ζεύγη μάλλινες κάλτσες καινούργιες, Ἄννα Βλάχου: διάφορα εἶδη διὰ βρέφη, 4 μπάντες, 4 μεσοφόρια.

Διὰ τῶν κινωτῶν σιγαρέττων τῶν τοποθετημένων διὰ τῆν περιουσιολέγειν, συνιέλησαν χῶς 220 πακέτα τσιγάρα καὶ πολλὰ εἰς γῦμα. Εἰς τὸ Περίπτερον τῆς Πλατείας Συντάγματος ἐξακολουθοῦν ἀδρόαι εἰσφοραὶ τοῦ καινοῦ διὰ τῶν στρατῶν καὶ τῶν ἀμαχῶν πληθυσμῶν.

Ἐξ ἄλλου ὁμάδες θαλασσιγυιστῶν ἐπισκεφθεῖσαι, ὡς συνήθως, τοὺς τραυματίας μας, προσέφεραν εἰς αὐτοὺς διάφορα χορηγία δῶρα καὶ τοὺς ἐξοθήσαν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλεγγύης τῶν.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ Ε.Ο.Ν. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πειραιῶς καθήριτες Χορωδίας καὶ Ὀρχήστραν ἀποτελουμένην ἐκ θαλασσιγυιστῶν, ἡ ὅποια θὰ χρησιμοποιοῦται διὰ τῆν ψυχαγωγίαν τῶν ἡρωϊκῶν τραυματιῶν μας οἱ ὅποιοι νοσηλεύονται εἰς διάφορα Στρατιωτικὰ Νοσοκομεία.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Οἱ τραυματῖαι τοῦ 4ου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Εὐχαριστοῦμεν τὴν Ε.Ο.Ν. διὰ τὰς στοργικὰς καὶ πλήρεις ἀφοσιώσεως πρὸς ἡμᾶς περιποιήσεις τῆς».

Οἱ τραυματῖαι τοῦ 4ου Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—
 Η "Ελληνική λόγχη έσπείωσε και νέους θριάμβους.

Τό όπ' άριθ. 54 πολεμικών ανακοινωθέν τον έν έξετοπίσθη διά της λόγχης έκ θέ-

«Ο άγών έσυνεχίσθη έπιτυχώς. Ο έχθρός παρά την σφοδράν αντίστασιν του έξετοπίσθη διά της λόγχης έκ θέσεών του άφήσας εις χείρας μας ύπέρ τούς 600 αίχμαλώτους και πολυάριθμα αυτόματα όπλα και λοιπόν όλικόν.

» Η δράσις της έχθρικής άεροπορίας σήμερον έστράφη και κατά νοσηλευτικών έγκαταστάσεων παρά τά καταφανή των σήματα του Έρυθρού Σταυρού.

» Η ήμετέρα άεροπορία έδρασεν έπιτυχώς βομβάρδισαα στρατιωτικούς στόχους».

Κατ' ανακοινωσιν του Ύπουργείου Ασφαλείας εις τό έσωτερικόν της χώρας έπεκράτησεν ήσυχία.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—
 Ο στρατός μας κατέλαβε και νέας θέσεις συλλαβών και πολλούς αίχμαλώτους.

Τό όπ' άριθ. 55 πολεμικών ανακοινωθέν του Γεν. Στρατηγείου αναφέρει τά εξής:

«Νέαι θέσεις κατελήφθησαν κατόπιν έπιτυχών άγώνων. Συνελήφθησαν αίχμαλωτοι όπλιται και αξιωματικοί, έν οίς και εις άντισυνταγματάρχης και περιήλθεν εις χείρας μας άφθονον όλικόν μεταξύ του όποιου και δύο πυροβολαρχίαι.

Έξ άλλου τό Ύπουργείον Ασφαλείας ανακοινώ ότι κατά την χθεσινήν ήμεραν έβομβάρδισθη υπό της έχθρικής άεροπορίας ή Λευκάς άνευ θυμάτων και ζημιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—
 Η χθεσινή φάσις της μάχης όπληξεν ή σκληρότερα όλων καθ' όσον τό πεζικόν μας έπολέμησεν εις περιούγη, εις την όποιαν ή χιών εκάλυπτε τά έδάφη εις όρος ένός μέτρου.

Δύο Ιταλικά τάγματα έκυκλώθησαν, μία

όρειάτικη πυροβολαρχία και εις σάλας διελύθησαν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—
 Τα Έλληνικά στρατεύματα εύρίσκονται πλέον εις απόσταν βολής από την Χειμάρρα.
 Έκ του Γεν. Στρατηγείου εξέδόθη τό όπ' άριθ. 57 πολεμικών ανακοινωθέν, έχον ως εξής:

«Τοπικοί έπιτυχείς άγώνες εις διάφορα σημεία. Συνελήφθησαν αίχμαλωτοι έν οίς και δύο άντισυνταγματάρχαι.

» Διεπιστώθησαν έτερα δύο άεροπλάνα καταρριφθέντα χθές υπό άντι-αεροπορικού πυροβολικού».

Κατ' ανακοινωσιν του Ύπουργείου Ασφαλείας εις τό έσωτερικόν της χώρας έπεκράτησεν ήσυχία.

ΤΡΙΤΗ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—
 Ο Έλληνικός στρατός εισήλθε θριαμβευτικώς εις την Χειμάρραν άναστρέφας την αντίστασιν του έχθρου.

Τό όπ' άριθ. 58 πολεμικών ανακοινωθέν αναφέρει σχετικώς τά κάτωθι:

«Χειμάρρα κατελήφθη. Τό 141ον τάγμα μελανογιτώνων έξ 29 αξιωματικών και 677 όπλιτών κυκλώθεν παρεδόθη. Όμοίως συνελήφθη αίχμαλωτος και ό διοικητής του 11ου τάγματος του 2ου συντάγματος Βερσαλλιών μετά του έπιτελείου του και πολλών όπλιτών.

» Πολυάριθμον όλικόν περιήλθεν εις χείρας μας».

Εις τό έσωτερικόν της χώρας ήσυχία.

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.—
 Η προώθησις του στρατού μας συνεχίζεται πάντοτε, χωρίς να δίδεται εις τόν έχθρον ό καιρός να συγκροτήσιν γραμμήν άμύνης.

Έκ του Γενικού Έπιτελείου εξέδόθη τό κάτωθι συμπληρωματικόν ανακοινωθέν της 24ης Δεκεμβρίου όπ' άριθ. 59.

«Κατά τούς σημερινούς τοπικούς άγώνας περιήλθεν εις χείρας μας αίχ-

μάλωτοι, 8 πυροβόλα και πολυάριθμον όλικόν».

Την Παρασκευήν 26ην Δεκεμβρίου 1940 εις τό όπ' άριθ. 60 ανακοινωθέν αναφέρονται τά εξής:

«Συνεχίζονται έπιτυχώς περιωρισμένοι τοπικά έπιχειρήσεις».

Τό Ύπουργείον Ασφαλείας εξ άλλου ανακοινώσε τά ακόλουθα:

«Κατά την ήμεραν των Χριστουγέννων ή Ιταλική άεροπορία έβομβάρδισε την πόλιν της Κερκύρας με θύματα 21 νεκρούς και ύπέρ τούς 30 τραυματίαι, έκ των όποιων τά περισσότερα γυναικόπαιδα. Είναι ό 23ος από της έναρξεως του πολέμου βομβαρδισμός της πόλεως της Κερκύρας, ή όποια κατά τάς διεθνείς συμβάσεις είναι άνοχύρωτος και εις την όποιαν ούδεις στρατιωτικός στόχος ύπάρχει, αι δέ Ιταλικά άεροπορικά έπιδρομιά στρέφονται έκ του άσφαλούς και έξ ολοκληρου κατά τόν άμάχον πληθυσμόν.

Όμοίως κατά την ίδίαν ήμεραν έβομβάρδισθη και ή Λευκάς άνευ θυμάτων ή ζημιών.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ.—
 Συνεχίζεται ακάθεκτος ή προώθησις του στρατού μας έφ' ολοκληρου του μέτωπου. Εις χείρας μας περιήλθεν πολλοί αίχμαλωτοι και άφθονον πολεμικόν όλικόν.

Τό όπ' άριθ. 62 πολεμικών ανακοινωθέν του Γεν. Στρατηγείου αναφέρει τό εξής:

«Έσυνεχίσθησαν έπιτυχείς τοπικά έπιχειρήσεις. Συνελήφθησαν ύπέρ τούς 200 αίχμαλωτοι έν οίς και αξιωματικοί και περιήλθεν εις χείρας μας πολλά αυτόματα όπλα και όλμοι».

Κατ' ανακοινωσιν του Ύπουργείου Ασφαλείας ή έχθρική άεροπορία έβομβάρδισε χθές μίαν πόλιν της Ηπείρου άνευ θυμάτων χθές μίαν πόλιν της Ηπείρου άνευ θυμάτων.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

Κατά την νύκτα άναβρον και άνέρον έπιδρομήν των Ιταλικών άεροπλάνων εις την Κέρκυραν κατά την ήμεραν των Χριστουγέννων ή Ε.Ο.Ν. έδειξε παραδειγματικήν αυτοθυσίαν και έσκαρπισε παντού την εύφωγλαν ψάλλουσα τόν θύον της ένώ άνέστυρε τούς τραυματίας έκ των έρειπίων.

—Νάτος κύρ λοχαγέ. Δέν σου τόλγα; Πιο δύσκολα πιάνει κανείς ένα καταίκι παρά έναν Ιταλό αίχμαλωτο.

Σαοτιμένος και φοβισμένος ό νιος Ιταλός στέκονταν και περίμενε.

—Τ' όνομά σου; τόν ρωτά στή γλώσσα του ό λοχαγός.

Βόλπιο Τεττίνι, απάντησε σιγά τρέμοντας.

Ο Τάσος τόν πλησίασε, έβαλε τό χέρι στον ώμο του και του είπε με καλωσύνη:

—Νό κακό. Μόνο πιάς μας όσα έρίξεις.

Προσταβούσε να τόν ήσυχάση για να μιλήσει.

Έτσι παρήκχη τό Ιταλικό έκείνο φυλακίο πάνω σε κάποια κορφή του Ιβάν.

Ο Βόλπιο Τεττίνι από τό τάγμα των Άλπινιστών ήγνε άληθινά στην Άθήνα. Μόνο πού δέν βιάσε κάτω από τόσα θριαμβευτικά και νικητήρια. Άνέθηκε από τή λεωφόρο Συγγρού μαζί με ένα κοπάδι όμοιους του με σκυμμένο τό κεφάλι. Μικρή ή διαφορά. Κάπου στάθηκε. Καί τόν έσφιγγε από τό δεξί χέρι. Τό βραχιόλι των Άλπιν με τό ρητά του άρχηγού: «Τίποτε δέν είναι άδύνατον για τούς Άλπιν».

Χαμογέλασε πικρά. Έβγαλε τό βραχιόλι και τό πιάζε στή μέση του δρόμου.

Ο Βόλπιο Τεττίνι δέν γλυκόκοιτάζε πιά τή ζουγραφία της οιοροθήκης του. Τόφερε γρουσουζιά.

Μά ό Τάσος ό τοσπάνος από τό Ζαγόρι φιλεί με κατανύξι θρησκευτική τό εικόνα της Παναγίας της Ζαγοριανής στή δική του. Τούδ είχε τό όδρομο για τό μεγάλο άντίσπασμα.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΕΚΑΚΗ

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

(Συνέχεια από τή σελίδα 368)

τανε άποφασισμένοι οι σύντροφοί του για τήν έκτέλεσι με τήν προσφορά της ζωής των. Γιατί τι ήταν ή μικρούλα ζωή τους μπροστά στο μεγαλείο και τήν απρανήτοιση του σκοπού των αύτού; όπως τούς έλεγε σιγά ό λοχαγός. Ο καθένας από τούς πέπτε τό έννοιασε αυτό με τά δικά του ήντιμωτικά και ψυχικά έόδια. Μά όλοι αύτοί οι όρμοι αμίγανε στο τέλος και γεννούσαν τήν μεγάλη άπόφασι.

Ο λοχαγός από τήν Σχολή των Ευέλπιδων, ό δάσκαλος του δημοτικού από τήν Άρτα, ό νιος τελευτοφύλακας και «ποιητής» από τήν Κεφαλληνία, ό τοσπάνος από τό Ζαγόρι και ό τσαγκάρις από τό Μέτσοφο. Όλοι είχανε μονομιάν ψηλασει και τραβούσε μέσα στη μεγαλειώδη έκείνη κι' άγρια φύσι μόνο γιατί είχανε νοιώσει τήν άποστολή τους έκείνη.

Βάστηζε στή φούχτα του άριστερό του χεριού τό τέλος του άναμμένου του τσιγάρου ό Τάσος ό δεκανίκας και με τό άλλο του έβγαλε από τήν ταμπакιέρα του ν' άνάψη και τό δεύτερο. Πάντα τά κάπνιζε ζευγάρι. Έβαλε τό κανονιστικό στά χείλη του, ρούφηξε καλά και κάρφωσε τά μάτια του στο άτομικα σκέπασμα της σιγαροθήκης του. Άφωσώθηκε έκεί ένώ τά χείλη του καί κοιμωρίζαν.

Ο δάσκαλος τόν είδε.

—Τι θωρίς αύτό με; Μήπως τό κοντρο της καλής σου;

—Όχι, μά κάτι μου χάρισε έκείνη. Τήν εικόνα της Παναγίας έβαλε και ζουγράφισε μέσα δά. Και τήρώ τό πρόσωπο της Με-

γαλόχαρης, πόσο μοιάζει της μάνας μου, της καλής και ποιετικής.

Με τό τσιγάρο πού τράβηξε τώρα δυνατά φωτίστηκε μία μικρή κακογραμμένη εικόνα στο σκέπασμα της μαυρής σιγαροθήκης. Κακοδαμμένη έκεί, μά γεγαλόπρεπα θροισαμένη μέσα στήν ψυχή έκείνων των πέπτε πού τραβούσαν ν' αλλάρη καρδιά προς τή θυσία.

Ο Τάσος τούς κοιτάζε όλους στο γύρο. Όλοι έκγαν τό σταυρό τους στή χάρη της.

—Ένα χρυσό γιορτίκι θα σου φέρω, Παναγιά μου Ζαγοριανή, είπε ό Τάσος κι' έκλεισε με ευλαβεία τήν σιγαροθήκη.

Με τό σουρούπο έφτασαν όσο ψηλά μπορούσαν με πόδια και χέρια σκαρφαλώνοντας μέσα στών βράχων τίς σιοιόμες. Δύο ώρες σκαλώναν σάν τ' άγριοκάτσικα δειμένοι ό ένας με τόν άλλον από σκονιά. Είχανε αφήσει τούς γυλιούς και τά ντουφεκία, μόνο τά πιστόλια και τά ξιφά είχανε στή μέση.

Για μία στιγμή στάθηκε άπελπισμένος ό λοχαγός. Άκούμπησε στο γρανίτη του θεόρατου βράχου.

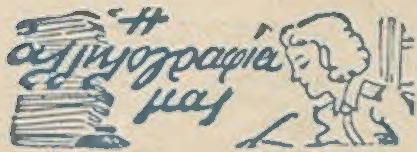
—Δέν μπορούμε πιά... Έδώ μάς σταματά τό πνίγμα του Ιβάν... τό στοιχείο του βουνού... Δέν θα μάθουμε τίποτα.

—Μά αυτό πρέπει νάσαι μαζί μας, είπε δειλά ό δάσκαλος.

—Ναι είναι μαζί μας, πρόσθεσε όρμητικά ό Τάσος αφού ή Παναγία είναι μαζί μας. Και καθώς είδε τό λοχαγό έτσι απελπισμένο τόν πλησίασε και του λέγει:

—Κύρ λοχαγέ, θα τό μάθουμε όλα. Θα σάς φέρω έναν αίχμαλωτο από κεί πάνω.

Χειρόγραφα και φωτογραφίες δημοσιεύμενα ή μη δεν επιστρέφονται

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡ. ΑΕΚΑΚΗΝ. Είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτιού. — ΝΙΚ. ΚΑΛΟΥΔΗΝ. Οι πνευματικές ασκήσεις έδωσαν στον άρμόδιον συντάκτην. Θα λάβης έν καιρό απάντησιν από την οικείαν στήλην. — ΑΓΓΕΛΟΝ ΖΩΗΝ. Σε συγχωράμε θερμάς. Ήραστο το το γράμμα σου. Ή προσάθει σου θα έχη λαμπρά αποτέλεσμα. Έτσι πρέπει: δίδαι μικροί μεγάλοι κάτι να κάνουμε. Ο αγώνας είναι σκληρός, ο έχθρος δόλιος, πολυάριθμος και άρτια εξοπλισμένος. Χρειάζεται κοινή προσπάθεια για να τα βγάλωμε ως το τέλος πέρα. Κι έτσι θα νική. Η τελική νίκη θα είναι δική μας. Το θέλει ο Θεός ο δίκαιος, το θέλει η Παύλεια, που πάντοτε έπροσέταυσε τη χώρα μας στις δύσκολες στιγμές της, το θέλει η Πατρίς. Και θα γίνει. — ΠΑΥΛΟΝ ΧΕΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥΠΟΥΛΟΝ, ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΟΥΖΟΝ, ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΔΑΜΙΑΝΟΝ, ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΑΣΚΑΡΗΝ, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΗΟΠΟΥΛΟΝ, ΠΑΤΡΟΚΛΟΝ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΝ, ΧΑΡ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΝ, ΔΙΟΝ. ΜΑΝΟΝ, ΑΘΑΝ. ΚΑΒΡΟΝ, ΧΡΙΣΤ. ΑΝΤΥΠΑΝ, ΒΑΣ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΝ, ΑΝΑΣΤ. ΤΑΚΤΙΚΟΝ, ΝΙΚ. ΛΟΡΕΝΤΖΟΝ, ΑΝΕΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΤΟΝ, ΑΝΔΡΕΑΝ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΝ, ΠΕΡ. ΔΑΡΟΠΟΥΛΟΝ, ΝΙΚ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΓΕΩΡΓ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, ΧΑΡΙΚΛ. ΔΩΡΟΥ, ΜΑΡΙΑΝ ΧΑΡΔΑΟΥΣΗ, ΕΛΕΝΗΝ ΝΕΣΤΟΡΟΝ, ΠΗΝ. ΘΡΕΨΙΑΔΟΥ, ΙΩΑΝΝΑΝ ΝΙΚ. ΦΑΡΔΟΥΑΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΔΑΣΙΟΥ, ΑΝΤ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ, ΦΡΑΣ. ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΝ, ΛΟΥΚΑΝ ΔΟΝΤΑΝ, ΑΝΝΑΝ ΚΟΡΝΑΡΟΥ, ΧΑΡΗΝ ΣΤΑΥΡΟΥ, ΒΙΚΤ. ΡΩΜΑΝ, ΣΩΤ. ΠΕΠΑΝ, ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΜΑΡΓ. ΧΑΪΤΗ, ΠΕΤΡΟΝ ΠΑΤΡΙΝΟΝ. Η «Νεολαία» ως ευχαριστίαν θερμήν για τις εύχες σας επί τη Νέω Έτει, σας αντεγχεύει δέ και σας συγχαίρει διά τα πατριωτικά σας αίσθηματα και την αγάπην σας προς τον Μεγάλον Άρχηγόν μας κ. Ιωάννην Μεταξά. — ΑΥΚΟΥΡΙΟΝ ΔΑΦΟΝΟΝ. Ναί είναι άξιοι παντός έπαινου οι άνδρες οι τοιαύτοι μας. Άξιοι βαθύτατης εύγνωμοσύνης! — ΚΩΝΣΤ. ΣΑΛΑΧΗΝ. Άς επιζητήσωμε — για το καλόν της Ήταλίας προσπάσιαι! — ότι οι Ήταλοί θα φροντίσουν ν' απαντήσουν το ταχύτερον από τον φευδοκαίσαρα, τον λυκάβροστο, τον υπάνθρωπο της Ρώμης, που τόσα χρόνια τόρρα τους τυραννεί. Έμεις λίγο μάς νοιάζει. Τόν πόλεμον που μάς επιβάλλαν θα τον κερδίσωμεν ά πω σ' ό ή ποτ' έ! — ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΔΡΟΣΟΝ. Βεβαίως και έχομεν το δικαίωμα να υπερηφανευώμεθα και ως Έλληνες, αλλά και ως άνθρωποι που ξέρουν να πολεμούν για την ελευθερίαν. — ΝΙΚ. ΣΑΛΑΤΑΝ. Είναι έντελώς άπρεπον το ποιήμα σου. — ΜΗΤΣΟΝ ΑΛΛΑΟΥΝΗΝ. Έκτός του μεγάλου δύκου συνεργασίας, καθυστερεί και το ταχυδρομείο. Πάντως θα λησθ' όπ' όν. — ΜΑΝΩΔΗΝ ΛΟΥΡΩΤΟΝ. Δέξου τά πλέον θερμά συγχαρητήρια μας διά την δωρεάν σου. Οι πλούσιοι, που δέν δίδουν κοίκεσθελίδες, άργά ή γρήγορα θα δώσουν με το ζόρι. Δέν πιστεύομε να νομίσθς ότι θα περάση το γεγονός άπαρηγόρητο και ότι... θα την γλυτώσουν! Ο Άρχηγός μας, που ξέρει να επιβάλλη τάς εκάστοτε ύποχρεώσεις των πολιτών έναντι του Κράτους με δικαιοσύνη και άκρίβειαν, θα μεριμνήσθ και για το ζήτημα αυτό, γύρω από το οποίο άσ κ' ό πω ς γίνεται τόσος γόρυθος. Ο Άρχηγός ξέρει ποτε πρέπει να λησθ' όν κατάλληλα μέτρα. Συνεπώς οι συζητήσεις είναι περιττές. — ΜΑΡΙΑΝ ΣΟΦΟΥΛΗ. Φαντάσου το! — ό κακός δ' έπάθαιναν άν ό στρατιώτης τους — ό πόλεμος έκρατοίαν. — Δέν ήταν πεπεισμένοι στους άφρικανικούς πολέμους. Τι να τα λέμε; Οι Ήταλοί δέν είναι για πόλεμον. Λίγο άκούη και θα σαρωθούν τελείως κι' από την Άφρική. Ποιάς τους εταίρι; Σ' αυτούς ταυριάζει τό: όποιος ζητάει τα πολλά, γάνει και τα λίγα — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΣΠΑΡΙΑΝΗΝ. Η πίστις, ή ψυχική όπερονή, ό πατριωτισμός τους Έλληνος στρατιώτου δέν μπορεί παρά να δώσουν την τελικήν νίκη. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΨΑΡΡΟΝ. Αό το λέμε κι' έμείς: πώς τους ήθελ ή Ίβδα ότι μπορούσαν να μάς νικήσουν και να μάς καθυποτάξουν; Νά καθυποτάξουν ένα κράτος σάν την Έλλάδα, που παρουσιάζει άφαντάτους ήρωισμούς στο μέτωπο, θάρρος και ψυχραιμία στις πόλεις, αυτοθυσία στους άγρούς. — ΣΠΥΡΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τερπίζαν, Πειραιά. Τα ποιήματα σου εθνιόπυρον, μέδωθ και ε' Αθήν.

νας έχουν ώραίους στίχους, που είναι όμως κατάλληλοι για να διαβάσονται σε καιρό ερήνης. Σήμερα δλα, όλα άντεπέρτα, άκούη και ή ποίησις — και, και ή ποίησις — πρέπει να έξυπηρετούν τον μεγάλο αγώνα έναντι της Ήταλίας, έναντι του Φασισμού, που έπυλινε να υποδουλήσθ την Έλλάδα μας. — ΠΑΝΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΜΡΔ. Η «Νεολαία» δέν κάνει έξαιρέσεις, ότε έχει προτιμήσεις μεταξύ των συνεργατών της. Προσάθει να τους ευχαριστήσθ όλους, όσο της είναι δυνατόν. Περιμένομε νεότερον συνεργάσιον σου. Θα την κοιτάζωμε με το ίδιο ενδιαφέρον με το όποιον κοιτάζωμε κάθε τι που μάς στέλλεται προς δημοσίευσιν. Το όρος του γραμματέος σου της 6-12-40 άνάρμοστο. Άν το ενδιαφέρει άλλη μία φορά διαβάς δέν θα το έστέλλεις. Πάντως έμεις το άγνούμε και σε θεωρούμε πάντοτε καλόν φίλο του περιοδικού. Άλλοιόμον όμως άν από τόσα νέα νευρώσωμε! — ΚΩΣΤ. ΤΣΟΝΟΠΟΥΛΟΝ. Είναι γραμμένο και στις δύο όψεις του χαρτιού. — ΣΑΚΗΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΠΟΝΗΝ. Έμπνευσμένο, ένθουσιώδες, γραμμένο προσεκτικά και τακτικά. Σε συγχαίρωμε και σε κομάρωμε για την πρόδο και την εξέλιξί σου, για την άποιν αδέποτε αμφισβάλουμε. Ήγέρεις πάντοτε φιλοσοφής, προσεκτικής και μελετηρός. Ίδου άπόσπασμα από το πεζογράφημά σου «Άκρόπολις»:

«Βράχε Ιερέ, βράχε περήφανε, που ώφανεσαι δόλορος κι' αήλιοντες μέσ' στους αϊώνες. Βράχε που τά χρόνια σε δοξάζουν και που στολίζι σου έχεις τά έρείπια και δόξα σου τά γκρεμίζια

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΤΣΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες, Σκαπανείς και Σκαπανίσσες του 21ου Τάγματος θα παίξουν σε τρεις άπονευματινάς παραστάσεις την 8ην, 9ην και 10ην Ιανουαρίου 1941 στο θέατρο «Ηρώδειον» της Ν. Φιλαδέλφειας το πατριωτικόν έργον του κ. ΒΕΛ. ΦΕΡΕΗ

«ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ»

Εικόνες από την ολοκαύτωσι του Άρκαδίου Σκηνοθεσία Γρηγ. Μιχ. Γρηγορίου Σκηνογραφίαι: Ν. Ζωγράφου Μικτή χορωδία

που σε στολίζουν, βράχε που κάθε κομμάτι σου και μία δόξα, κάθε κομμάτι σου και μία Ιστορία, είσαι μέσ' στους άθάνατους ο άθάνατος κι' άν δέν είσαι θεός, είσαι κι' άπ' τους θεούς πιο μεγάλος, γιατί είσαι αϊώνιος κι' όσο τα χρόνια περνούν, άντι να σε ξεθαρίζουν, άκούα και πιο ένδοξο σε κάνουν και πιο άθάνατο.

Σάν σ' άντικράσω, οι αϊώνες ζωντανεύουν μπροστά μου και βλέπω ήρωες, και βλέπω σοφούς, και βλέπω πολιτισμούς μεγάλους, που πέρασαν, αφού πρώτα φώτισαν τον κόσμο όλο.

Βλέπω τον Ίκτινο να στέκεται μπροστά στον Παρθενώνα, στο δημούργημά του, και πιο κάτω τον Περικλή να τον θαυμάει. Νά ή Άθήνα, που ξεχωρίζει ανάμεσα άπ' όλες τις άλλες θεές, θεά των θεών, γιατί θεϊκό είναι κι' αυτό που συμβολίζει, θεϊκά τά χέρια που την έκαμαν.

Βλέπω άκόμα «Ένετός και Φράγκους να περνούν και να σε προσκυνούν, δαυμάζοντας σε μαζί με τα προσκυνούν και να παρουν από πάνω σου σάν άγιο, κειμήλιο. Μά όσο οι γυμνώνουν, όσο οι καταστρέφουν, τόσο πιο πολύ λάμπεις και σκορπής γύρω σου το φώς.

Νά κι' ο Άνδρούτσος, νά και τ' άλλα παλληκαριά, ήρωες ήρώων!

Νά κι' ο Φωδέρκος που περνώ ανάμεσα άπ' τους Τούρκους μαζί με τους γενναίους του.

Κι' ανάμεσα άπ' αυτούς βλέπω ποιητές, του λόγου τεχνίτες, που έρχονται να έμπνευσουν από σένα και που σου άφιερώνουν στίχους και σελίδες που σε δοξάζουν και όμουν μαζί μ' έλκύνουν που σ' έμπνευσήκανε και σε δημιουργήσανε.

Ώ βράχει κάθε κομμάτι σου και μία σελίδα άπ' την ένδοξη Ιστορία της πόλης που στολίζεις κι' δόξα της της χώρας που σ' έχει δόξα της και καμιά της.

Σ' ά βράχει τά πάντ' από σένα έπέρασαν,

Θεοί που έπηλξης το Ιερό τους τέμενος, σοφοί που έπηλξης το βήμα του κηρύγματος τους, πολιτισμοί που έγινες το κήρυγμά τους, κάποιι που σε προσκυνούσαν και σε έζώνουν, τραγουδιστές που τους ένέπνευσες και τους διδάδες... Μά πέρασαν όμως όλα, έφυγαν όλοι, και μόνο οι μένεις και δά μένεις για πάντα αϊώνιος, ήλιος λαμπρός άπ' όλα κι' άπ' όλους πιο φηλά, άκόμα κι' άπ' αυτούς τους θεούς, Βράχε Ιερέ, βράχε άθάνατε, δ' Άκρόπολι της Άθήνας — άκρόπολις της Οικουμένης — συ για μία φορά άκόμα θα φωτίσης την ανθρωπότητα, συ και πάλι θα την οδηγήσης στο δρόμο το σωστό του άνώτερου πολιτισμού. Άπό σέ δ' βράχε, σύμβολο, πηγή της Γνώσεως, του Καλού και της Άγάπης δά σκορπισθ το φώς, το φώς το λαμπρό, το φώς το ζωοποιό, το φώς το Έλληνικό.

ΣΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΠΟΝΗΣ

ΔΑΝΗΝ ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ. Γενναίοι και γενναίοι! Θα μπούμε γρήγορα στα Πύρνα. Ότε δ' χειμώνας, ότε το κρύο και τά γύνια, ότε ή έντονη έχθρική αντίστασις θα κατορθώσουν ν' ανακόψουν την πρόλασιν του ήρωικού στρατού μας εις το άλβανικό μέτωπο.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΑΘ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Μας ενδιαφέρουν τά παιχνίδια του είνους αυτού, με την διαφοράν ότι δέν πρέπει να είναι επικίνδυνα. Και το άνωμένο βράδικο, όπως και το θαύμα του σφυγμού, δέν στερώνται κινδύνων. — ΑΠ. Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Έλθθησαν, θα δημοσιευθούν μερικά, όχι όμως το σταυρόλεον ε. Ο. Ν. ε. Όλα πάντα με τη σειρά τους. — ΗΑ. ΝΟΤΑΡΑΝ. Καλά τά σταυρόλεα, αλλά παρουσιάζουν μερικά έλαττώματα, δόκολες ή άκατάλληλες λέξεις («Άννος, λός, φρά, μαρόνιο, ΡΘΗ»). Να στέλλης λιγώτερα και καλύτερα άλλη φορά, με σκορπισμένα τά μαύρα τετραγώνια, εύκολες λέξεις και καλοσχεδιασμένα. — ΗΡ. ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΝ. Τό ελάσσον με ήταν περιοδικό και όχι «ένδοξο» ήρωικό το όποιον έραλίσσης, όπως γράφεις. Πάντως είναι άκατάλληλη λέξις για σταυρόλεον. Ότε το ΑΒΙΑ είναι, έξ όσον γνωρίζουν, άδρόκον όνομα εις την βοτάνην. Προσέχτε. Εύκολες λέξεις και σκορπισμένα τά μαύρα τετραγώνια. Έπιπροθέτως κάνεις τά λάθος να χωρίζε το σταυρόλεό σου σε δύο μικρότερα. — Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΝ. Το ίδιο σφάλμα: στη σειρά δηλαδή τά μαύρα τετραγώνια. Και λέξεις άπίστευτες: «Άπας, Νάδρι, σκιάς. Οι δόκολες καλές. — Μ. Κ. ΚΡΟΚΟΝ. Έγκρίνεται. — Μ. ΝΤΑΛ. Γιατί αυτό το φεδώνωμε; Όσο για το σταυρόλεό σου πολλή μαυρίλα πλάκωσε, ήγουν πολλά και συγκεντρωμένα εις τά ίδια μέρη μαύρα τετραγώνια. Μη χωρίζε το σταυρόλεό σε άλλα μικρότερα. — ΙΩ. ΓΙΑΝΝΟΥΑΝ. Κρίμα στον κόπο σου. Έχεις στο σταυρόλεό σου τη λέξι «Θών». Άλλά πώς είναι δυνατόν ο Φαλαγγίτης της Άλεξανδρουπόλεως, των Γαργυλιανών και των Κυθήρων να χωρίζη την έπαυλιν αυτήν των Άθωνων; Ακατάλληλα έπίσης τά έρ. λαντό, δαί. — Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΝ. Έγκρίνεται. — Α. και Α. Π. ΚΟΥΣΚΟΥ. Δέν παρουσιάζουν ένδοξοτον. Να στείλεις κάτι καλό και δά δημοσιεύθ. — Π. ΜΕΤ' ΜΑΡΙΑΔΗΝ. Καί άπολύτως καλό αν ήσαν, δά έπρεπε να τά είχες σχεδιάσει με σινηκή μέλαν για να δημοσιευθούν. — Ν. Β. ΠΑΡΑΒΑΝΤΑΝ. Δέν είναι κακό το σταυρόλεό σου, αλλά κάνεις και από τό ίδιο σφάλμα: συγκεντρωμένα στα ίδια σημεία πολλά μαύρα τετραγώνια. — Α. ΣΕΜΠΕΚΟΠΟΥΛΟΝ. Διάβασε με προσοχή τις ειδικές σελίδες μας για να ευδαμόνης στο μηχανισμό των άσκήσεων και στείλας κάτι όρτιο. — Β. ΚΑΝΤΙΑΝΗΝ. Μία θερμή παράκλησις μας: Να γράφης ό κανονική κόλλα και όχι σε χαρτάκια και να δόξης τους αριθμούς των σταυρόλεων και των δικτυωτών όπως τά βλέπεις στο περιοδικό. Το σταυρόλεό σου έχει το μεγάλο έλάττωμα να χωρίζεται σε άλλα μικρότερα. — Π. ΜΕΝΕΪΔΗΝ. Όλα αυτά χωράσαν σ' ένα κοινό φύλλο χαρτιού. Γιατί μάς στείλεις αυτά τά κορόλλια; Σε παρακαλούμε, μεγαλοπρεπή τάξι άλλη φορά. — Γ. Κ. ΜΑΜΟΥΝΑΝ. Το γεωγραφικόν δικτυωτόν είναι άκροστιχίς και το Ιστορικόν... τίποτα, αφού δέν άπάρχει διαγώνιος λέξις. Είναι κρίμα ό-στερ' από τόσον κόπο να παρουσιάζετε άλλα άντ' άλλων. Προσέχτε. — Α. Χ. ΜΗΛΙΩΤΗΝ. Μη γράφεις άπ' τις δύο όψεις του χαρτιού. Τό είπαμε τότες φορές... — Γ. ΤΖΙΝΗΝ. Έγκρίνεται. — Β. ΠΑΖΟΝΗΝ. Έγκρίνεται τό 7x7. — Ν. Χ. ΚΟΚΟΤΑΝ. Καλή ή κλίμαξ.

Σημ. «Νεολαία» — Εις τό άρθρον της «Νεολαίας» της 1ης Ιανουαρίου 1941 παρουσιάζομε σημαντικόν λάθος. Ο έβδομος στίχος πρέπει να διαβάσθ' ότως: «... πίνης άλληλεγγύης; θάταν δύσκολο να ή κανείς. Η»

